

BOJTI ANNA  
A LIDÉRCERDŐ  
MÉLYÉN

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony



ABSZOLÚT  
KÖNYVEK

BOJTI ANNA

# A LIDÉRCERDŐ MÉLYÉN

*Köszönöm Varga Ferencnek a könyv gombás részéhez  
nyújtott értő segítségét, Ádámnak a történet alapjául  
szolgáló mesét, Emmának és Lilinek pedig a monyabogyót,  
a helyszínek neveit és a rengeteg vicces régi szövegüket,  
amik színessé tették ezt a könyvet.*

FÜLÖP-FERTH TÍMEA RAJZAIVAL



A Pagony oldaláról letöltheted  
a jegyzetlapokat nyomtatható formában!  
<https://bit.ly/34emT9V>



ISBN 978-963-410-693-7  
ISSN 2560-2888

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2020-ban.  
[www.pagony.hu](http://www.pagony.hu)

Szöveg © Bojti Anna, 2020  
Illusztráció © Fülöp-Ferth Tímea, 2020  
Kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., 2020

Sorozatterv: Baranyai (b) András

Felelős kiadó: Banyó Péter  
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter  
Szerkesztette: Győri Hanna  
Műszaki vezető: Pais Andrea  
Tördelő: Mayória Stefánia



Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.  
Produkción vezető: Mészáros Gabriella  
Nyomás, kötés: Generál Nyomda Kft., Szeged  
Felelős vezető: Hunya Ágnes  
[www.generalnyomda.hu](http://www.generalnyomda.hu)

## HOGYAN OLVASD EZT A KÖNYVET?

Miért különleges ez a könyv? Mert e történetnek te vagy a főhőse. Te döntheted el, hogy merre haladsz és kivel beszélgetsz, mialatt a történetben bolyongsz a hosszabb-rövidebb bekezdések között **1-től 400-ig** megszámozva.

Íme, pár javaslat:

- **DÖNTSD EL**, merre mész, kivel beszélgetsz! A könyvben szabadon mozoghatsz, így lehet, hogy egy helyszínre többször is eljutsz, esetleg visszatérsz egy feladat miatt.
- **BESZÉLGESS**, akivel csak lehet, hogy minden fontos információhoz hozzájuss!
- **GYÚJTS TÁRGYAKAT** – minél többet, mert kettő nem lesz elég! Szerzeményeidet mindig írd fel a Kalandlapra a könyv hátuljában! Csak olyan tárgyakat használhatsz, amik nálad vannak. Ha egy ismeretlen tárgyat említenek, előbb rá kell bukkannod a könyvben. Ha megtaláltad, visszatérhetsz vele oda, ahol korábban elakadtál. Ha egy tárgyat odaadtál valakinek vagy felhasználtad, ne felejtse el kihúzni a kalandlapról!

A tárgyakat a szövegben vastag, zöld betűvel jelöltük.

- **GYÚJTS INFORMÁCIÓKAT!** – Ezeket is jegyezd fel a kalandlapra. Minden kalandlapon találsz egyoldalnyi helyet az információknak, és egyet a hátizsákod tartalmának. A legfontosabb információkat zöld, dőlt betűvel jelöltük, de más is felírhatsz!
- **TÁJÉKOZÓDJ!** – Amint kalandod során rátalálsz egy térképre, onnantól mindig jelöld rajta az utad egy (színes) ceruzával.
- **ÉS SOSE AGGÓDJ,** ha valami váratlan, esetleg nyugtalanító dolog történik! Valószínűleg mindent meg fogsz tudni oldani. Ha mégsem, kicsit csalhatsz, és visszalapozhatsz egy korábbi ponthoz.

**ÉS MOST KEZDŐDHET A KALAND!**

### ELŐTÖRTÉNET

– Van valami furcsa azon a festményen. Minél többet nézem, annál inkább így érzem – méregeted a szoba túlsó falán függő képet, miközben nagyot markolsz a pattogatott kukoricából, amit Léna apukája készített nektek vacsorára.

Az anyukája csupa egészséges zöldséggel és gyümölcssel traktálna titeket, de most elutazott a te anyukáddal együtt pár napra egy wellness-szállóba pihenni. Ezalatt Léna apukája vigyáz rátok. Szerencsére ő nem



sok vizet zavar, csak ül a dolgozószobájában a számítógépe fölé görnyedve. És itt van Oszi is, Léna kistestvére, aki épp pattogatott kukoricát dug az orrába.

Az említett festmény egyébként egy sudár fát ábrázol, mögötte rét és sötét erdő, a fák között ösvény kanyarog.

– Azt a nagypapám festette! – feleli büszkén Léna. – Amikor nem az órákkal piszmogott, rengeteget utazott.

– Szóval a nagypapád órás volt?

– Briliáns következtetés! – csipkelődik Léna, majd folytatja. – Az utazásai miatt olyan sokat volt távol, hogy nagymama gyakran nem is tudta, merre jár. De amikor hazajött, mindig volt nála valami különleges ajándék számunkra. Egy nap ezzel a festménnyel állított be. Nagymama rögtön felakasztotta a falra a kakukkos és egyéb különleges órák közé, pont nagypapa hintaszékével szemben. Nagypapa esténként ezt bámulta, miközben füstkarikákat eregetett a szivarjával. Később a festmény hozzánk került. De mi a furcsa neked a képen?

– Az, hogy nincs rajta senki, mégis úgy érzem, mintha lenne.

– Ezt meg hogy érted? – húzza fel a szemöldökét Léna.

– Nem is tudom. Mintha valaki elbújt volna a fa mögött. Vagy a rét fűvén feküdne titokban. Vajon a valóságban létezik ez a hely? Te jártál már ott?

Léna a fejét csóválja.

– Volt, hogy nagypapa elvitt kirándulni, de ezen a helyen sosem jártunk.

– Én meg tudom mondani, mi van a képen a fa mögött! – rikkantja Oszi.

– Na persze. Honnan tudnád pont te? – firtatja Léna.

Erre Oszi rögtön akcióba lendül. Villámgyorsan odatol egy széket a festmény alá, felugrik rá, és egy pillanat alatt lekapja a falról.

– Jesszus, vigyázz, a fejre dől! – sikítja Léna, mire te felpattansz, hogy elkapd a lepottyanó képet. Épp-hogy sikerül.

– Ezt meg mi a fenének csináltad? – förmed rá Léna a kistestvére.

– Hát hogy megnézhessem hátul, ki van a fa mögött – szipogja megszeppenve Oszi. – És nincs mögötte senki, csak valami írás.

Lénával azonnal rávetitek magatokat a festményre. Valóban, valaki régies, kacifántos betűkkel az alábbi szöveget kanyarította rá:

*A keresett számot megleled,  
ha füleid számát felezed.  
Ebihalból, míg béka nő,  
pont ennyi lába tör elő.  
A változás, ha végbement,  
fordítsd el a végtelent.*

– Ez meg mi a fene? Valami rejtvény? – kérded Lénától.

– Tuti, és szerintem nagypapa írása. Imádta a rejtvényeket! Le is jegyzem magamnak – feleli Léna izgatottan. – De milyen számot kéne meglegelnünk? Ez valami zár kódja lenne? Amúgy nem hiszem, hogy bármit is érünk vele, hiszen nagypapa már évekkkel ezelőtt meghalt.

– Én tudom, hol vannak a cuccai! – ugrándozik körülöttetek Oszi. – Apáék idehozták, és a padlásra pakolták, az öreg utazóládába! Menjünk fel! Kutassuk át! Légyszi!

– Apa azt mondta, nem szabad felmennünk a padlásra – feleli Léna bizonytalanul.

– Hát jó, te csak maradj, én felnézek Oszival! – vágod rá.

– Azt már nem. Megyek én is – bátorodik fel Léna. – Apa úgyis annyira elfoglalt, észre se fogja venni!

Így hát óvatosan visszaakasztjátok a festményt a falra, markoltok egy utolsót a popcornos tálból, majd libasorban fellopódtok a lépcsőn. Útban a padlás felé a kulcslyukon belestek a dolgozósobába. Lénának apukája a számítógépe felett görnyedve a munkájába temetkezik. Szabad az út!

A padlásajtó nyikorogva kitárul. Odabenn félhomály fogad. Beléptek a tágas padlástérbe, ahová egy apró tetőablakon át még besütnek a lemenő nap utolsó

sugarai. Olyan meleg van itt, mint egy szaunában. A rátok ragadó pókhálók számából arra következtettek, hogy jó rég nem járhatott itt senki. Körülöttetek rengeteg felhalmozott holmi – régi bútorok, könyvek, dobozok, rozsdás biciklik.

– A babaházam! Nem is tudtam, hogy itt van – lelkenedik Léna, egy poros, de apró bútorokkal takaros berendezett játék házra mutatva. Mellette pár furcsa alakú üveg mögött egy nagy ládát pillantotok meg az egyik sarokban.

– Nagypapa utazóládáját is megtaláltam! – kiáltja Léna, mire mind odacsődültek, és nekiveselkedtek a súlyos fedél megmozdításának. A láda teteje nyikorogva kitarul, és a félhomályban mobilotok fényénél izgatottan kémlelitek, ahogy Oszi vadul kirámolja a tartalmát. Előkerül néhány óra, némelyik félig szétszerelve, hogy kibukkannak titokzatos fogaskerekeik. Majd kezetekbe akad pár újságpapírba csomagolt, meseszép ásvány, egzotikus rovarok üvegdobozokban, több füzet leprélt levelekkel, és egy rakás különleges tárgy, amiről fogalmatok sincs, mi lehet. Talán órák javításához szükséges szerszámok. Egy tézstaszűrőszerű lyukacsos izét Oszi mindenesetre a fejébe nyom, mostantól ott imbolyog rajta, mint holmi elfuserált lovagi sisak. Végül a kezetekbe akad egy újabb kicsi láda a nagy mélyén. Ez egészen sötét fából készült, és az illetéktelen kezek ellen számmal szerelték fel.

– Fogadjunk, hogy ezt anyáék se bírták kinyitni még – fordul felétek Léna, miközben végigpróbál pár kódot, sikertelenül.

– Hadd próbáljam meg én is! – ugrik oda Oszi, kikapja a ládát a nővére kezéből, és teljes erőből földhöz vágja. A láda egy gerendára esik, éktelen lármát csapva, de zárva marad. Reszketve néztek egymásra pár pillanatra, majd Léna az öccséhez fordul.

– Nem igaz, hogy mennyire lüke vagy! Még szerencse, hogy apa nem hallotta meg!

– A vers! – kiáltasz fel hirtelen. – Talán az a kód! Hogy is volt, Léna?

Léna izgatottan előkaparja a cetlit a zsebéből, amire a verset feljegyezte. Rávilágítasz a mobiloddal, és remegő hangon felolvasod a szöveget az időközben teljes sötétségbe borult padláson.

**1** „A keresett számot megleled,  
ha füleid számát felezed.  
Ebihalból, míg béka nő,  
pont ennyi lába tör elő.  
A változás, ha végbement,  
fordítsd el a végtelent.”

– Kinyílik a láda, ha a füleim számát felezem? – kérdi érdeklődve Oszi, egyik fülét húzogatva.

– Hát persze! Csak rajta! – vágod rá lelkesen, de Léna oldalba böki.

– A számkód 3 számból áll – magyarázza. – Ebből a versből kettő kiderül, de a vége elég ködös.

- Te is látsz két számot? → 25
- Vagy nem világos még ez az egész? → 48
- Már tudod is a megoldást? Lapozz oda! → KÓD

**2** Sima sípot tartotok a kezetekben. Oszi persze ki próbálja, borzasztó éles hangja van. Még szerencse, hogy az apukájuk nem hallotta meg! Léna észreveszi, hogy egész apró betűkkel rá van írva egy szó: „Bíborka”. Ha még nem tettétek volna, most

- megvizsgálhatjátok a nyakláncot. → 19
- szemügre vehetitek a fogaskerekeket. → 11
- elolvashatjátok a cetlit. → 50
- Vagy már mindent láttatok? → 40

**3** – De Gizi néni szívesen jön, és különben is... – Ebben a pillanatban megszólal a csengő. – Már itt is van! – fejezi be Léna papája, és már szalad is ajtót nyitni.

– Nem elég, hogy elhúz, de még ezt a szipirtyót is a nyakunkra küldi! – morog Léna.

– Mi az, hogy szipirtyó? – érdeklődik fennhangon Osz, miközben az ajtóból már hallatszik az idegen hang.

– Persze, Bandikám, örömmel! Hogy itt van még egy kölyök? Dehogy baj, remekül megleszünk! Már megyünk is fürcsizni velük, aztán be az ágyikóba. Megpuszilgatom őket majd helyetted is, cupp cupp!

– Nagyon köszönöm, Gizi néni! – feleli Lénának apukája kimérten, és gyorsan hozzátok siet. Biztos megrémült, hogy majd őt is megpuszilgatja a néni. – Gyerekek, én indulok. Fogadjatok szót Gizi néninek! – Azzal felkapja a táskáját, bevágja magát a kocsiba, és elhajt. Közben belép hozzátok a konyhába Gizi néni.  
→ 35

**4** Látjátok, hogy Gizi néni motyog valamit, miközben dühösen hadonászik a zoknival. Egész közel hajoltok hozzá, hogy halljátok, mit beszél.

– A teremburáját! – sipítja Gizi néni. – Azonnal változtassatok vissza nagygyá! Mit fog szólni a férjürem, már ha egyáltalán lát majd engem azzal a vaksi szemével! Hogy a macska rúgja meg!

– Azt akarja, hogy megrúgja a macska – magyarázza Osz. – Kérjük meg Báborkát?

– Szerintem nem úgy gondolta – hűti le Lén. – De nem hagyhatjuk itt szegényt. Ki tudja, mikor érkezünk vissza. Itt fog éhezni, szomjazni!

– Arról szó sem lehet, hogy magunkkal vigyük! – nézel rá rémülten.

Körülnéztek, hol hagyhatnátok Gizi néni. → 41

**5** – Báborkaaaaa! – üvöltöd bele a csöndbe.

– Aaaaaaaaaaaaa – verik vissza a padlás falai. Lén a kezébe temeti az arcát.

– Na, most szerintem mindenkit felébresztettél. Gratulálok – néz rád sötéten. – Most már nyugodtan megfújhatjuk a „Báborka” feliratú sípot.

Valóban kicsit túl hangos voltál. Most megfújod a sípot is. → 37

**6** – ...nyolcas! – fejezi be a mondatot Lén.

– Tényleg! Akkor megvan a megfejtés! – kurjantod. Az első szám az **1**, a második a **4**, a harmadik a **8**!

Eltekeritek a számszázat a megfelelő pozícióba. → 148

**7** Lén elkomorodik.

– Persze, jó lenne elmondani neki, de apa tuti nem engedné, hogy Makkala nyomába eredjünk. Szerinte nagypapa mindig is kicsit habókos volt, de öregkorára tiszta dilis lett, és ebben jobb, ha nem követjük. Azt mondja, a földön kéne járnunk, és nem valami mesevilágban, amiben nagypapa élt. Persze az is lehet, hogy félt minket valamitől, ami nagypapával kapcsolatos. Valószínűleg ezért is tiltotta meg, hogy felmászkaljunk



a padlásra. De én szeretném megtalálni Makkalát, akárki is ő.

- – Rendben, benne vagyok, szökjünk meg, és keressük meg Makkalát! – válaszolod Lénának. → **38**
- – Á, nincs kedvem ehhez az egészhez, inkább nézünk tévét. → **24**

**8** – ...nyolcas! – rikkantod. – Így már megvan a megfejtés! Az első szám az **1**, a második a **4**, a harmadik a **8**!

Eltekeritek a számzárát a megfelelő pozícióba. → **148**

**9** – Mintha a láda mögül jönne a hang! – nézel a többiekre. Oszi azonnal támadásba lendül, négykézláb el is tűnik a láda mögött, majd hamarosan előbukkan a láda túloldalán, hajában töméntelen pókhálóval, kezében egy koszos háztartási keksszel.

– Ezt találtam, megehetem? – Léna még idejében kiveszi a kezéből a romos kekszet, majd tovább kerestek a kaparászás forrását ott, ahol még nem próbálkoztatok.

- Bekukucskáltok a babaházba? → **137**
- Megnézitek a tetőablakot? → **46**

**10** Megvakargatjátok a kandúr füle tövét, mire az barátságosan dorombolni kezd. Így kényelmesen hozzáfértek a csokornyakkendőn lévő cetlihez, amin az alábbi szöveget olvassátok: „Bíborka vagyok. Kövessetek, és ha figyeltek rám, megelitem a helyes utat.”

A kandúr rátok villantja szemét, és meglepődve látjátok, hogy az *kék színű*. Majd felugrik a tetőablakba, ahol beragyognak a felkelő nap első sugarai, és várokozóan visszafordul felétek.

– Kövessük! – suttogja Léna. Odahúz egy dobozt az ablak alá, felkapaszkodik, és már ki is bújt a tetőre. – Hú, de magasan vagyok! Látom az egész várost! És a felkelő napot! – lelkesedik, miközben lába még belóg a padlásra. Segítsetek kimászni! – kiáltja, de te és Oszi csak álltok dermedten. A padlásajtóban megjelenik kötőtűkkel a kezében Gizi néni fenyegető alakja. → **30**

**11** A fogaskerék bonyolult szerkezetnek tűnik, de annyira kicsi, hogy szabad szemmel nem is látjátok jól. Talán valami óraalkatrész lehet? Ha még nem tettétek volna, most

- megvizsgálhatjátok a nyakláncot. → **19**
- megnézhetitek a sípot. → **2**
- elolvashatjátok a cetlit. → **50**
- Vagy már mindent láttatok? → **40**



**12** Köpni-nyelni nem tudtok, miközben Oszinak csak úgy pörög a nyelve.

– ...a padlásán megtaláltuk nagypapaládáját, és kinyitottuk, és a kisebbikládán is a számszárat, és volt benne egy szerkezet, olyan fogaskerék, meg egy világító gömbös nyaklánc, meg szivarok, meg...

– Nem megmondtam, hogy tilos fölmenni a padlásra? – rivall rátok Léna apukája. – Léna, te vagy a nagyobb, lehetne ennyi eszed. Remélem, a tetőre nem másztatok ki!

– Á, nem! – felelitek kórusban.

– Mindenesetre most lezárom egy nagy lakattal a padlásajtót, akkor biztos nem mentek fel megint.

Hiába tiltakoztok, a padlásra lakat kerül, és nagypapa dobozának a titka megoldatlan marad. Kalandotok itt véget ér.

**13** – Menjünk gyorsan, most már senki sem állít meg! Gizi néni ellesz itt a padlásán! Induljunk Bíborka után! – sürgeted a többieket.

– Szerintetek élnek cuki patkányok itt a padlásán? – érdeklődik Oszi, mire Gizi néni kezébe temeti az arcát, majd leül a földre, és belefújja orrát a zokniba.

– Nem hagyhatjuk csak úgy itt szegényt! – fordul felétek aggodalmasan Léna.

– Arról szó sem lehet, hogy magunkkal vigyük! – vágod rá rémülten.

Körülnéztek, hol hagyhatnátok Gizi nénit. → **41**

**14** – Most hogy fogunk feljutni a padlásra? – sutogja Léna. – Holnap egy pillanatra se veszi majd le a szemét rólunk Gizike!

– Most éjszaka kellene fellopódnai – feleled.

– De mi van, ha észrevesz? – firtatja Léna.

– Menjünk! Én leszek a fekete párduc! Grrr! – vágja rá Oszi.

– Csönd legyen ott a szomszédban – hallatsz Gizi néni hangja a falon túlról.

Egy ideig némán fekszetek. Majd Léna szólal meg halkán:

– Gyere, lopóddzunk fel a padlásra most! Hátha nem vesz észre!

• Hallgatsz rá, és nekiindultok? → **44**

• Vagy inkább azt javaslod, aludjatok? → **22**

**15** A sűrű borostyánlevelek mögül öreg téglabukkan elő. Itt-ott már porlik, de az ép elemek közül páron még kivehető a téglagyár pecsétje. Máshol feliratok, évszámok látszanak. Egy helyütt összefüggő

szövegre bukkantok, ami több egymás melletti téglából olvasható ki:

*„Útjelző, ha éppen nem  
a lélek tükré a szem.”*

- Most kinyitjátok a kis kaput, ha még nem próbáltátok? → **34**
- Vagy megnézik, mit ás Báborka? → **47**

**16** Megvakargatod a kandúr füle tövét, mire az állat rögtön barátságosan pillant rád, és dorombolni kezd. Ahogy felemeli a fejét, hosszú vörös szőrében megláttok valamit a nyaka alatt.

– Jé, egy csokornyakkendő! – csodálkozik Léna. – És ide van tűzve egy cetli, nézzétek!

Odahajoltok, és elolvassátok a papíron a szövegét: *„Báborka vagyok. Kövessetek, és ha figyeltek rám, meglepitem a helyes utat.”* A kandúr rátok villantja szemét, és meglepődve látjátok, hogy az *kék színű*. Majd felugrik a tetőablakba, ahol beragyognak a felkelő nap első sugarai, és várakozóan fordul felétek.

– Kövessük! – suttogja Léna. Odahúz egy dobozt az ablak alá, felkapaszkodik, és már ki is bújik a tetőre. – Hú, de magasan vagyok! Látom az egész várost! És a felkelő napot! – lelkesedik, miközben lába még

belóg a padlásra. Segítetek kimászni! – kiáltja, de te és Osi csak álltok dermedten. A padlásajtóban megjelenik kötőtűkkel a kezében Gizi néni fenyegető alakja. → **30**

**17** Elindultok a pipacsok szegélyezte úton. Hamarosan újabb útelágazáshoz értek. A bal oldali ösvény mentén zsálya nő, a jobb oldalinál vérehulló fecskefű. Melyiket választjátok?

- A bal oldalt? → **42**
- A jobb oldalt? → **26**

**18** – Az első két szám az **1** és a **4** – fordulsz a többiek felé. – De mit jelenthet az, hogy

*„A változás, ha végbement  
fordítsd el a végtelent?”*

– Végtelen, az végül is egy szám. Vagy mégsem? Mindenesetre nehéz beállítani egy számszáron – gondolkodsz hangosan.

– Pláne elfordítva – morfondírozik Léna. – Hacsak...

– Hacsak? – kérdezed.

– A végtelennek van egy jele! Egy fekvő...

Rávágod, hogy mi az? Akkor lapozz a megfelelő számú bekezdéshez!

- Vagy még nem tudod? → **6**

**19** A nyakláncot kiemelve látjátok, hogy egy apró fémgömbfüggő lóg róla. A gömb mintha félbe lenne vágva, és a két fele között halványan fénylik. Ha még nem tettétek volna, most

- szemügyre vehetitek a fogaskerekeket. → **11**
- megnézhetitek a sípot. → **2**
- elolvashatjátok a cetlit. → **50**
- Vagy már mindent láttatok? → **40**

**20** Körülnéztek a hajnali nap első sugaraiban. Amerre a szem ellát, tetők sorakoznak – az ébredező város fekszik a lábaitok előtt. Bíborka nekiindul, biztonságos utat mutatva nektek a tetők labirintusában, miközben masszív virágillatot hagy maga után. Te mögötte botorkálsz, Léna Oszi kezét fogva követ titeket.

– Nézzétek, most vagyunk a sulitetején! És ez meg Laci bácsi péksége! Ott balra pedig a Ferkóék háza – mutogattok mindenfelé. Bíborka szigorúan hátranéz.



Csodálkozva látjátok, hogy eddig átható kék szeme most *piros színben* pompázik. Tovább követitek tetőről tetőre, míg végül eléritek a város szélét. Ott leereszkedtek egy létrán a földre. Egy ház elhagyatott hátsó kertjében találjátok magatokat. A kertet borostyánnal sűrűn benőtt téglakerítés határolja, melyen apró kapu nyílik középtájt. Bíborka odasétál az egyik sarokba, és kaparni kezd a kerítés mellett. Mit tesztek?

- Megvizsgáljátok a borostyános kerítést? → 15
- Megpróbáljátok kinyitni a kis kaput? → 34
- Megnézitek, mit ás Bíborka? → 47

**21** Elindultok a gyöngyvirágokkal szegélyezett úton. Egyszer csak észreveszitek, hogy Oszi lemaradt.  
– Hol van a kedves öcsikéd? – kérded Lénát. Viszsa sétáltok az úton, és döbbenet látjátok, hogy Oszi a fehér virágos növény levelét szopogatja.  
– Oszi, köpd ki azonnal! Nagyon mérgező! Lenyel-tél belőle?  
– Csak megnyaltam – feleli Oszi büntudatosan. – Azt hittem, medvehagyma.  
– Ennek fele sem tréfa! Azonnal vissza kell men-nünk a városba!

Léna kézen fogja a kistestvérét, és a legrövidebb úton visszaroohan vele a városba. Meg sem áll a legközelebbi kórházig, ahol Oszit azonnal kezelésbe veszik. Szeren-csére tényleg csak megnyalta a súlyosan mérgező nö-vényt, így már másnap hazamehet. A szüleitek, ahogy értesülnek a történekről, azonnal hazautaznak. A ka-landotoknak itt vége szakad, de szerencsére megúsztá-tok nagyobb baj nélkül.

**22** Te is elszenderedsz, de hirtelen egy nagy hor-kantásra ébredsz, amit ütemes, kisebb horkolások követnek. Félálomban ránézel a mobilodra – hajnali 4 óra múlt. Tuti nem Léna horkol így! Sem Oszi. Fel-kelsz, és halkán odalopódzol Gizi néni ajtajához. Az továbbra is tárva-nyitva van, a lámpa is ég, de Gizi néni ráaludt a készülő kötött zoknira. Itt a megfele-lő alkalom! Visszasettenkedsz a szobába, és felkelted Lénát.

– Ébredj, Gizi néni húzza a lóbórt!

– Tényleg? – dörzsöli meg álmos szemét Léna. – Csak halkán, Oszi fel ne ébredjen!

Pár perc múlva már a padláslépcsőn kapaszkodtok felfelé, hogy megfejtsetek aládában talált titokzatos cetli és tárgyak titkát. A padlásan most teljes sötétség fogad. A telefonotok fényénél odabotorkáltok a ládá-hoz, és kipakoljátok belőle a kisebb láda tartalmát és a cetlit.



– „Juttasd el a szerkezetet Makkala barátomnak. Nagyon fontos! Bíborka majd segít! Viseld a nyakláncot!” – olvassa újra Léna.

Ki lehet az a Bíborka? És hogy tudnád segítségül hívni?

- Elkiáltod magad, hogy „Bíborka”? → 5
- Vagy megfűjod a sípot? → 37

**23** – ...a padlóra kipakoltuk az összes legót, és várost építettünk – hadarod.

– De már összepakoltuk, azért nem látszik – fejezi be Léna, miközben az asztal alatt bokán rúgja kisöcsét. Oszti lelkesen bólint, majd visszarúg.

– Örülök, hogy jót játszottatok! – feleli mosolyogva Lénáék apukája. – Gyerekek, figyeljete, valami fontosat kell mondanom! Most telefonáltak az irodából, hogy azonnal el kell utaznom egy halaszthatatlan üzleti ügyben. Ma éjszaka indulok, és holnapután este érkezem csak vissza.

E szavak hallatán felcsillan a szemetek. Így lesz időtök nyugodtan áttanulmányozni a padláson talált tárgyakat!

– Hogy ne legyetek egyedül, a szomszéd Gizi néni vigyáz majd rátok, amíg távol vagyok.

Már csak ez hiányzott! Léna felnyög.

- – Nem kell átjönnie, ha bármire szükségünk van, átmegyünk mi Gizi nénihez! – felelitek. → 3
- – Már alig várjuk Gizi nénit! → 43

**24** – Hát jó! – vonja meg a vállát csalódottan Léna. Mindent visszapakoltok a dobozba, és lekullogtok a padlásról. Kértek egy újabb adag pattogatott kukoricát, és kapcsoljátok a tévét. Léna talán majd Makkala nyomába ered valakivel, aki lelkesen belevág mindenféle őrült kalandba. A történet számodra itt véget ér.

**25** Mi az első két szám szerinted?

- Az 1, 4? → 18
- A 2, 2? → 31
- Egyik sem? → 48

**26** Sárga virágok között sétáltok, míg egy újabb útelágazáshoz nem értek. A bal oldali ösvény elején zsálya nő, a jobb oldalnál pipacs. Merre folytatjátok utatokat?

- Balra? → 55
- Jobbra? → 32

**27** – Szia, te vagy Bíborka? – kérdi Oszi. A kandúr megvető szemekkel néz rátok, és megvakarja a fülét. Ekkor veszitek észre, hogy a nyakába valaki csokornyakkendőt kötött, amire egy cetlit tűztek.

- Megvizsgáljátok a cetlit? → 10
- Meghúzzátok a farkát? → 33

**28** – Van egy ötletem a számra! Gyertek a hullámvasúthoz! – kiáltod lelkesen.

A többiek csodálkozva követnek. Máris megoldottad volna a rejtvényt? Beültök a kocsiba, te pedig diadalmasan beütöd a **28**-as számot. Semmi sem történik. Megpróbálsz a **028**-at is. Az sem működik.

– Á, értem! Te összeadtad a számokat a szövegben! – csap a homlokára Léna.

– Igen, de hiába – búslakodsz.

– Persze, mert elfelejtkeztél arról, hogy ez nem önmagában egy rejtvény, hanem egy titkosírással írt rejtvény! Amit csak a nagyon okosak fejthetnek meg!

– Akkor hajrá! – feleled megadóan.

– Nem úgy értettem – pirul el Léna. – Én sem tudom, mi a megoldás. Csak azon gondolkodom, mi lehet ebben a titkosírás, hogy „*Hús mérges pók sző és fon. Egy cirmos macska mellső lábai. Napok száma hét.*”

– Nem tűnik titkosírásnak, hiszen el tudom olvasni! – jegyzed meg.

- Van nálad egy hársfavirág? → 322
- Nincs? → 328

**29** Elindultok a kék zsályák szegélyezte úton. Hamarosan újabb útelágazáshoz értek. A bal oldali ösvény mentén vérehulló fecskefű, a jobb oldalinál pipacs nő. Melyiket választjátok?

- A bal oldalt? → 39
- A jobb oldalt? → 52

**30** – Hé, ti ott! – kiált Gizi néni, kötőtűjével rátok mutatva, melyen vészjóslóan lengedezik a félig kész zokni. – Még ilyen! Hajnalban kiszöktök, tetőre mászkáltok? Mindenféle rusnya dögöt beengedtek? – förmed a macskára. – És te, Léna? Azonnal gyere le!

Léna megszeppenten lehuppan a padlóra. Mindhárman rémulten néztek Gizi néniire.

– Ne tessék megmondani a papának! – kérleli remegő hangon Léna.

– De szép zokni! Nekem is kötsz ilyet? – érdeklődik Oszi. Sajnos Gizi nénit ez nem hatja meg. Lassan, fenyegetően közeledik felétek a zoknival, amikor hirtelen felfigyel a ládából kipakolt tárgyakra. Különösen a nyakláncra, melyről a fémgömb lóg.

– Milyen takaros függő! A pedikűrös Marika nyakában láttam hasonlót! De az nem volt világító... – vizsgálgatja elgondolkozva a láncot. A két félgömb között továbbra is fény dereng. – Ha eltekerem, vajon kinyílik? – kérdi, majd csavargatni kezdi. Lélegzet-visszafojtva figyeltek, de ami történik, arra egyikőtök sem számított. Pukkanás hallatszik, és Gizi néni zsugorodni kezd. Először a derekatokig ér, majd a térdetekig, végül már csak a bokátokig. Pontosan akkora lett, mint egy kakaós bögre. A kötőtűk is összementek, a zokni is, és szerencsére Gizi néni hangja is.

- Odahajoltok hozzá, hogy halljátok, mit mond? → 4
- Vagy villámgyorsan távoztok Bíborka után a padlásablakon át, sorsára hagyva Gizi nénit? → 13
- Esetleg kerestek egy jó helyet neki, míg távol vagytok? → 41

**31** – Ezt még át kellene gondolnod – feleli Léna. Úgy érzed, rossz számokat mondtál. Jobb, ha megkérded a többieket. → 48

**32** Ahogy haladtok az úton, egyre inkább úgy érzitek, összezavarodtatok, és már nem tudjátok, merre mentek. Ez sajnos beigazolódik, amikor újra kibukkantok ugyanazon a virágos réten, ahonnan eredetileg indultatok. Ha már másodszor érkeztetek vissza ide, lapozz a 45-re! Egyébként olvass tovább!

– Már megint itt vagyunk – sóhajtja Léna.

– Sebaj, próbáljuk meg újra! Hátha most rátalálunk a helyes útra – biztatod.

Ezúttal merre indultok?

- Balra, a pipacsok felé? → 17
- Előre, a zsályák nyomán? → 29
- Vagy jobbra, a vérehulló fecskéfű felé? → 49

**33** A macskák egy dolgot utálnak, de azt nagyon. Ha meghúzzák a farkukat. A vörös kandúr felhördül, felháborodva rátok néz, majd se szó, se beszéd, felugrik a tetőablakba, és eltűnik a hajnal első sugariban tetőről tetőre ugrálva. Csúnyán megsértettétek. Ezután hiába fújjátok a sípot, nem jön vissza. Kalandotok itt véget ért.





**34** A kapu egykoron zöld lehetett, de mostanra már csak a lepattogzott festék utal eredeti színére. Lenyomjátok a kilincset, de sajnos zárva van.

- Most megvizsgáljátok a borostyános kerítést, ha még nem tettétek volna? → 15
- Vagy megnézitek, mit ás Bíborka? → 47

**35** – Sziasztok, Lénikém és Oszikám, drágáim! De örülök, hogy megint veletek lehetek! – lép oda hozzátok Gizi néni. Csinos virágos otthonkát visel, kezében sárga nejlonzacskót lóbál. – Ó, téged még nem ismerlek, Gizi néni vagyok – fordul hozzád, és megcsipkedi az arcod.

– Mi történt a hajaddal, Gizi néni? – kérdi Oszi csodálkozva.

– Ó, csak egy kis baleset a dauerolásnál.

– Biztos rászorult a búra – súgja a füledbe Léna.

– Na de most már mars fürdeni, fogat mosni, aztán be az ágyba!

Hamarosan már a hálósobában vagytok. Léna fent, Oszi lent alszik az emeletes ágyban, te pedig, mint vendéggyerek, két összetolt karosszékből töltöd az éjszakát. Gizi néni cuppanós puszit nyom mindannyiátok fejére.

– Hogy ti milyen rendes gyerekek vagytok! Aludjatok szépen! Én itt vagyok a szomszéd szobában, kötetek, mivel ilyen öregem már nem jön a szememre álom, így bármi bajotok van, gyertek át bátran! – mosolyog biztatóan Gizi néni, majd leoltja a lámpát, és résnyire nyitva hagyva a szobátok ajtaját, eltűnik. → 14

**36** A kapun túl párás hajnali táj tárul a szemetek elé. Sehol egy ház vagy betonút, csak fű, fák, ködös távoli dombok. Az elhagyatott udvar tényleg a város legszéle volt. Ahogy kiléptek a kapun, rátaláltok egy keskeny ösvényre. Azt követitek hosszán a zöldellő fák alatt, mígnem egy kicsi, kerek, virágos rétre értek. A virágok felett fehér pillangók röpködnek. Léna elgondolkozva nézi a tájat.

– Mennyi virág! Vajon nagypapa miért nem hozott el sosem erre a gyönyörű helyre? Minden virágnak megtanította a nevét. Ez a fehér gyöngyvirág, vigyázni kell vele, mérgező! Az a piros ott pipacs, de azt mindenki ismeri. A rózsaszín magyar szegfű. Olyan, mint ha világítana. A kék a zsálya. Abból készül a fűszer. Ó, az pedig szemölcsre jó, az a sárga, hogy is hívják? Sosem jut eszembe! – vakarja a fejét Léna.

– Velőtrázó kecskefű! – vakkantja Oszi.

– Á, tényleg, vérehulló fecskefű! – feleli Léna.

– Olyan a szaga ennek a helynek, mint Bíborkának – jegyzi meg Oszi.



Milyen érdekes, tényleg! Vajon ez csak véletlen egybeesés? És most merre tovább?

A réten több utacskát is találtok. A bal oldali ösvény szélén pipacsok nőnek. A középső zsályával szegélyezett. A jobb oldali úton vérehulló fecskefű terem. Melyik ösvényt választjátok?

- A balra indulót? → 17
- A középsőt? → 29
- A jobbra tartót? → 49

**37** A „Bíborka” feliratú síp hangja élesen belehasít a padlásra uralkodó csendbe. Egy ideig némán figyeltek, majd lépteiket hallotok a padlásajtó felől, ami lassan kinyílik. A résben megjelenik Oszi feje.

– Már csak ez hiányzott! Miért nem alszol? – rivall rá Léna a tesójára.

– Felébredtem, és üres volt az ágyatok. Aztán csak követtem a hangokat. Veletek akarok játszani! Nem ér, hogy engem mindenből kihagytok!

– Végül is szerencse, hogy nem Gizi néni! – sóhajtasz fel. – De várjatok csak, mintha kaparászást hallanék! Vajon honnan jön?

- Benéztek a láda mögé? → 9
- Bekukucskáltok a babaházba? → 137
- Megvizsgáljátok a tetőablakot? → 46

**38** – Király! – fordul feléd Léna csillogó szemmel. – Együtt meg fogjuk találni Makkalát, az tuti! Ha még nem tettétek volna, most

- megvizsgálhatjátok a nyakláncot. → 19
- szemügre vehetitek a fogaskerekeket. → 11
- megnézhetitek a sípot. → 2
- Vagy már mindent láttatok? → 40

**39** Sárga vérehulló fecskefüvek rengetegében sétáltok, mígnem egy újabb útelágazáshoz értek. A bal oldali út elejénél pipacs nő, a jobb oldalánál gyöngyvirág. Merre folytatjátok utatokat?

- Balra? → 32
- Jobbra? → 21

**40** Pont sikerült áttanulmányozni a kis láda tartalmát, amikor meghalljátok Léna apukájának a hangját.

– Hé, hol bujkáltok, gézengúzok?

Rémülten egymásra néztek. Csak meg ne tudja, hogy itt vagytok a padláson! Gyorsan visszahánytok mindent a helyére, majd becsukjátok a nagy láda fedelét. Ezután a padlásbejárathoz botorkáltok a sötétben, és egymás után lemásztok a létrán. Léna apukájának a hangja a földszintről jön. Meg is találjátok a konyhában.

– Végre! Kész a vacsora! Tejfölös tészta sajttal! – mosolyog rátok.

– A kedvencem – rikkantja Oszi, lehuppan az asztalhoz, és azonnal lapátolni kezdi a tésztát. Már a füléről is tejföl csöpög, mire ti is elkezdtek falatozni.

– Na, gyerekek, jót játszottatok délután? – kérdi Lénáék apukája különösebb érdeklődés nélkül, mire Oszi vadul magyarázni kezd.

– Képzeld, apa, irtó izgi volt, a pad...

• Dermedten hallgatod Oszi szövegét? → 12

• Vagy sürgősen közbevágsz? → 23

**41** – Tegyük fel egy könyvespolcra? Zárjuk be a gyerekszobába? De mi lesz, ha kimászik az ajtóreszen? – töprengtek.

– Milyen jó lenne neki a babakázban! – veti fel Oszi. Lénával egymásra néztek.

– Remek ötlet! – És már pakoljátok is be Gizi néni zoknistul, kötőtűstül a babakázba. Léna még leszalad a konyhába, és hoz egy apró darab sajtot, sonkát, kenyeret, kupakokban vizet, tejet, meg egy kicsit anyáék borából (csak hogy legyen mibe fojtania a bánatát Gizi néninek).

– Most már mehetünk. Gizi néni, tessék itt várni, hamarosan visszajövünk, és addig megtudjuk, hogyan változtathatunk vissza! – Azzal hozzátok fordul. – Nézzétek, hoztam egy kis hátizsákot, ebbe mindent belepakolhatunk! Már van benne némi elemózsia és egy palack víz.

– Én meg hozom az üveggolyóimat! – teszi hozzá Oszi.

Elteszitek a furcsa **fogaskerékes szerkezetet** is, amit annak a Makkalának kell visszajuttatni, és a **nyakláncot a gömbbel**. Ez utóbbihoz most már nem mertek hozzányúlni, nehogy valamelyikőtök összezsugorodjon.

Ezután mindannyian kimásztok az ablakon át a tetőre, ahol Báborka már vár benneteket. → 20

**42** Zsályák között sétáltok, mígnem újabb útelágazáshoz értek. A bal oldali ösvény elején gyöngyvirág nő, a jobb oldalinal vérehulló fecskefű. Merre folytatjátok utatokat?

• Balra? → 21

• Jobbra? → 32

**43** – Komolyan? – kérdezi csodálkozva Léna apukája, és ebben a pillanatban megszólal a csengető. – Kívánságotok máris teljesült, itt is van! – És már szalad is ajtót nyitni.

– Hogy tudsz örülni annak, hogy apa a nyakunkra küld egy ilyen szipirtót? – háborog Léna.

– Mi az, hogy szipirtó? – érdeklődik fennhangon Oszi, miközben az ajtóból már hallatszik egy idegen hang.

– Persze, Bandikám, örömmel! Hogy itt van még egy kölyök? Dehogy baj, remekül megleszünk! Már megyünk is fürcsizni velük, aztán be az ágyikóba. Megpuszilgatom őket majd helyetted is, cupp cupp!

– Nagyon köszönöm, Gizi néni! – feleli Lénának apukája kimerően, és gyorsan hozzátok siet. Biztos megrémült, hogy majd őt is megpuszilgatja a néni. – Gyerekek, én indulok. Fogadjatok szót Gizi néninek! – Azzal felkapja a táskáját, bevágja magát a kocsiba, és elhajt. Közben belép hozzátok a konyhába Gizi néni.

→ 35

**44** Kimásztok az ágyból, és kilopódtok a szobából. Oszit sajnos nem tudjátok lerázni, most is a nyomotokban van. Ahhoz, hogy a padlásra feljussatok, el kell sétálnotok Gizi néni ajtaja előtt, ami tárva nyitva van, és ég benn a villany.

– Sebaj, ha nagyon halkán lopódzunk, nem fog észrevenni, tuti elszunyókált már! – biztatod a többieket,

mikor odaértek. Elhaladva a fénycsík előtt, benézel az ajtón. Gizi néni az ágyon ül az otthonkájában, kezében a kötése, és egyenesen rád néz. Elsápadsz.

– Nono, gyerekek, mi ez az éjszakai mászkálás? Csak nem hiányzik apukátok, anyukátok? Szívesen bemegyek aludni hozzátok, ha félték egyedül!

– Á, nem kell, Gizi néni! – felelitek kórusban. – Csak WC-re megyünk.

Most, hogy lebuktatok, úgy döntötök, inkább lefeküdtök aludni. → 22

**45** – Ne már, hogy megint itt vagyunk! – sóhajtot csüggedten.

– Elfáradtam – nyögi Oszi, és hanyatt fekszik a virágok között.

– Valamit rosszul csinálunk – vélekedik Léna. – Lehet, hogy egy jelet nem vettünk észre?

– Biztos a színes virágokkal kapcsolatos! És Bíborkának virágillata volt! – kiáltasz fel. – Talán segített nekünk a maga módján, csak nem jöttünk rá, hogyan!

Visszagondolsz Bíborkára. Van valami ötleted? Ha igen, indulj el a megfelelő úton!

- Balra méssz, a pipacsok felé? → 17
- Vagy előre, a zsályák nyomán? → 29
- Esetleg jobbra, a vérehulló fecskéfű felé? → 49
- Vagy nincs semmi ötleted? → 51

**46** – Mintha valaki be akarna jönni a tetőablakon – mutatsz a piszkos üvegű tetőkibúvóra. Rögtön odaseregletek. Valóban innen jön a hang, valaki kívülről kaparászik.

– Segítsetek, beragadt! – nyögöd az ablakkal küzdve.

– Én félek – suttogja Oszi egy gerendához lapulva. Rájössz, hogy te is borzongsz kissé, de a kíváncsiság erősebb. Léna a segítségére siet, és együttes erővel sikerül kinyitnotok a beragadt ablakot. Először kellemes virágillat csapja meg az orrotokat, majd szinte a nyakatokba pottyan egy jókora vörös kandúr.

– Ennek van virágillata? – csodálkozik Léna. – Tudtommal a kandúroknak nem éppen kellemes a szaguk...

– Lehet, hogy ivartalanított! – okoskodik Oszi, aki nemrég járt egy állatorvosi rendelőben, ahol sok érdekes dologról hallott. Az illatos kandúr sértődött képet vágva leül elétek. Mit tesztek?

- Megszólítjátok? → **27**
- Megsimogatjátok? → **16**
- Meghúzzátok a farkát? → **33**

**47** – Mit kapar ez a macska? – indulsz el Báborka felé a kerítés mentén.

– Szerintem csak a dolgát végzi – feleli Léna. – A macskák mindig ásnak egy gödröt, ahová aztán belepisilnek vagy...

– Nem hinném – vágsz közbe –, mivel egy újabb dobozt ásott ki.

Léna és Oszi egyből melletted terem. Felkapjátok a dobozt Báborka elől, és kinyitjátok. Egy régi kulcsot találtok benne és egy újabb cetlit. Rögtön felismeritek Léna nagypapájának kacifántos kézírását. Imádkozhatott papírfecnikre jegyzetelni!

*„Innen egyedül kell boldogulnod! Makkalához nem juthat el bárki, de neked sikerülni fog! Ne térd le az útról, és vigyázz a mérgező növényekkel! A következő segítséget a Naplementező réten találod!”*

A kandúr feltápszkodik, és felugrik a kerítésre, majd a háztetőre. Mielőtt végleg eltűnne a szemetek elől, búcsúzóul még visszanéz rátok. A szeme most átható *sárga színben* pompázik. Intetek neki, de már el is tűnik a végtelen városi tetőkön, a különleges virágillattal együtt.

Ti pedig odaléptek a kis kapuhoz. Bár zárva van, a dobozban talált kulcs tökéletesen illik bele. Elfordítjátok, és a kapu kinyílik. → **36**

**48** – Mi is az a két szám? – kérded Lénát. – Hát először is, hány füled van? Ugyebár kettő, mint a legtöbb embernek.

– De volt egy híres festő, aki az egyiket levágta! – kiabál közbe Oszi.



– Ez minden, amit tud a festészetről – jegyzi meg Léna epésen. – Tehát két fül fele egy, ez az első szám. A második ugyebár a béka lábainak száma.

- Nyolc, leszakadt a polc? – próbálkozik Oszi.
- Szerintem négy – jegyzed meg halkán.
- Ebihalból, míg béka nő, bár lennék én a békanő – feleli Oszi.

- A harmadik szám még hiányzik? → **18**
- Vagy már tudod a megoldást? Lapozz oda! → **KÓD**

**49** Elindultok a sárga vérehulló fecskefüvek szegélyezte úton. Hamarosan újabb útelágazáshoz értek. A bal oldali ösvény mentén pipacs nő, a jobb oldalánál zsálya. Melyiket választjátok?

- A bal oldalt? → **62**
- A jobb oldalt? → **79**

**50** A cetlin az alábbi szöveget olvastátok a mobiltelefon fényénél: *„Juttasd el a szerkezetet Makkala barátomnak. Nagyon fontos! Bíborka majd segít! Viseld a nyakláncot!”*

– Ez meg mit jelenthet? A szerkezet nyilván az a kis fogaskerekes izé. De ki lehet Makkala? – tanakodik Léna.

– Talán a nagypapád egy barátja. Bár normális embert nem neveznek így... – tűnődsz.

– Lehet, hogy nem normális. Vagy nem ember. Talán egy szörny? – kérdi Oszi reménykedve.

– Mindenesetre nagypapa azt írta, nagyon fontos, hogy ezt az izét eljuttassuk neki! Eszerint ez a szegény Mikkamakka...

– Makkala – javítod ki.

– Tehát ez a Makkala – folytatja kicsit bosszúsan Léna, aki nem szereti, ha félbeszakítják – már évek óta várhat erre a dologra. Nagypapa meghalt, így nem tudta eljuttatni neki.

– Szóval ez a Makkala nagypapád ügyfele lehet. Nyilván ez a cucc egy alkatrész az elromlott órájából. Szerintem azóta rég vett magának egy másikat.

– Nem hiszem, hogy egyszerű ügyfél. Sőt, ez valami nagyon titkos dolog lehet – erősködik Léna –, különben miért rejtette volna el ennyire? Derítsük ki, kicsoda Makkala, vagyis először találjuk meg Bíborkát, aki segít eljutni hozzá! Na, benne vagytok?

– Igen, úgymint mindig akartam szörnyekkel találkozni! – lelkesedik Oszi, aki máris nagyon beleélte magát a kalandba. Te mit felelsz?

- – Á, nincs kedvem ehhez az egészhez, inkább nézünk tévét. → **24**
- – Még jó, hogy benne vagyok! → **38**
- – Érdekel a dolog, de szerintem mondjuk el apukádnak, mit tervezünk! → **7**

**51** – Azt hiszem, rájöttem, merre kell menni! – csillog fel Léna szeme. – Olyan furcsa volt Báborka szeme, amikor ránk nézett! Először kék, aztán piros, végül sárga! Szerintem ezzel akarta mutatni, hogy milyen színű virágot kövessünk!

– Tényleg! – csapsz a homlokodra. – Eszerint először a kék virágot kell követni, vagyis a zsályát. Így innen a rétről a középső úton kell elindulni.

– Azta, tényleg! Fussunk! – pattan fel Oszi a fűből, és már rohan is. Lénával követitek, és hosszasan sétáltok a zsályás ösvényen. Ekkor újabb elágazáshoz értek. A bal oldali út mellett vérehulló fecskéfű nő, jobb oldalon pedig pipacsok szegélyezik az ösvényt. Merre indultok?

- Balra? → **39**
- Jobbra? → **52**

**52** Pipacsok között sétáltok, mígnem egy újabb út elágazáshoz értek. A bal oldali ösvény indulásánál zsályá nő, a jobb oldalánál vérehulló fecskéfű. Merre folytatjátok utatokat?

- Balra? → **32**
- Jobbra? → **69**

**53** – Tuti valahol a karosszéken lesz! – feleled hátróztottan. – Végül is ez az egyetlen biztos pont a réten. Már akkor itt volt, amikor a nagypapád erre járt.

– Igazad lehet – feleli Léna. – De azóta fúj a szél, esett az eső, vajon hova rejthette, ahol nem lett baja?

Odaszaladtok a naplementenéző karosszékhez. Te átnézed a szakadt huzatot, Léna a támlát és a lábakat vizsgálja. Sehol semmi.

– Megvan! – halljátok tompán Oszi hangját valahonnan, de ő maga nem látszik.

– Merre van ez a tökfű? – kémeled körbe.

– Itt vagyok a szék alatt! – rikkantja Oszi.

Hát persze! Hol is lenne egy cetli nagyobb biztonságban esőtől, széltől és kíváncsi tekintetektől, mint ott! Oszi villámgyorsan előmászik, és büszkén lobogtatja a cetlit, amin nagypapa jellegzetes betűi díszelnek.

„Bumford és Mamlasz barátom segít eljutni a Szürke romhoz, Makkala erdejének széléhez, ha ni-t mondasz nekik. Ott találsz majd az utolsó segítségemet.”

Egymásra néztek.

– Csak ennyi lenne? Hát akkor menjünk oda hozzájuk együtt, és mondjunk ni-t! → 93

**54** – A legutóbbi cetli szerint a Szürke romhoz kell eljutnunk, ha meg akarjuk találni Makkalát. Tudjátok, melyik ösvény vezet oda?

– Mindhárom út a Szürke romhoz vezet, a ködös Fátyolvölgybe – feleli Mamlasz úr.

– De hát bármelyiken indultunk el, egyikén sem jutottunk sehova. Miért nem? – kérded.

– Az erdő miatt – veszi át a szót gondterhelten Bumford úr. – Ez itt a Lidércerdő. Szereti kiismerni az embereket, akik bemerészkednek a fáik közé. Tudni akarja, hogyan boldogulnak egyedül, és érdemesek-e arra, hogy valaha kijussanak belőle.

- Megkérded, miért beszél úgy az erdőről, mintha az egy élőlény lenne? → 68
- Vagy puhatolózol, hogy eszerint nem folytathatjátok együtt az utatokat? → 83

**55** Sétáltok a zsályák között, egyre csüggedtebben. → 32

**56** – No, úgy hallom, sikerült utat választanotok! – néz végig elégedetten kis csapatotokon Bumford úr. – De még mielőtt bevetnétek magatokat a Lidércerdőbe, megajándékozunk titeket egy-egy aprósággal, ami segíthet majd az utatok során. Nézzük csak! – Azzal Bumford úr nehézkesen maga mellé húzza a piknikkosarat, és beletúr. – Először is itt van nektek egy kis finom pogácsa – kínál meg mindnyájukat. Míg a pogit majszoljátok, tovább kutat a feneketlen kosárban. – Hol van ez a fránya... no, megtaláltam! Neked, ifjú hölgy, egy gyűrűlátót adok, meg egy kis térképet hozzá, hová is tettem... – Azzal átnyújt Lénának egy látcsövet, majd újra beletúr a kosarába, és kiráncigál egy szakadt szalvétát, amin itt-ott elmosódott pöttyök és számok látszanak. – Neked, fiatalúr, egy tévelygő ágacskát adok – és Oszi kezébe nyom egy csupasz faágat, amin egy darab halacska alakú levél árválkodik. – Neked pedig – fordul most feléd Bumford úr – egy csodanagyítót adok. Az ehető gombák mutatják a jó irányt, azokat kövesd! De ne kóstolgasd őket, mert van, amelyik halálosan mérgező! Ja, és mindjárt hozzuk Dódi bácsit. – Azzal Mamlasz úrra kacsint, aki el is szalad érte azonnal.

– Dódi bácsit? – hüledezel. – De hát nem úgy volt, hogy egyedül megyek? Nehogy már egy bácsika kisérgessen!





Ekkor megjelenik Mamlasz úr fülig érő szájjal, pórázon egy jókora disznót vezetve, aminek méretes hasa a földet súrolja.

– Ő Dódi bácsi. Kicsit csökönyös, és emellett igen érzékeny lelkű, ezért légy vele belátó. A gombák királyát csak ő segíthet megtalálni! Végül engedd majd szabadon, hazatalál! – Azzal kezdedbe nyomja a disznó pórázát. Dódi bácsi rád néz apró malacszemeivel, és biztatóan röffent.

A két úr a pikniktakarón ülve hosszasan integetnek nektek, míg a rét szélére sétáltak. Először Osi vág neki a középső ösvénynek, a tévelygő ágacskát nézegetve. Útközben megbotlik egy kőben, és fenékre tottyan, de rögtön felugrik, mosolyogva rátok pillant, majd bizonytalan léptekkel eltűnik a szemetek előtt.

– Jaj, Osi! Mi lesz veled! Mihez kezdesz azzal a pár faággal? – sóhajtja Léna.

– Ne izgulj, Osi ügyes! És nem kell egy disznóval vesződnie... Induljunk mi is, nehogy előbb érjen a Szürke romhoz!

Léna rád mosolyog, majd nekiindul a jobb oldali ösvényen, és hamarosan ő is eltűnik a távolban. Nincs más hátra, te is beveted magad a mohos fák sűrűjébe, Dódi bácsit magad után vonszolva. → 126

**57** Odaballagsz a többiekkel a rét túloldalára, hogy megszempléljétek a fák között megbúvó ösvé-

nyeket. Három is van belőlük, és mindegyik mellett egy fa jelzőtáblát találtok. A jobb oldali, mohos törzsű fák között kanyargó ösvény tábláján egy gomba látható. A középső út lefut egy völgybe, táblájára halat rajzoltak. A bal oldali, sziklás talajon futó ösvényt egy madár jelöli. A távolban kopár hegy körvonalai látszódnak.

- Elindultok a jobb oldalin? → 72
- Vagy a középsőn? → 84
- Vagy a bal oldali ösvényen? → 97
- Esetleg odamentek a két fura alakhoz, ha még nem tettétek volna? → 65

**58** Bumford úrnak a közös teázástól felcsillan a szemé. Elővesz a kosárból pár pöttyös bögrét, meg valami barnás folyadékot tartalmazó befőttesüveget, és lötytyint nektek. Mindannyian gyanakodva szemlélitek a bögre tartalmát.

– No, mire vártok? Finom tea a kertünkéből! – kacsint Mamlasz úrra Bumford úr.

– Szabad érdeklődnöm, miből készült? – kérdi óvatosan Léna.

– Ó, hát persze! – feleli Mamlasz úr. – Friss földlabda, kerítésreszelék, ásózúzalék, galacsin.

– Egy kis pókhálót is tettem bele a kamrából! – tódítja Bumford úr.

– Köszönöm, mégsem kérek – teszed le fintorogva a bögrét. A többiek követik a példáját.

– Nagyon sajnálom, pedig mind tiszta, természetes anyag – rötyög Bumford úr.

Mit tesztek?

- Kértek egy kis spagettit? → 74
- Vagy megkérdezitek, hová vezetnek a rétről induló ösvények? → 90
- Esetleg elmondjátok, hogy Makkalát keressetek, hátha tudnak róla valamit? → 60
- Vagy elegetek van ebből a beszélgetésből? → 81

**59** Oszi arca felragyog, és indiánugrásban körbenyargal.

– Éljen, mehetek a halason, mehetek a halason, jaj de izgi!

Léna kicsit aggódva, de tudomásul veszi a helyzetet.

– Oszi, azért vidd magaddal a sípot, amivel Báborkát hívtuk. Ha baj van, ezzel tudsz nekünk jelezni.

– Nem mintha nem lenne elég hangos ez a gyerek amúgy is – teszed hozzá, de Léna sötét tekintetet vet

rád, és átnyújtja Oszinak a sípot. Emellett a lelkére köti, hogy ne menjen a patakba, ne térjen le az útról, ne fusson a lejtőn, pláne ne bottal, ne mászon fára, és legyen nagyon óvatos.

– A Szürke romnál úgyis találkoztok! Nincs olyan messze, azt hiszem – mormogja Mamlasz úr.

– És te melyik utat választod, ha Oszi megy a halason? – fordul hozzád Léna.

– Aki a gombás utat választja, nem árt, ha ismeri a gombákat – jegyzi meg Bumford úr.

Mit felelsz, melyik úton mennél?

- A gombajelűn? → 56
- A madárjelűn? → 76

**60** – Az az igazság, hogy küldetésünk van. Makkalát keressük, valamit vissza kell adnunk neki – fordulsz komolyan Bumford úrhoz és Mamlasz úrhoz. – Ismeritek?

– Az a Makkala, akinek ki-be dőlt a házfala? – viyyorog Bumford úr.

– Vagy az a Makkala, akinek furmányos a fintora? – mókázik Mamlasz úr.

– Talán az a Makkala, aki nem csirke és nem kacska? – toldja meg Bumford úr.



– Mert őt nem ismerjük – zárja le a beszélgetést Mamlasz úr.

– Na, ezektől semmi értelmeset nem lehet megtudni – súgja oda nektek bosszúsán Léna.

– De nekem tetszenek – lelkesedik Oszi.

– Akárhogy is, így nem jutunk sehova – morgod gondterhelten.

• Esetleg most megnézik a rétről induló utakat, ha még nem tették volna? → 57

• Vagy már mindent megpróbáltatok? → 94

**61** – Úgyis hamarosan találkozunk, nem? Hiszen minden út a Szürke romhoz vezet – veted fel.

– Bizony, az utak összeérnek. És az erdő figyel mindenkire. Vigyázni fog Oszira. Azt hiszem – vakarja meg bozontos fejét Mamlasz úr.

– Na, Léna, hadd menjek! Várnak a halak! Viszem a sípot, és ha bármi baj van, sípolok! És ígérem, nem mondom el otthon, hogy egyedül kirándultam! – kéri a nővérét Oszi.

– Hát jó, legyen – sóhajtja Léna. Átadja Oszinak a sípot, és a lelkére köti, hogy ne menjen a patakba, ne

térjen le az útról, ne fusson a lejtőn, pláne ne bottal, ne másszon fára, és legyen nagyon óvatos. Most már csak nektek kell eldönteni, merre tovább.

– Aki a gombás utat választja, nem árt, ha ismeri a gombákat – jegyzi meg Bumford úr.

– Te melyik úton szeretnél menni? – fordul feléd Léna.

• A gombajelűn? → 56

• A madárjelűn? → 76

• Hagyod, hogy Léna válasszon? → 86

**62** Piros virágok között sétáltok, mígnem egy újabb útelágazáshoz értek. A bal oldali ösvény indulásánál zsálya nő, a jobb oldalinál vérehulló fecskéfű. Merre folytatjátok utatokat?

• Balra? → 55

• Jobbra? → 32

**63** – Én megyek a halason, és punktum! Oszi, mehatsz egyedül, de egy másik úton – jelentet ki. Léna szeme villámokat szór, öccse lehorgasztott fejjel álldogál. Úgy kell neki!



– Oszi, akkor melyik úton akarsz menni, ha ez a tuskó lefoglalta a halasat? – kérdi Léna ingerülten a kisöccsét. Úgy teszel, mintha nem is hallanád.

– Akkor a madarason – szepegi Oszi alig hallhatóan, és sötét pillantást vet rád.

– Nono, gyerekek, máris összevesztetek? – csóválja a fejét Bumford úr. – Gyertek csak, adok nektek egy-egy apróságot, ami segíthet majd az utatokon. No, nézzük csak! – Azzal Bumford úr nehézkesen maga mellé húzza a piknikkosarat, és beletúr. – Neked, ifjú hölgy, egy csodanagyítót adok. Tessék. – Azzal átnyújt Lénának egy zöld és csodálatosan koszos nagyítót. – Várj, még van valami! – teszi hozzá sietve, mialatt Mamlasz úr előhoz valahonnan egy jókora disznót pórázon, és a hüledező lánynak adja. – Te, fiatalúr, egy füttyfordítót kapsz – és Oszi kezébe nyom egy fura, gömbölyded agyagtárgyat. – És hogy te se indulj üres kézzel – fordul most feléd Bumford úr –, itt egy **tévelygő ágacska!** Vigyázz, nehogy a Fakó-mocsárba keveredj! Hát rajta, járjatok szerencsével!

Ahogy kezvedbe veszed új szerzeményed, amelynek egyik ága végén egy halacska alakú levél árválkodik, Oszi véletlenül – vagy készakarva – rálép. Emiatt az ág vége, pont, amin a levél díszelgett, letörik. Bosszankodsz, mivel valószínűleg nem véletlenül kaptad a tévelygő ágacskát, de reménykedsz, hogy így is sikerül eljutnod a Szürke romhoz. Oszi szemét lesütve elsiet

a jobb oldali, madaras ösvényen. Útközben felvesz egy vastag ágat, és minden útjába kerülő fára rácsap vele. Léna aggódva néz utána. Vajon mit szólnak majd ehhez a Lidércerdő fái? Amikor eltűnik a szemetek előtt, Léna kurtán elköszön tőled, és a disznót maga után húzva nekivág a bal oldali mohos ösvénynek. Te pedig lecsörtetsz a völgybe a középső, halas úton. → 102

**64** Nagy levegőt veszel, és határozottan visszarikácsolsz a szajkónak. Egy pillanatra meglepődik, de aztán a hangodat bátorításnak vélvén még erőteljesebb rikácsolással felelget neked. Most mivel próbálkozol?

- Megpróbálsz elzavarni, ha még nem tetted volna? → 87
- Vagy keresel valamit a dolgaid között, ami esetleg érdekli? → 114

**65** Odasétáltok a rét szélén a két vidám figurához. Pepita pikniktakarón heverésznek, előttük fonott kosár. Egyikük, a kövérebb flamingós



fürdőköpenyt visel, amiből csak felemás zoknis lába kandikál ki. Ahogy közelebb léptek, rátok mosolyog, és lelkesen üdvözl.

– Nahát, végre erre fújt titeket a szél, ide, ahol a madár se jár! Én Bumford úr vagyok, ő pedig a barátom, Mamlasz úr! – mutat a mellette ülő hórihorgas figurára, aki szintén felemás zoknit visel. – Gyertek, üljetek le, piknikezzetek velünk! Kértek teát? Vagy egy kis spagettit?

Mit válaszoltok?

- Elfogadtok egy kis teát? → 58
- Spagettiztek, mert megéheztetek? → 74
- Vagy megkérdezitek, hová vezetnek a rétről induló ösvények? → 90

**66** – Talán megint elásta valahol a fűben, egy dobozban – morfondírozol.

– Én nem hiszem. Most nincs itt Bóborka, hogy találná meg? Ássuk fel tán az egész rétet? – kérdi gúnyosan Léna.

– Oké, igazad van. Valahol máshol lesz – feleled. De vajon hol?

- Valamelyik fa törzsén? → 80
- A karosszéken? → 53

**67** A szajkó felé nyújtasz némi mohát, de csak rikoltozik tovább. Mivel próbálkozol még?

- Pár fenyőtűvel? → **98**
- Makkal? → **122**

**68** – Olyan furcsán beszél erről az erdőről. Mint-ha gondolkozna, meg minden. Pedig ez is csak fákból meg egyéb növényekből áll, amik nem éreznek és gondolkodnak semmit, hiszen csak növények...

– Nem is, én régen mindig beszélgettem a kaktuszommal – vág bele a szavadba Oszi. – Csak egy nap megszúrta az orrom, és azóta haragban vagyunk.

– Nagyon rosszul gondolod – néz rád komolyan Bumford úr. – A fák igenis érzékelnek, és kommunikálnak egymással. Nemcsak ez az erdő, hanem az összes. Csak ez az erdő konokabb, mint a többi.

– Kommunikálnak? Mégis hogy? – firtatod. – Mondjuk, úgy, hogy „de gyönyörű őszi faleveleid vannak, drágám”, vagy hogy „milyen szép napos időnk van, édes, milyen jól lehet ma fotoszintetizálni”?

– Fotomitcsinálni? Olyat én is szeretnék! – lelken-dezik Oszi. – Hogy kell?

– Oszikám, a fotoszintézis a növények táplálkozása – magyarázza Léna. – Mikor fény segítségével szervetlen

anyagból szerveset állítanak elő. – Oszi csillogó szemmel bólogat, ebből látszik, hogy elvesztette a fonalat. – Amúgy a növények nem cseverésznek – fordul most feléd Léna jelentőségteljesen –, hanem például figyelmeztetik egymást, ha veszély leselkedik rájuk.

– Úgy van, ifjú hölgy – helyesel Bumford úr.

– És ez az erdő eszerint nem engedi, hogy együtt folytassuk az utunkat? → **83**

**69** Az út emelkedni kezd, a virágok eltűnedeznek. A talaj egyre sziklásabb, és a kaptató csak nem akar véget érni. Oszi melletted sétálva csacsog.

– Olyan klassz volt egy macskával beszélgetni, meg a háztetőkön sétálni! Úgy érzem, izgalmasabb dolgok történnek velem, mint az ovis barátommal.

– Miért, vele mi történt? – puhatolózol.

– Azt mesélte a délutáni alváskor az oviban, hogy éjjel bebújt a takarója alá, és a téli állatkertben bukant ki, ahol mindenféle furcsa lényel találkozott. Meg hogy a plüssvízilova, Töhötöm, akit mindenhova magával cipel, kővé változott, de már elmúlt.

– Ezek az ovisok hetet-havat összehordanak – legyintesz. Ekkor meghallod Léna hangját, aki időközben jócskán megelőzött titeket.

– Hé, szedjétek már a lábatokat! Azt hiszem, megtaláltam a Naplementenéző rétet, amit nagypapa említett a legutolsó cetlin!

Lelkesen Léna után iramodtok, és végre kibukkantok a fák közül. Egy sziklaszirten találjátok magatokat. → 100

**70** – Ne már, eddig hiába kirándultam? Csak kicsit mennék egyedül! Léna már majdnem megengette! Nem lehetsz ilyen izé! – néz rád Oszi legörbülő szájjal. Léna tanácstalanul áll mellettetek. Oszi olyan kis lüke, és ti vagytok a felelősek érte. Hogy döntesz?

- Hadd menjen mégis, adjuk neki a sípot, amivel jelez, ha baj van. → 61
- Menjünk inkább haza! → 82

**71** Dódi bácsi engedelmesen dökög melletted a jobb oldali ösvényen. Nem is sejtitek, mekkora hibát követtetek el! Nem ismertétek fel a legveszélyesebb, halálosan mérgező gombafajt. A fehér lemezes, galléros és bocskoros, fehéres-zöldesszürkés kalapú gomba a híres gyilkos galóca. Még szerencse, hogy hozzá sem nyúltatok! Az út hosszasan kanyarog a sűrű erdőben. A fák egyre mohosabbak lesznek, az út pedig egyre nehezebben járható. Nehezen botorkálsz, mert már a nap is lemenőben. Végre világosság gyűl a távolban – tán megérkeztél a Szürke romhoz? Pár pillanat múlva már ott állsz a lemenő nap utolsó sugaraiban – a Naplementenéző réten. Most már tudod, hogy rosszul vá-

lasztottál, és mérgező gomba felé indultál. Dódi bácsi finoman kihúzza a pórázt a kezedből, és eldöcög a fák között, nyilván az ólja felé.

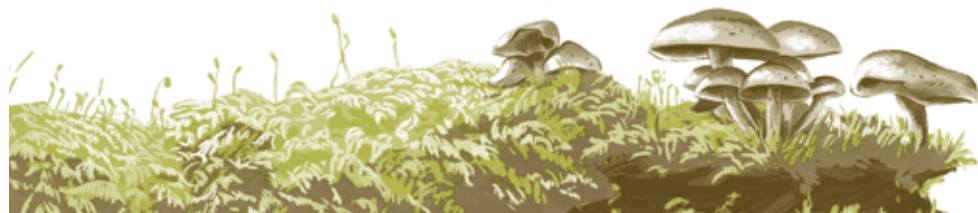
Nem jutottál át a Lidércerdőn, és közben beesteledett. Bumford úrnak és Mamlasz úrnak már nyom sincsen. Befejezték a piknikezést, és hazasétáltak a kertjükbe? Vagy tán soha nem is voltak itt, csak álmodtad őket? Merre lehet Léna és Oszi? Vajon megtalálják Makkalát? Talán majd egyszer megtudod. Kalandod itt véget ér.

**72** A gombatábla mellett elhaladva elindultok a jobb oldali úton, a mohos törzsű fák irányába. A lábatok alatt hatalmas gyökerek szövik keresztül az ösvényt, minduntalan beakad a lábatok. Egyre lassabban botorkáltok, és közben az a rossz érzés támad, mintha a gyökerek mozognának.

– Jaj, várjatok, beakadtam! – halljátok hátulról, és meglátjátok Oszit, aki teljesen beletekeredett a gyökerek hálójába.

– Én sem bírok továbbmenni – néz rád elkéservedre Léna. Megállapítod, hogy te is beragadtál.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha visszafordulunk – javasolod, mire mindenki kikászálódik a gyökerek közül, és megkönnyebbülve visszasétál a rétre. A gyökerek szerencsére nem tartóztatnak titeket.



Újra a Naplementenéző réten álltok. Mit tesztek?

- Megnézitek valamelyik másik utat? → 77
- Esetleg odamentek a két fura alakhoz, ha még nem tettétek volna? → 65
- Vagy úgy érzed, már mindent kipróbáltatok? → 94

**73** – Egyik ösvényen sem jutottunk sehová. Mi ennek az oka? És merre lehet továbbmenni innen, ha a kis utakon nem? – érdeklődsz.

– Az ösvények nem engedtek át, hát persze. Hiszen ez a Lidércerdő. Beléphetsz a fái közé, de csak ha egyedül vagy. Máshogy nem jutsz át rajta.

– Miért? – kérded döbbenet.

– Senki sem tudja igazán. Úgy tűnik, az erdő szereti kiismerni az embereket, akik bemerészkednek a fái közé. Tudni akarja, hogyan boldogulnak egyedül, érdekesek-e arra, hogy valaha kijussanak belőle.

- Megkérded, miért beszél úgy az erdőről, mintha az egy élőlény lenne? → 68
- Vagy puhatolózol, hogy eszerint nem folytathatjátok együtt az utakat? → 83
- Esetleg megkérdezed, melyik út vezet a három közül a Szürke romhoz? → 96

**74** – Á, örömmel adunk egy kis spagettit! – lelkesedik Bumford úr, és tányérokat oszt szét. – Mamlasz úr, adnál nekünk?

– Persze, hol is van? – vakarja a fejét Mamlasz úr. – Ja, tudom! – feleli, majd kitép némi füvet, és rászórja a tányérokra. Magának és Bumford úrnak is oszt.

– De hát ez fű! – közli Oszi felháborodva, aki nagy spagettievő bajnok.

– Nem, ez spenótos tészta! – feleli Mamlasz úr. – Van valami feltét, Bumford úr?

– Igen, egy kis semmi! – vágja rá a barátja.

– Akkor kérek rá semmit – tolja oda a tányérját Mamlasz úr.

– Én is! Még több semmit! – lelkesedik Oszi.

– Semmiből is megárt a sok! – csóválja a fejét kajánul Bumford úr. Látod, hogy Léna kezd begurulni.

- Elegetek van már a bájcsevegésből Bumford úrral és Mamlasz úrral? → 81
- Vagy esetleg kértek tőlük egy kis teát (ha még nem tettétek volna)? → 58
- Vagy megkérdezitek, hová vezetnek a rétről induló ösvények? → 90
- Esetleg elmondjátok, hogy Makkalát keressétek, hátha tudnak róla valamit? → 60





**75** Egy útkanyarulatban állsz, így két irányba mehetsz tovább. Merre mész?

- Északnak? → 119
- Vagy nyugatnak? → 89

**76** – No, úgy hallom, sikerült utat választanotok! – néz végig elégedetten kis csapatotokon Bumford úr. – De még mielőtt bevetnétek magatokat a Lidércerdőbe, megajándékozunk titeket egy-egy aprósággal, ami segíthet majd az utatok során. Nézzük csak! – Azzal Bumford úr nehézkesen maga mellé húzza a piknikkosarat, és beletúr. – Először is itt van nektek egy kis finom pogácsa – kínál meg mindnyájatokat. Míg a pogit majszoljátok, tovább kutat a feneketlen kosárban. – Hol van ez a fránya... no, megtaláltam! Neked, ifjú hölgy, egy csodanagyítót adok. Tessék. – Azzal átnyújt Lénának egy zöld és csodálatosan koszos nagyítót. – Várj, még van valami! Veled megy Dódi bácsi is! – teszi hozzá sietve, mialatt Mamlasz úr előhoz valahonnan egy jókora disznót pórázon, és a hüledező lánynak adja. – Neked, fiatalúr, egy tévelygő ágacskát adok – és Oszi kezébe nyom egy csupasz faágat, amin egy darab halacska alakú levél árválkodik. – Neked pedig – fordul most feléd Bumford úr – egy gyűrűlátót adok, meg egy kis térképet hozzá, hová is

tettem... – Azzal átad egy látcsövet, majd újra beletúr a kosarába, és kiráncigál egy szakadt szalvétát, amin itt-ott elmosódott pöttyök és számok látszanak. – Hát rajta, járjatok szerencsével!

A két úr a pikniktakarón ülve hosszasan integet nektek, míg a rét szélére sétáltak. Először Oszi vág neki a középső ösvénynek. Útközben megbotlik egy ágba, és fenékre tottyan, de rögtön felugrik, mosolyogva rátok pillant, majd bizonytalan léptekkel eltűnik a szemetek előtt.

– Jaj, Oszi! Mi lesz veled! Vajon mihez kezdesz azzal a tévelygő ágacskával? – sóhajtja Léna.

– Ne izgulj, Oszi ügyes! Induljunk mi is, nehogy előbb érjen a Szürke romhoz!

Léna rád mosolyog, és elindul a bal oldali ösvényen, maga után húzva a Dódi bácsi nevezetű disznót, akivel időközben egészen megbarátkozott. Hamarosan ők is eltűnnek a mohos fák sűrűjében. Nincs más hátra, te is beveted magad az erdőbe. → 111

**77** Melyik úton indultok el (amelyiket még nem próbáltátok)?

- A jobb oldalin (a gombajelűn)? → 72
- Vagy a középsőn (a haljelűn)? → 84
- Vagy a bal oldali ösvényen (a madárjelűn)? → 97



## 78 Merre mész tovább?

- Nyugatra, ahol a távolban egy hatalmas tölgyfa magasodik? → 128
- Délnyugatra? → 146
- Délre? → 105
- Vagy keletre, ahol bükkös váltja a tölgyerdőt? → 132

**79** Zsályák között sétáltok, mígnem egy újabb útelágazáshoz értek. A bal oldali ösvény elején gyöngyvirág nő, a jobb oldalánál pipacs. Merre folytatjátok utatokat?

- Balra? → 21
- Jobbra? → 32

**80** – Lehet, hogy belevéste egy fa törzsébe az üzenetet! – találgatsz.  
– Hát, van itt pár fa! – néz körbe Léna.  
– Talán az utak mentén érdemes vizsgáldnunk – javaslod.

Végignézik az ösvények környékén a fákat, míg Oszi galacsinhajtó bogarakat hajkurász a réten. Sajnos egyik fán sem találtak jelet.

– Nem is hiszem, hogy nagypapa bármit belevésett volna a fák kérgébe – morfondírozik Léna. – Nekem mindig azt magyarázta, hogy a fák élnek, és az ilyesmi rossz nekik. De akkor hol keressük az üzenetét?

- A fűben? → 66
- A karosszéken? → 53

**81** – Ezek csak szórakoznak velünk, semmit sem fogunk megtudni tőlük – súgod oda a többieknek.

– De nekem tetszenek – közli Oszi.  
– Akárhogy is, így sehova sem jutunk – feleli Léna gondterhelten.

- Esetleg most megnézik a rétről induló utakat, ha még nem tettétek volna? → 57
- Vagy már mindent megpróbáltatok? → 94

**82** Kézen fogjátok a szipogó Oszit, elbúcsúztok Mamlasz úrtól és Bumford úrtól, sarkon fordultok,

és visszaindultok a városba. Látod, hogy Léna megkönnyebbült kisé.

– Sosem tudnám megbocsátani magamnak, ha Oszival valami történne miattam. Azt hiszem, jobb így.

– Szerintem is helyesen döntöttünk. Makkalát meg majd megkeressük máskor.

Hamarosan feltűnnek a város körvonalai. Pár óra múltán már Lénának házánál vagytok. Ekkor villan be: mi lesz szegény Gizi néniel, aki a babaházban várja a hazatérteteket? Hát, ez már egy másik történet. Kalandotok itt véget ér.

**83** – Bizony, itt el kell válnotok. Egy út, egy ember – bólogat Bumford úr. – De úgyis minden út a Fátyolvölgybe vezet a Szürke romhoz, ott majd újra találkoztok.

– Erről szó sem lehet! – jelenti ki sápadtan Léna, magához szorítva kisöccsét. – Oszni nem mehet egyedül, még csak ötéves!

– Vissza is fordulhattok. Hazafelé mehettek többen! – feleli biztatóan Mamlasz úr.

Oszni vigyorogva kibújik Léna karjaiból, és lelkesen ugrándozni kezd.

– Éljen, éljen, egyedül megyek, enyém a halas út, az lefelé megy!

– De Oszni! Nem engedhetlek el egyedül! – szorong Léna. – Mi van, ha történik veled valami? És én nem

vagyok ott, hogy segítsék! Most mit tegyünk? – néz rád kétségbeesetten.

Mit felelsz?

- Szerintem jobb, ha hazamegyünk. → 70
- Felőlem császkalhat egyedül, de én akarok menni a halas úton! → 91
- Csak a Szürke romig megyünk külön. És odaadhatjuk neki a sípot, amivel jelez, ha baj van. → 61

**84** Lefelé indultok a völgybe a haljelű úton. Ahogy ereszkedtek, a távolból fura hang üti meg a fületeket.

– Ez egy patak zúgása? – találgat Léna.

– Vagy egy oroslán üvöltése? – vélekedik Oszni. A zaj egyre erősödik.

– Hajjaj, szerintem ezek valami rovarok – nézel körbe rémülten. Ekkor már mindenki hallja a völgyből felétek szálló darázshorda döngését, ahogy kibukkan a fák közül, támadásra készen.

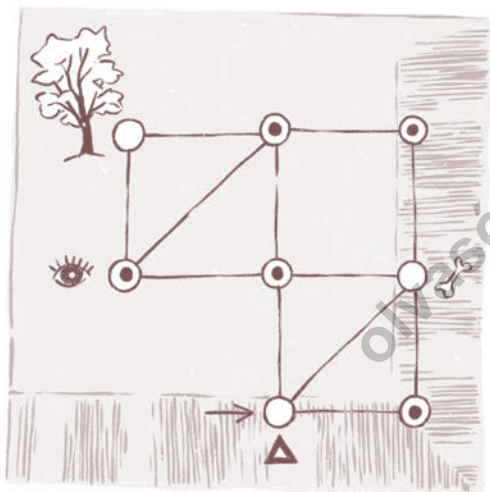
– Meneküljünk! – kiáltjátok, és hanyatt-homlok visszarohtok a Naplementenéző rétre. Pánikszertü



megérkezésekre a pikniktakarón ücsörgő két alak összekacsint, majd tovább nevetgél. Most mit csináltok?

- Megnézitek valamelyik másik utat? → 77
- Esetleg odamentek a nevetgélő alakokhoz, ha még nem tettétek volna? → 65
- Vagy úgy érzed, már mindent kipróbáltatok? → 94

**85** Előásod a szakadt szalvétát, és lekuporodsz a sziklára. Hamar találsz rajta egy háromszöget. Ez volna a szikla, amin csücsülsz? Az iránytű segítségével betájolod magad. Stimmel, a háromszögnél vagy!



Írd fel a kalandlapodra, hogy hányadik pontnál szerepelt ez a térkép, mert később még szükséged lesz rá!

Nyugat felől érkeztél ide, és három úton mehetsz tovább. Merre indulsz?

- Észak felé? → 105
- Északkeletre? → 119
- Keletnek, ahonnan madárdal hallatszik? → 138

**86** – Voltaképp mindegy, merre megyek. Bár a gombákat elég jól ismerem – feleli Léna. – Talán az az út illene legjobban hozzám.

– Király! Én meg követem a madarakat! → 76

**87** Szembefordulsz a szajkóval, és futni kezdesz a fa felé, amin csücsül, miközben a kezdeddel kalimpálsz, és ordítózol. A szajkó kíváncsian figyelí erőfeszítéseidet, majd felröppen, és a fejed felett körözve rikoltozik. Az ijesztgetéssel sajnos nem mentél semmire. Most mihez kezdesz?

- Visszarikácsolsz, ha még nem tetted volna? → 64
- Vagy keresel valamit a dolgaid között, ami esetleg érdekli? → 114



**88** A karosszék elég koszos, de kényelmesnek tűnik. Belecsüccsensz, és elterpeszkedsz benne, mintha otthon a tévé előtt ülnél. Ideális hely lenne naplementezésre, ha nem délelőtt volna. Oszti felkapaszkodik mögötted a háttámlára, és azon gurigatja az üveg-golyóit, míg Léna kicsit távolabb leül a fűbe. Egy ideig bámulod a messzi tájakat, majd eldöntöd, hogy

- odamész-e a két fura alakhoz, → **65**
- vagy megnézed, merre lehetne elhagyni ezt a tisztást. → **57**

**89** Rövid séta után egy kis tisztásra lyukadsz ki. A közepén háromszög alakú szikla áll. Hiszen itt már jártál! Most melyik úton mész tovább?

- Észak felé? → **105**
- Északkeletre? → **119**
- Keletnek, ahonnan madárdal hallatszik? → **138**
- A nyugat felé vezető út visszavezet a Naplementező rétre, így az nem jön szóba.

**90** – Miért akarnátok innen továbbmenni? Olyan szép ez a hely! Várjátok meg a naplementét a karosszékben – javasolja Bumford úr.

– Gyalogolni úgymint fárasztó és uncsi – közli Mamlasz úr, és egy fűszálat kezd rágcsálni.

– De nekünk el kell jutnunk, ööö... valahova! – feleli Léna bizonytalanul.

– Valahova? Azt sem tudjátok, hova tartotok, csak mentek? Micsoda vakmerőség! – közli elismerően Bumford úr kacarászva.

– Ebben az esetben én örömmel adok tanácsot – élénkül fel Mamlasz úr. – A rétről három ösvényen lehet továbbmenni. Számotokra az első út sehová vezet, a második semerre, a harmadikon pedig sajnos nem juttok tovább. Remélem, segítettem.

Erre mindketten kacagásban törnek ki. Most mit tesztek?

- Elfogadtok egy kis teát? → **58**
- Spagettiztek, mert megéheztetek? → **74**
- Esetleg elmondjátok, hogy Makkalát keresitek, hátha tudnak róla valamit? → **60**
- Vagy elegetek van ebből a beszélgetésből? → **81**

**91** Léna felháborodottan feléd fordul.  
– Még hogy te akarsz menni a halason? Nem elég, hogy el kell engednünk egyedül a kisöcsémet,





te olyan útra akarod küldeni, amerre egyáltalán nem akar menni?

– Miért ne mehetnék én azon az úton, amelyiken akarok? – kérded, kis bizonytalansággal a hangodban. – Nekem is a halas tetszik.

– Azt hittem, csak az óvodások ilyen akaratosak – morogja Léna a foga között. Oszi legörbülő szájjal áll. Hogy döntesz?

- Arra gondolsz, hogy okos enged, és hagyod, hadd menjen Oszi a halason? → 59
- Csak azért is a halas utat választod? → 63
- Vagy kijelented, hogy akkor hazamentek mind? → 82

**92** Az öreg tölgy mellől két irányban mehetsz tovább.

- Keletnek, ahonnan halk kopácsolás hangjait halod. → 109
- Vagy délnek. → 146

**93** Odaléptek Bumford úrhoz és Mamlasz úrhoz, majd zavartan egymásra néztek.

– No, mi járatban? – érdeklődnek az urak lustán.

– Na, mondjuk ki! – sűgöd a többieknek.

– De olyan ciki – bizonytalankodik Léna. Bumford és Mamlasz érdeklődve várják, mi következik. – Ni! – mondod ki halkán.

– Ni, ni! – csatlakozik Oszi is, majd Léna is beszáll, és kórusban ni-ztek.

– Á, csak nem ti vagytok a lovagok, akik azt mondják, ni? – csillan fel Bumford úr szeme. Lénával tanácstalanul egymásra néztek, de Oszi bekiabálja.

– Persze hogy mi vagyunk!

– Ó, hát miért nem mondtátok előbb! Vilivel imádtuk a Monty Pythont! – lelkesedik Mamlasz úr, majd elkomorul. – De hát Vili EGY lovagról beszélt.

– Nem egyedül jöttem, egy barátom és a testvérem elkísértek – magyarázza Léna. – De várjunk csak! Ti tényleg ismeritek a nagypapámat?

– Hát persze, jó cimboránk! Ezer éve nem találkoztunk! – kurjant Bumford úr.

– Sajnos nagypapa három éve meghalt – feleli szomorúan Léna. – De örülök, hogy megismerhetem a barátait! – Ezután Léna bemutat téged és Oszit. – Nagypapa ránk bízott egy fontos feladatot. Vissza kell vinnünk egy furcsa szerkezetet valami Makkalának – magyarázza.

– Makkalát nem ismerjük, de nektek szívesen segítünk, most már tényleg! – fogadkozik Bumford úr komolyan. Mit kérdeztek tőlük?

- Hogy melyik úton juttok el a Szürke romhoz? → 54
- Hogy miért nem sikerült elindulni az ösvényeken? → 73
- Vagy hogy miért viselnek felemás zoknit? → 99

**94** – Várjatok, van egy ötletem! – csillan fel Léna szeme. – Emlékeztek, nagypapa az utolsó üzenetében azt írta, hogy a következő segítséget itt, a Naplementenéző réten találjuk. Eddig cetliket hagyott. Hol lehetne eldugni egy cetlit itt, ezen a réten úgy, hogy ne érje az eső, és bármikor a nyomára lehessen bukkanni?

Mit válaszolsz? Hol keressétek?

- A fűben? → 66
- A fák törzsén? → 80
- A karosszéken? → 53

**95** Lógó orral visszasétálsz a Naplementenéző rétre. Mikor megérkezel, Bumford úrnak és Mamlasz úrnak már nyoma sincsen. Befejezték a piknikezést, és

hazasétáltak a kertjükbe? Vagy tán soha nem is voltak itt, csak álmodtad őket? Merre lehet Léna és Oszi? Vajon megtalálják Makkalát? Talán majd egyszer megtudod. Kalandod itt véget ér.

**96** – Mindhárom ösvény a Szürke romhoz vezet a ködös Fátyolvölgybe. De az erdő csapatban nem enged át titeket – feleli Mamlasz úr.

- Érdeklődsz, hogy miért beszél úgy az erdőről, mintha az egy élőlény lenne? → 68
- Vagy rákérdezel, hogy eszerint nem folytathatjátok együtt az utatokat? → 83

**97** Elsétálva a madaras tábla mellett, felfelé kapaszkodtok a sziklás ösvényen. Erre ritkábban nőnek a fák, és a szél itt-ott átsüvit közöttük.

– Unok már emelkedően gyalogolni, miért nem megyünk lefelé? – kérdi Oszi panaszosan.

– Gondolom, hamarosan megint fájni fog a lábad, mint minden kirándulásom – veti neki oda Léna.

– Nem, csak nem tetszik ez az út. És a szél is az arcomba süvit – húzza össze magán a ruháját Oszi.

– Hé, szedd össze magad! – tolod meg bátorítóan.



– De hát elvisz a szél! Juhú, repülök! – kiáltja lelkesen Oszi. Valóban, akkora szélroham érkezik szemből, hogy a fák beleremegnek, levelek hullnak az arcotokba, ti pedig felrepültök, és csak a Naplementenéző réten zuttyantok le a földre. Mikor felkászálódtok, megállapítjátok, hogy a réten bezzeg teljes a szélcsend. Talán az út nem szeretné, hogy arra menjetek? A két fura alak összeség a pikniktakarón. Most mi legyen?

- Megnézitek valamelyik másik utat? → 77
- Esetleg odamentek a két alakhoz a pikniktakarónál, ha még nem tettétek volna? → 65
- Vagy úgy érzed, már mindent kipróbáltatok? → 94

**98** A szajkó felé nyújtasz pár fenyőtűt. Rá se ránt. Mit adsz neki helyette?

- Egy kis mohát? → 67
- Pár makkot? → 122

**99** – Mi mindent megosztunk egymással, még a zokninkat is. Ez a barátságunk jele – magyarázza Bumford úr.

– Mindent, kivéve a narancsos étcsokit – feleli szigorúan Mamlasz úr.

– És a csokoládéba mártott kávészemeket.

– És a hosszúkás csokoládét meg a kerek csokoládét meg a töltött csokoládét.

– Tehát mindent megosztunk, kivéve a csokit. – Ezzel Bumford úr és Mamlasz úr egymásra mosolyog, elégedetten tekintve a lábaikra húzott összecserélt zoknikra.

- Most megkérdezitek tőlük, hogy melyik út vezet a Szürke romhoz? → 54
- Vagy hogy miért nem sikerült korábban elindulni az ösvényeken? → 73

**100** Napfényben fürdő réten álltok. Előttetek a hegy meredek, sziklás szakadékban ér véget, mintha leszakadt volna a széle. A sziklaoromról gyönyörű kilátás nyílik a tájra, még mintha a város körvonalait is látnátok a távolban, ahonnan elindultatok. A rét közepén jókora, kiszuperált karosszék pihen, gondosan nyugati irányba beállítva. Ez nem lehet más,







mint a Naplementenéző rét! Ekkor hangokat hallok – hátrébb, a fa árnyékában két fura alakot veszek észre, akik egy pikniktakarón heverésznek, és láthatóan nagyon vidámak. Mit teszel?

- Kipróbárod a karosszéket? → **88**
- Szóba elegyedsz a két fura figurával? → **65**
- Vagy megnézed, merre tudnátok továbbmenni innen? → **57**

**101** Ahogy lassan végigfuttatod tekinteted a fán, megint mintha mozogna valami rajtuk. Csak nem egy mókus szalad lefelé a bükkön? Nocsak, egy kismadár az, fejjel lefelé! A madár megtorpan, és érdeklődve forgatja a fejét. Előkapod a látcsővet, és beleszűrsz. „Csúsztka” – olvasod. Apró lábán gyűrű, rajta **T** betű.

- Megfigyeltél már 5 különböző madarat? → **121**
- Ha még nem, indulj tovább a tisztásról → **140**



**102** Az ösvény csak lejt, és a talaj egyre nedve-  
sebbé, süppedősebbé válik. Lépteidet cuppo-  
gó hang kíséri. Örülsz, hogy magad mögött hagytad  
a többieket, azt a nyavalygós Oszit, és az idegesítő,  
számonkérő nővérét. Most végre nyugodtan, magad-  
ban ballagatsz. Valahogy mégis eluralkodik rajtad  
a rossz hangulat. Oké, dühösek rád, de miért ne me-  
hetnél azon az úton, amin szeretnél? Miért kell min-  
dig engedni a kisebbnek? Mialatt ezen töprengsz, az  
ösvény hirtelen belefut egy patakba. A víz nem túl  
mély, térdig érhet, de elég széles ahhoz, hogy ne tudj  
átkelni rajta száraz lábbal. Hiába pásztázod a túlpar-  
tot, nem talárod az ösvényed folytatását. Lehet, hogy  
a patakban kell továbbmenned? Ekkor észreveszed,  
hogy a víz melletti bozótosból egy fából eszkábált  
tutaj széle kandikál ki. Leveszed a cipőd, a fűzőket  
összekötve a nyakadba akasztod, és belegázolsz a pa-  
takba. A tutaj nincs is kikötve, csak a bozótos akadá-  
lyozza meg, hogy elvigye a víz. Egy faevező is fekszik  
rajta. Úgy tűnik, nincs más megoldás, ezzel tudsz to-  
vábbjutni a halak útján. Kirángatod a bozótból, de  
mielőtt ráülnél, alaposan megvizsgálod a nálad lévő  
tévelygő ágacsját. Vajon ez hogy fog segíteni? Min-  
denesetre ráfekteted a tutajra jól látható helyre, és  
a letört darabot is melléteszed. Sajnos nem tudod,  
így csatlakozott-e az ághoz, vagy pont fordítva.

Ezután rápattansz a tutajra, amit rögtön elkap a víz  
sodrása, és azonnal keresztbe állítja a patakon. Sze-  
rencsére ügyesen irányítod az evezővel, így hamar  
menetirányba fordul újra, és finoman csordogál lefe-  
lé. Csak apró mozdulatokkal kell irányítgatnod. Vad  
orchideák alatt evezel el, és beszívod bódító illatukat.  
Váratlanul a patak kétfelé ágazik, balra folyik a főág,  
jobbra pedig egy keskenyebb mellékág. A tévelygő  
ágacsának kéne segíteni? Melyiket választod?

- Balra evezel a főágba? → **202**
- Vagy jobbra a mellékágba? → **209**





**103** Innen négyfelé is folytathatod az utadat. Merre mész?

- Északnak? → **132**
- Nyugatnak? → **105**
- Délnyugatnak? → **89**
- Délnek, ahonnan halk madárdal hallatszik? → **138**

**104** Merre indulsz?

- Északra, ahol egy hatalmas fa alakja dereng fel a távolban? → **128**
- Vagy északkeletre, ahonnan halk kopácsolás hangjait hozza a szél? → **109**
- Esetleg keletre? → **105**

**105** Séta közben figyeled, ahogy a fák leveleit borzolja a szél. Az út egyszer csak kiszélesedik, és egy magas fűvel benőtt árnyas rétre érkezel. Egy

észak–dél és egy kelet–nyugat irányú út metszi itt egymást.

- Jártál már itt? Akkor folytasd az utad valamelyik ösvényen! → **117**
- Ha most vagy itt először, körülnézel. → **135**

**106** Mielőtt elindulnál kelet felé, úgy döntesz, először megnézed a térképet, nehogy eltévedj az erdőben. Azért megjegyzed, hogy merre akartál indulni! → **85**

**107** Sűrű ködben botorkálsz a bal oldali úton. Bokrok karcolják a bőrödet, a cipőd pedig időnként pocsolóba süpped. Mégis bízol benne, hogy Oszinak errefelé kell lennie, mivel ebben az irányban van a mada-ras út. De vajon meddig jutott el rajta? Rövid gyaloglás után az ösvény emelkedni kezd, és egy hegyre kaptatsz fel. A köd eltűnik, így végre tisztábban látsz. Időnként Oszit szolongatod, és figyeled, hátha felbukkan apró alakja a fák közt, de egyelőre semmi. Hogy fogod megtalálni őt egy ekkora erdőben? Valamit ki kell találnod.

- Torkod szakadtából kiáltozni kezdesz? → **200**
- Vagy megfújod Bóborka sípját? → **204**

**108** Sajnos a betűkből nem jön ki semmilyen állat neve. Bárhogy is próbálsz összeolvasni őket, csupa értelmetlen zagyvaságot kapsz. Végül úgy döntesz, feladod. Feltápaszkodsz, elpakolod a cuccaidat, és újra végigjárod a Lidércerdő helyszíneit, hátha valami új dologra bukkansz, vagy találsz egy ösvényt, ami kivezet innen. Sajnos nem jársz szerencséivel. Csak egy kivezető utat találsz, ami visszavisz a Naplementenéző rétre. Mit teszel?

- Jobb híján visszasétálsz? → **95**
- Vagy keresel egy kellemes helyet, ahol leülhetsz gondolkodni? → **134**

**109** Elindulsz az úton az ütemes kopogtatás felé. Ahogy az öreg tölgyek között lépdelsz, a hang egyre erősödik, és hamarosan egy útelágazáshoz érsz. A kopogtatás egy pillanatra megszakad, majd újult erővel folytatódik. A hang forrását nem is kell sokáig keresned – egy közeli tölgy törzsén piros üstökű madár dolgozik.

- Jártál már itt? Ha igen, folytatd az utadat! → **78**
- Ha még nem, megfigyelheted a madarat. → **124**

**110** Letisztítod a manószobor fejét a szája körül. Jól gondoltad, a szobor állát és száját mintha két külön darabból illesztették volna össze. Megpróbálsz húzni, nyomni, de meg sem mozdul. Valószínűleg valamilyen trükkel lehet csak kinyitni. Mit teszel?

- Lefejted a mohát a szoborról, hátha találsz rajta valamit, amivel ki lehet nyitni a száját? → **152**
- Vagy keresel egy vékony, kemény tárgyat, amivel kifeszíted? → **118**

**111** Elhaladsz a madaras tábla mellett, és a keskeny, köves ösvényen lépkedve hamar magad mögött hagyod a Naplementenéző rétet. Gyorsan szeded a lábaddal, ropognak a kavicsok a talpad alatt. Az erdő, úgy látszik, most engedi, hogy a fái közé merészkedj. Már jó ideje sétálsz, amikor egyszer csak lelassítod a lépteidet. Körülötted teljes a csönd. Vajon hol járnak a többiek? Milyen furcsa, hogy nem cseveg veled Léna, és nem ugrándozik körülötted Oszi. Minden néma és kihalt, csak a göcsörtös, öreg tölgyfák levelei zizegnek időnként az enyhe szélben. Az egyik alatt találsz pár **makkot**, ezeket zsebre teszed. Vajon mit keresel te itt egyáltalán? Ekkor a távolból halk madárdalt hallasz.  
– Ez biztos nekem szól, hiszen a madarak útján járok – gondolod, és sietősre fogod lépteid. Hamarosan egy

kis tisztásra érkezel. A közepén háromszög alakú, sötét szikla hever. Ahogy körbejáród, felfedezel rajta egy kis üreget, amiben egy apró tárgy csillan meg. Egy **iránytűt** találtál! Ez nagyon hasznos lesz itt az erdőben, rögtön meg is állapítod, hogy a madárhangot keletről hallod.

- Most megnézed, merre tudsz továbbmenni a rétről? → **130**
- Vagy tanulmányozod a szalvétára rajzolt térképet? → **85**

**112** Léna hirtelen előás a cuccai közül egy mélyzöld drágakövet, amit rövid próbálkozás után sikerül beillesztenie a szobor egyik szemüregébe. Ekkor Oszi is előkapar egy mélyvörös drágakövet, ami pedig a hátsó szeme helyére illik. Ezután várakozóan rád tekintenek. Te szomorúan széttárod a karod.

- Én nem találtam semmi ilyesmit.
- Hogyhogy? – hüledezik Léna. – Nekem ez került elő a gombás út végén!
- Én meg ezt a piros követ találtam egy madárszoborban! – büszkélkedik Oszi.
- Nekem sajnos nem sikerült – hajtod le a fejed büntudatosan.

Azért próbáljátok kinyitni a szobor száját, de sajnos nem sikerül. Még körbenéztek a Szürke romban,

de érzitek, hogy a harmadik kő híján nem juthattok tovább. Ezért úgy döntötök, inkább hazaindultok, mielőtt rátok sötétedik.

Kézen fogjátok Oszit, és átvágtok a Lidércerdőn. Éppen elkapjátok a lemenő nap legutolsó sugarait a Naplementenéző réten. Bumford úrnak és Mamlasz úrnak már nyoma sincsen. Befejezték a piknikezést, és hazasétáltak a kertjükbe? Vagy tán soha nem is voltak itt, csak álmodtátok őket?

Hamarosan feltűnnek a város körvonalai. Pár óra múltán már Lénáék házánál vagytok. Ekkor villan be: mi lesz szegény Gizi nénivel, aki a babaházban várja a hazatérteteket? Hát, ez már egy másik történet. Kalandotok itt véget ér.

**113** Bárhogy is próbálsz összeolvasni a betűket, csupa értelmetlen zagyvaságot kapsz. Hosszú próbálkozás után úgy döntesz, feladod. Feltápaszkodsz, elpakolod a cuccaidat, és még egyszer végigjáród a Lidércerdő helyszíneit, hátha valami új dologra bukkansz, vagy találsz egy ösvényt, ami kivezet innen. Sajnos nem jársz szerencsével. Csak egy kivezető útra lersz, ami visszavisz a Naplementenéző rétre. Mit teszel?

- Jobb híján visszasétálsz? → **95**
- Vagy keresel egy kellemes helyet, ahol leülhetsz gondolkodni? → **134**

**114** Mit adsz a rikoltozó szajkónak? Csak olyasmivel próbálkozhatsz, ami van nálad!

- Egy kis mohát? → **67**
- Némi fenyőtűt? → **98**
- Pár makkot? → **122**

**115** – Lénaaaaaa! Osziiiiinii! – kiáltasz az oromról. Hangodat körben visszahangozzák a hegyek, majd újra néma csöndbe burkolóznak. Fülelsz, hátha szólítanak a barátaid, de hiába. Már árkon-bokron túl lehetnek. Úgy döntesz, visszasétálsz a Naplemente-néző rétre. → **95**

**116** Az erdő csendes körülötted, madarakat sem láatsz. Csak a nagy fa teteje hajladozik, fenn a lombja sötétje ki tudja, mit rejt. Tán alkonyatkor baglyok serege kel innen útra, éjszakai vadászatra. Úgy döntesz, továbbindulsz.

- Keletnek mész, ahonnan halk kopácsolás hangjait hallod? → **109**
- Vagy délnek? → **146**

**117** Merre mész?

- Észak felé, ahonnan tompa kopácsolás hallatszik? → **109**
- Kelet felé, amerre emelkedik az út? → **119**
- Dél felé? → **89**
- Vagy nyugatnak? → **146**

**118** Úgy döntesz, erővel próbálsz kifeszíteni a szobor száját. Körbejáród a várudvart, és találsz is a fal tövében egy rozsdás, lapos vasrudat. Odaviszed a szoborhoz, és beleerőlteted a szűk szájnyílásba. Ezután rátehenkedsz a vasrúd végére, és olyan erővel nyomod, ahogy csak bírod. Ekkor halk kattánás hallatszik. Megörölsz, hogy sikerült kinyitni a száját, de lelkese-désed hamar elpárolog. A lyukból sárgás füst tör elő, ami elborít mindent. A szaga szúrós, kellemetlen, és úgy érzed, nincs belőle kiút. Lassan minden elsötétedik körülötted.

Mikor kinyitod a szemed, Lénáék házában találsz magad. A heverőn fekszel a szobában. A karosszékben



Léna ébredszik, mellettetek Oszi szuszog a szőnyegen. Nem tudjátok, mi történt veletek, és hogy értetek haza. Bár Makkalát nem találtátok meg, de különleges élmény volt az utatok. Kalandotok itt véget ér.

**119** Az ösvény egyre emelkedik, és a lombhullató erdő lassan tűlevelűbe vált, fenyőfák vesznek körül. Úgy érzed, mintha puha szőnyegen lépkednél, orrod megcsapja a fenyőgyanta illata. Hamarosan egy útkereszteződésben találsz magad, ahonnan három másik úton is továbbmehetsz. A térképen itt egy csontot jelöltek, de ilyesmit nem látsz. Tőled északkeletre a távolban sziklás hegy körvonalai látszódnak.

- Folytatod az utad valamelyik ösvényen? → **103**
- Vagy körülnézel itt? → **142**

**120** A szobor kezei és lábai szorosan hozzásimulnak a törzséhez, ezeket lehetetlen megmozdítani. Az orra és a füle áll csak ki jobban. Úgy döntesz, ezekkel próbálkozol. Jól megcibálsz a kőfüleket, de azok is teljesen merevek. Ekkor megpróbálsz megcsavarni a lefittyedő orrot. Meg sem moccan, viszont észreveszed, hogy a moha benőtte száj vonalában egy keskeny, de mélynek tűnő hasadék húzódik.

Mit teszel?

- Lekaparod a száj körül a mohát, és megpróbálsz kifeszíteni? → **110**
- Vagy leszeded a mohát, hátha találsz valami jelet a kövön? → **152**
- Esetleg felmászol a feje tetejére? → **161**

**121** Mikor az utolsó betűt is feljegyezted, úgy döntesz, egy kis pihenőt tartasz. Leülsz egy kőre, és újra előveszed a térképet. 5 pötty volt jelölve rajta. Hohó, mindegyik pöttynél jártál! És mindenhol megfigyeltél egy madarat, illetve gyűjtöttél egy betűt! Lehet, hogy ezekkel kellene kezdeni valamit? Egy-más mellé írod a betűket a szalvétára. Hm, ennek nem sok értelme van – merengsz. Talán elrontottál valamit? Nem valószínű, igazán alapos voltál. Lehet, hogy a betűk sorrendjén kellene változtatnod? Megpróbálsz egy értelmes szót kirakni belőlük.

- Sikerült? → **151**
- Nem sikerült? → **113**

**122** Mikor a szajkó meglátja, mit nyújtasz neki, érdeklődni kezd. Leteszed a makkokat a földre, és hátrébb lépsz. Erre abbahagyja a rikoltozást, leszáll melléd, felkapja a makkot, majd elrepi vele.

Utánalopózol meglesni, mit csinál. Egy fa takarásából megfigyeled, ahogy a szajkó leszáll a földre, és elássa a makkot. Vajon raktároz, vagy tölgyfát ültet? Mindenesetre végre csöndben van, te meg gyorsan elinalsz. Merre hagyod el a rétet?

- Észak felé, ahonnan tompa kopácsolás hallatszik? → 109
- Kelet felé, amerre emelkedik az út? → 119
- Dél felé? → 89
- Vagy nyugatnak? → 146

**123** Amint elindulsz a fakusz nyomában, az egy távolabbi fára repül, és fejét forgatva újra rád tekint. Most már biztos vagy benne, hogy el szeretne vezetni valahova. Hát jó, legyen! – Követed a madárkát, amint fáról fára reppen előtted. Egy ideig ismerős utakon haladtok, aztán a fakusz berepül az erdőbe. Nincs mit tenni, letérsz az ösvényről, és beveted magad a sűrűbe. A dús aljnövényzetben bandukolsz, botladozva a gyökerekben és kövekben. A terep emelkedni kezd, a talaj sziklásabbá válik, a fák megfogyatkoznak, és a távolban feltűnik előtted egy kopár hegytető. A meredek úton kapaszkodástól kimelegedsz, de csak haladsz töretlenül.





Miután a fák teljesen elfogynak, egymásra gördített sziklákon botorkálsz, amik olyanok, mintha egy óriás kiborított volna egy adag kőkockacukrot. Egybe jól bele is rúgysz véletlenül. Feljajdulsz, és fájós lábad simogatod, miközben a kötömb legördül a mélybe, egész kis sziklaomlást produkálva. A robaj hosszasan visszhangzik, majd por száll fel a nyomában. Ezután már jobban figyelsz! Ennek köszönhetően észreveszel egy útjelző feliratot az egyik kőbe vésvé. A nyíl a hegyrom felé mutat, és a „Kis Himalája” hangzatos elnevezés olvasható rajta. A fakusz a hegytetőn, egy szikla tetején vár rád. Szikla? Ez inkább egy durván kifaragott madárszobor! Ide vezetett hát a „madarak útja”! Miközben kifújod magad, a fakusz biccent, felrepül, és eltűnik az erdőben, ahonnan érkeztetek. Na, ez is jól itt hagyott téged egyedül a Kis Himaláján. És most hogyan tovább?

- Körbenézel, hogy vezet-e tovább út a hegytetőről? → **155**
- Vagy a legmagasabb pontról látcsővel fürkészel körbe? → **169**
- Esetleg megvizsgálod a madárszobrot? → **176**

**124** Előveszed a látcsőved, és a kopogtató madárra irányítod. Nem ér nagy meglepetés, harkályt találtál. Csőrében épp egy kövér kukacot tart, amit sürgősen le is nyel, majd folytatja a kopácsolást. Lábán ő is gyűrűt visel, amin **Y** betűt látsz.

- Megfigyeltél már 5 különböző madarat? → **121**
- Ha még nem, most továbbmehetsz a tisztásról. → **78**



**125** – Öö, apa, Oszinak csak egy mesét mesélünk, és nagyon beleéli magát – veszi vissza Léna a telefont. – Nem, otthon vagyunk mind. Hogy mi ez a károgás? Nem, nem, ez kintről jön! Figyelj, apa, ne izgulj, mi csak... a francba, lemerült! Szegény apa most biztos kivan!

– Úgyis uncsi lehet az üzleti út – hallatszik Oszinak hangja valahonnan.

– Hé, már megint hol vagy? – néz körbe Léna.

– A kakiló erdei manó mögött – kacarászik Oszinak, és kikukucskál a kőszobor mögül.

Léna fejcsóválva odalép hozzá. Te is követed. A szobrot körbejárva megállapítjátok, hogy egyetlen

hatalmas kőtömbből faraghatták ki egykoron. Vagyis jó régen, hiszen mostanra egészen beborította a moha.

– Oszikám, szerintem csak guggol, és úgy töpreng – fejtegeti Léna. – És nem tudom, hogy manó-e. De tuti valami kitalált lény, vagy esetleg bálvány?

– Szerintem ez a Szürke rom szürke réme – vélekedsz.

– Nézzétek, meg lehet simogatni a fejét! – vakargatja Oszi a szobor mohahaját, amit egy kicsit nyújtózkodva pont elér.

Mit teszel?

- Megnézed, meg tudod-e mozzgatni a szobor valamelyik részét? → 120
- Vagy leszeded a mohát, hátha találsz valami jelet a kövön? → 152
- Esetleg felmászol a feje tetejére? → 161

**126** A gombatábla mellett elhaladva hamarosan már a mohos fák között lépdelsz. Most kevésbé botladozol, a gyökerek sem szövetkeznek ellened, így akadály nélkül törsz előre, egészen az első pocsoljáig. Ott Dódi bácsi kissé megmakacsolja magát, és hiába húzod, kényelmesen beledől a sáros vízbe. Miután jól meghengergőzött, feltápászkodik, és hozzád dörgölőzik. Nem fogadod túl lelkesen a szeretet efféle

megnyilvánulását, és ennek hangot is adsz, mire Dódi bácsi kedvesen nyöszörögve válaszol. Erre békülékenyen megvakargatod a füle tövét, és tovább sétáltok. Az erdőt mély csend üli meg. Vajon hol járnak a többiek? Milyen furcsa, hogy nem cseveg veled Léna, és nem ugrándozik körülötted Oszi. Minden olyan kihalt, csak a göcsörtös, öreg fák levelei zizegnek időnként az enyhe szélben, és Dódi bácsi nyöszörög csöndesen. Vajon mit keresel te itt egyáltalán, az erdő közepén egy disznóval? Miközben tünődve lépkedsz, Dódi bácsi egy mohos kő tetejéről letúr az orrával némi **mohát**. Olyan puha tapintású, hogy úgy döntesz, magaddal viszed. Hamarosan egy útelágazáshoz értek, melynek két oldalán egy-egy gombára leszel figyelmes. Tulajdonképpen majd kiszúrják a szemedet, annyira színesek. A bal oldali egy élénk narancssárga, fénylő tetejű példány. Fehér, zsákszerű bocskorból kinövő sárga tönkjére mintha egy sárga miniszoknyát húztak volna – ez lehet a gallérja.

A jobb oldali gomba sem marad el tőle szépségben. Nagy, piros kalapját fehér pöttyök díszítik, fehér



hengeres tönkjét cafrangos gallér fonja körbe. Mindkét gomba igen tetszetős. De vajon melyik az ehető?

- Balra indulsz, a narancssárga galléros-bocskoros gomba felé? → 221
- Vagy jobbra, a piros-fehérpöttyös irányába? → 225
- Ha nem vagy biztos magadban, használd a csodanagyítót! → 232

**127** Óvatosan közelebb lépsz a kis madárhoz. Az lelkesen énekel tovább – pink-pink, pink-pink. A látcsövedet ráirányítod, és belenézel. Először ezt látod: „Erdei pinty”, majd megjelenik a madár. Most már a legapróbb részleteket is ki tudod venni rajta. Lábán gyűrű van, rajta T betű. Ezt feljegyzed magadnak.

- Megfigyeltél már 5 különböző madarat? → 121
- Ha még nem, most körülnézhetsz, hátha van itt még valami érdekes. → 145
- Vagy továbbmehetsz a tisztásról. → 75



**128** Tölgyerdőben sétálsz, egyenesen egy gigantikus fa felé, amely messze kimagaslik társai közül. Mikor odaérsz, látod, hogy az út épp előtte kanyarodik el. A fa törzse olyan hatalmas, hogy még egy elefánt is észrevétlenül elbújhatna mögötte. Szerencsére errefelé nem nyüzsögnek az elefántok.

- Körülnézel itt? → 116
- Vagy továbbmész? → 92

**129** – Halló, apa? – szól bele a készülékbe Léna remegő hangon. – Igen, minden rendben van! Aggódtál? Gizi nénit nem tudtad elérni? Ööö, biztosan lemerült a telefonja. Hogy adjam őt? Nem, most nem tud a telefonhoz jönni. A fürdőben van. Igen, szerintem hosszú ideig. Jó, megmondom neki. Hogy Oszti? – Itt Lénának kicsit elcsuklik a hangja. – Jól van ő is. Hát, most nem tud jönni. Nem, belemerült egy játékba a tabletjén. Nem, nem akarom zavarni. Lehet, hogy alszik. Nem, tényleg minden rendben! Apa, kérlek... Lemerült – néz rád elkeseredetten.

– Léna, nem ülhetünk itt tétlenül! Meg kell keresnünk Oszit! Vagyis megkeresem én, te inkább maradj itt, hátha közben befut!

– Rendben – suttogja halkán maga elé Léna. – Csak találj meg!

Feltápáskodsz Léna mellől, és kibotorkálsz a Szürke romból. Fogalmad sincs, merre indulj el a ködben. Ott állsz, ahol először pillantottad meg a kőfalat, ami most mögötted húzódik. Előtted két ködös út indul.

- Balra mész? → 107
- Vagy jobbra? → 144

**130** A rétről három ösvény vezet háromfelé, valamint az út, amin ideérkeztél. Mennyi út és mennyi lehetőség! Hajjaj, ebben az erdőben jól el lehet tévedni. Úgy döntesz, mielőtt bármerre is elindulnál, megvizsgálod a térképet. → 85

**131** Odafönn semmi sem változott. Kinéztek a keskeny ablakokon, majd megrángatjátok a borostyánt, ami ugyanolyan erősen kapaszkodik a falba, mint korábban. Mivel itt már nem tudtok mihez kezdeni, lemásztok a létrán, és elsétálva a tátott szájú manószobor mellett, kiléptek a Szürke rom kapuján. Itt két utat találtok, az egyik balra, a másik jobbra vezet.

- Elindultok a bal oldali úton? → 199
- Vagy a jobb oldalin? → 222

**132** Ahogy sétálsz az ösvényen, a növényzet újra megváltozik. Az eddigi fák helyét sima törzsű bükkös veszi át. Vajon a különféle fák megértik egymást? Vagy különböző nyelvet beszélnek? Á, a fák nem is beszélnek. De vajon jeleznek egymásnak? Miközben ilyeneken morfondírozol, egy éles útkanyarhoz érkezel. Madárhangot nem hallasz, de a szemed sarkából mintha mozgást érekelnél.

- Körülnézel? → 101
- Vagy továbbmész? → 140

**133** Hamarosan elhagyod a sziklás-füves hegytetőt, és újra beveted magad a fák sűrűjébe. Az út továbbra is meredeken lefelé tart, te pedig igyekszel tartani a csőr mutatta irányt. Hosszú séta után végre egyenes úton haladsz a Lidércerdő sötét fái között. Az út csak nem akar véget érni, pedig már nagyon szívesen megérkeznél a Szürke romhoz. Végre egy tisztás tűnik fel a fák között. Lelkesen kilépsz a napfényre, de kezdeti örömed nyomban elpárolog. A Naplemenő rétre értél vissza. Úgy látszik, mégis rossz felé fordítottad azt a nyamvadt madarat. A halálos csapda csak ijesztgetés volt, de a jó utat elvesztetted. Fogalmad sincs, milyen úttalan úton érkeztél ide, így nincs

rá esély, hogy újból megtaláld a hegytetőre vezető ösvényt. Körülnézel a réten. Bumford úrnak és Mamlasz úrnak már nyoma sincsen, biztosan befejezték a piknikkezést, és hazasétáltak a kertjükbe. Vagy tán soha nem is voltak itt, csak álmodtad őket? Merre lehet Léna és Oszti? Vajon megtalálják Makkalát? Talán majd egyszer megtudod. Kalandod itt véget ér.

**134** Elsétálsz a kilátópontig, ahol a héját láttad. Leülsz a sziklára a napsütésben, és gyönyörködsz a tájban. Oszti alakját már nem látod a pataknál. Talán elérte a Szürke romot? Lénával rád várnak, csak te bénáztad el a küldetésed? Mit teszel?

- Felállsz a sziklára, és kiabálsz a barátaidnak? → **115**
- Vagy már úgyis mindegy, inkább nekidőlsz egy fának, behunyod a szemed, élvezed a napfényt, és füttyörészel? → **143**

**135** Ahogy körbetekintesz, éktelen lárma veri fel az erdő csendjét. Hamar meg is találsz a „bűnöst” – egy közeli fa koronáján egy nagyobbfajta, barna hátú, színes madár trónol, és borzalmas hangon rikoltozik. Előkapod a látcsövet, és belenézel. „Szajkó, azaz kacagójancsi, vagyis mátyásmadár” – olvasod a nézőkében, majd a madarat látod újra. Szerencsére

olyan jó a látcsöved, hogy minden részletet ki tudsz venni, így a szajkó lábán lévő gyűrűbe vésett Ū betűt is. Fel is jegyezod magadnak.

Megfigyeltél már 5 különböző madarat? → **121**

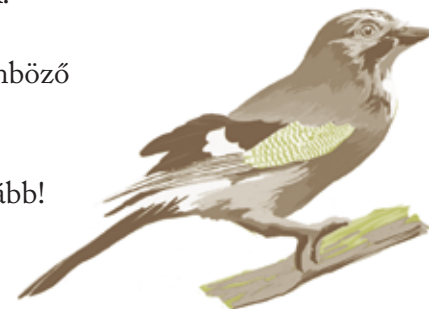
Ha még nem, olvasd tovább!

Ekkor a madár szárnyra kap, és rikácsolva körögni kezd körülötted. Vállat vonsz, és elindulsz az egyik úton. A szajkó a nyomodban, és olyan borzasztóan rikácsol, hogy minden állat szétszalad a környéken. Ha ez így folytatódik, semmilyen más madárral nem fogsz találkozni, mindet elriasztja.

Mit teszel?

- Visszarikácsolsz? → **64**
- Megpróbálsz elzavarni? → **87**
- Vagy keresel valamit a holmijaid között, ami esetleg érdeklő? → **114**

**136** Alattad sűrű erdő terül el, a mélyén patak kanyarog. A patak több ágra szakad, majd újra összeér. Mintha valami mozogna a partján! Előkapod



a látcsövet, és belenézel. „Oszi” – jelenik meg, és már látod is Léna kisöccsét, amint lelkesen ugrál egyik kőről a másikra a patakban. Csobb, félrelépett. De sebaj, feltápáskodik, és lelkesen szökdel tovább csuromvizes ruhájában. Uh, de jó, hogy ezt Léna nem látja! Ekkor egy madárra leszel figyelmes, ami az erdő felett köröz. Görbe csőre ragadozóra vall. „Héja” – látod a látcsövedben. Vajon van-e gyűrűje? Igen, egy **F** betű olvasható rajta! Most hirtelen szem elől téveszted. Hol lehet? Már látod is, karmai között egy egérkét tart.

- Megfigyeltél már 5 különböző madarat? → **121**
- Ha még nem, mehetsz tovább! → **104**



**137** – Talán a babaházból jön a hang! – mutatsz a padlás egyik sarkába.

– Nem is tudom – feleli kételkedve Léna. – Még ha onnan is halljuk a kaparászt, mi lehet a babaházban? Nem hiszem, hogy pont ott bújt el egy Báborka nevezetű valaki! Maximum egy egér motozhat.

Azért megnézitek a babaház környékét, de semmit sem találtok. Akkor honnan jöhet a kaparászás?

- A láda mögül? → **9**
- A tetőablak felől? → **46**

**138** Öreg, mohos erdőben lépdelsz. A fák ágai halkán nyikorognak, ahogy a szél időnként beléjük kap. Lábad alatt avar ropog. A madárdal egyre erősödik. Ekkor útkanyarulathoz érsz, és végre meglátod őt – egy apró madár énekel nem messze tőled az ágon. Fején mintha kékes sapkát viselne, pedig igazán meleg van. Homloka koromfekete, ami borús arckifejezést kölcsönöz neki, ennek ellenére vidáman dalol.

- Ha már találkoztál vele, menj tovább! → **75**
- Ha még nem, figyeld meg a látcsöveddel! → **127**
- Vagy körülnézel, hátha találsz valamit még itt? → **145**



**139** – Léna, Oszi, szerintem valami zöld, kék és vörös dolgot kell keresnünk! Talán ezt jelenti a vers! Gondolom, itt kutassunk a közelben, a Szürke romban! Gyerünk, nézzünk körül!

– Zöldet találtam egy csomót! – közli Oszi. – A mohákat, amit leszedtünk a szoborról, a faleveleket a közeli fákon, meg a fűvet a lábam alatt! Mindenhol zöld van!

– Nem hiszem, hogy ezekre gondoltak a versben. Valami különlegesebb zöldet nem látsz? – kérded.

– Én is hasonló zöldeket látok csak – feleli Léna, aki már harmadszor járja körbe az udvart. – Kék meg nincs sehol. Maximum az ég. Vöröset meg egyáltalán nem látok, pedig a toronyba is felnéztem. Csak egy barna létra van ott. Szerintem ez zsákutca.

– Rendben. Akkor vizsgáljuk meg a szobrot, hátha megtaláljuk a szemét! → 180

**140** A bükkfák szegélyezte útkanyarulatból kétféle mehetsz.

- Nyugatnak indulsz, ahonnan halk kopácsolás hallatszik? → 109
- Vagy délnek? → 119

**141** Hamarosan magad mögött hagyod a patakot, máris csak távoli csobogás emlékeztet kalandjaidra, majd lassan az is elenyézik. Az erdőt szűrős bozótos váltja fel, amiben egyre nehezebben haladsz előre. Gondjaidat még tetézi, hogy már semmi szellő sem fújdogál, és a táj ködössé válik. Talán egy felhőbe értél? Vagy végre Fátyolvölgyben vagy? Már az orrodig is alig látsz, a szürkéségből csak a fatörzsek fekete alakja és a közeli bokrok tüskés ágai bontakoznak ki. Kezdd elegend lenni ebből az egészből, legszívesebben Lénával és Oszival lennél megint. Vajon ők már a Szürke romnál vannak? Haragszanak még rád? Óvatosan lépkedsz, mígnem egy sötét fal állja utadat. Tán egy jókora szikla? Mikor közel érsz hozzá, épített kőfalat tapintasz. Csak nem a Szürke romhoz értél? Közeledtedre pár fekete madár felröppen a közelben, és káromkodni kezdenek a fejed körül. Kezedet a falon húzva elindulsz, hogy megtaláld a bejáratot. Hamarosan meg is leled. Lassan belépsz a romos kapun, és szétnézel. Amolyan várudvarban találsz magad. Veled szemben a ködből kibontakozik a rom egyetlen megmaradt bástyája. A várudvar közepén ódon szörnyszobor áll. Balra, a fal mellett sötét figura gubbaszt, aki ahogy meghallja a lépteid, hirtelen felnéz.

– Oszi? – kérdi reménykedve.

– Nem, csak én vagyok – feleled, és összeszorul a szíved.

– De jó, hogy legalább te itt vagy! – próbál mosolyogni Léna. Odaülsz mellé a fal tövébe.

– Oszinak is mindjárt itt kell lennie – mondja halkan. Bólintasz. Ültök csöndben a fal mellett, hallgatva a varjúk káromlását, és várakoztok, várakoztok, várakoztok. „Miért is kellett erősködnöm, hogy a halas úton menjek? Talán miattam esett baja Oszinak. Valamit tennem kell” – gyötrődsz, de amikor cselekvésre szánád el magad, furá hangot hallasz. Bip-bip-bip.

– Mi lehet ez? Valami madár? – nézel körbe.

– Csöng a telefonom. Ajjaj, mindjárt lemerül! Apa keres. Most mit mondjak neki? – néz rád tanácstalanul Léna.

• Azt javasolod, hogy ne vegye fel? → 159

• Vagy inkább beszéljen az apukájával? → 129

**142** Azon morfondírozol, vajon miért rajzoltak egy csontot a térképen erre a tisztásra. Ez vajon milyen madárra utalhat? Talán elhullott vándorok csontjait gyűjtik itt össze a keselyűk? Bár ez nem valószínű, hiszen ők melegebb éghajlaton élnek. Esetleg a csonttollú madár fészkel erre? Ő a tél hideg leheletével érkezik. Megborzongsz. Szerencsére még jó meleg van, és körülötted csendes az erdő. Úgy látszik, nincs

most itt senki. Felszedsz egypár **fenyőtűt**, és folytatod utadat valamelyik ösvényen. De merre?

• Északnak? → 132

• Nyugatnak? → 105

• Délnyugatnak? → 89

• Délnek, ahonnan halk madárdal hallatszik? → 138

**143** Élvezed, ahogy a kora délutáni napfény simogatja a bőröd. Behunyod a szemed, és kedved dalodat fütyörészed. Most már úgyis mindegy, fogalmad sincs, hogyan tovább, de legalább jól érzed magad. Ekkor motozást hallasz, ezért kinyitod a szemed. Egy hozzád közeli ágon kismadár lapul. Egészen rátapad a fára, és téged szemlél. Felkapod a látcsöved, és bele nézel. „Fakusz” – jelenik meg a nézőkében. A madár nincs meggyűrűzve. Kicsit távolabb repül tőled, de továbbra is kitartóan figyel. Mintha hívogatna. Vagy csak képzelődsz? Mit teszel?

• Felkászálódasz, és utánaindulsz, hátha elvezet valahova? → 123

• Vagy még kicsit heverészel itt a napsütésben, majd visszaindulsz a Naplementenéző rétre? → 95



**144** Sűrű ködben botorkálsz a jobb oldali úton. Bokrok karcolják a bőrödet, a cipőd pedig időnként pocsolóba süpped. Ilyenkor nagy cuppanás kíséretében kirántod, majd továbbkullogsz. Néha Oszi nevét kiáltod, mindhiába. Az erdő csak kiáltásod tompa moraját visszhangozza. Hirtelen térdig merülsz a vízbe. Jaj, a patak felé jöttél, ahol korábban is voltál, nem pedig a madaras úthoz! Oszit itt nem fogod megtalálni. Megfordulsz, és némi bolyongás után visszaérsz a Szürke romhoz. Lénát ott találod, de sajnos továbbra is egyedül. Úgy döntötök, együtt indultok Oszi keresésére, immár a bal oldali úton.

Hosszas gyaloglás után az út emelkedni kezd, és egy hegyre kaptattok fel. A köd eltűnik, de nem láttok sokkal tisztábban, mivel időközben egészen besötétedett. Oszit szólogatva sétáltok le a hegyről, és bolyongtok tovább az egyre feketébb erdőben. Már egészen kimerültök, amikor végre kibukkantok egy ismerős helyen – újra a Naplementenéző réten vagytok. A nap utolsó sugarai épp lebuknak a látóhatáron. Bumford úr és Mamlasz úr a karosszék mellett nevetgélnek, és amikor meghallják a lépteiteket, mosolyogva üdvözölnek.

– Nézd, Oszikám, a nővéredék végre rád találtak!

– Jaj, de kár, pedig olyan jól érzem magam itt veletek! Léna, hazavihetem Fülöpöt? – bukkan ki Oszi a háttámla felett.

– Ki az a Fülöp? – kérdi gyanakodva Léna, de érzed a hangján, hogy nagyon megkönnyebbült.

– Hát ő! – feleli Oszi meglóbálva egy irdatlan hosszú gilisztát.

– No, jól van, de most induljunk haza, mielőtt teljesen ránk esteledik. Holnap apa hazaérkezik, és kétségbe lesz esve, ha nem talál minket otthon.

Bumford úr és Mamlasz úr egy ideig elkísérnek, majd elbúcsúztok tőlük, és hamarosan eléritek a város szélét. Nemsokára hazaértek. Kalandotok itt véget ér. Hogy Gizi néniel mi lesz, az már egy másik történet.

**145** Körbenézel. A madár mögött, a lombok takarásában egy hasonló szárnyas gubbaszt a fészken, és rémülten pislog rád. Óvatosan közelebb lépsz. A fészek zuzmóból és mohából készült, és talán tojások is vannak benne. Nem akarod megzavarni a madár családot, ezért távolabb lépsz. A fészekhez nyilván a környező kövekről, fatörzsekről gyűjtötték össze a mohát ezek a kis állatok. Milyen puha! Te is elteszel egy kis darab **mohát**, majd megint a madarak felé fordulsz. Megnézted már őket a látcsövön át?

• Még nem? → **127**

• Ha már igen, akkor továbbálsz innen. → **75**



**146** A tölgyerdőben sétálva az út emelkedni kezd, és egy sziklához érkezel, ahonnan kilátás nyílik a környékre. Madárdalt nem hallasz.

- Jártál már itt? Ha igen, továbbsétálhatsz az egyik ösvényen. → 104
- Ha még nem, látcsöveddel megnézheted a kilátást. → 136

**147** – Te, Léna! Szerintem menjünk utána!  
– Igen, jó lenne látni, miben mesterkedik – helyesel a lány.

A fák mögött bujkálva ti is visszaértetek oda, ahol kijutottatok a jeges járatból. Leshelyetekről látjátok, hogy Oszi guggol, és keres valamit a fűben.

– Tényleg az üveggolyójáért jött! – súgod Lénának, de ekkor észreveszitek, hogy a kisfiú kezében egy aprócska lény áll. Oszi valamit súg neki, majd feláll, és óvatosan a zsebébe süllyeszti. Ekkor kiléptek a fa mögül. Oszi elsápad, és zavartan köhécsel.

– Hát, megtaláltam, mehetünk.

– Oszi! Láttuk, hogy egy monyó van nálad! Mi ez az egész? Árudd el!

Oszi lehajtja a fejét, és mindent bevall. Közben a zsebéből Iggi kukucskál ki vigyorogva.

– IgGINEK nagyon tetszettek az üveggolyóim. Itt a barlangban csak ásványok vannak, még sosem látott ilyesmit. Elmeséltem neki, hogy a városban még különböző dolgokat lehet kapni. Azt mondta, minden vágya, hogy eljusson oda. Mikor megláttam őt az ünnepszeg után, mondtam neki, hogy ha elhozza a nyakláncot a Rejtekből, ahova korábban vitte, és segít kijutni, magunkkal visszük a városba. Ennyi.

– De hát nem vihetünk magunkkal egy monyót! – tajtézkzik Léna.

– Pedig az üzlet az üzlet – jegyzi meg Iggi Oszi zsebében. – Ti kijutottatok, én utazom! Ha visszaküldtök, nagyon-nagyon kikapok. Szerintem ti jó fejek vagytok, és betartjátok a szavakat.

Léna felsóhajt, de elfogadja a helyzetet. Végül is hálások lehettek a monyónak, nélküle Marmorban rekedtetek volna. Iggi eltűnik Oszi zsebének mélyében, ti pedig folytatjátok utatokat hazafelé, immár egy monyóval, a Lidércerdőn át.

Van nálatok négylevelű lóhere? → 397

Vagy nincs? → 390



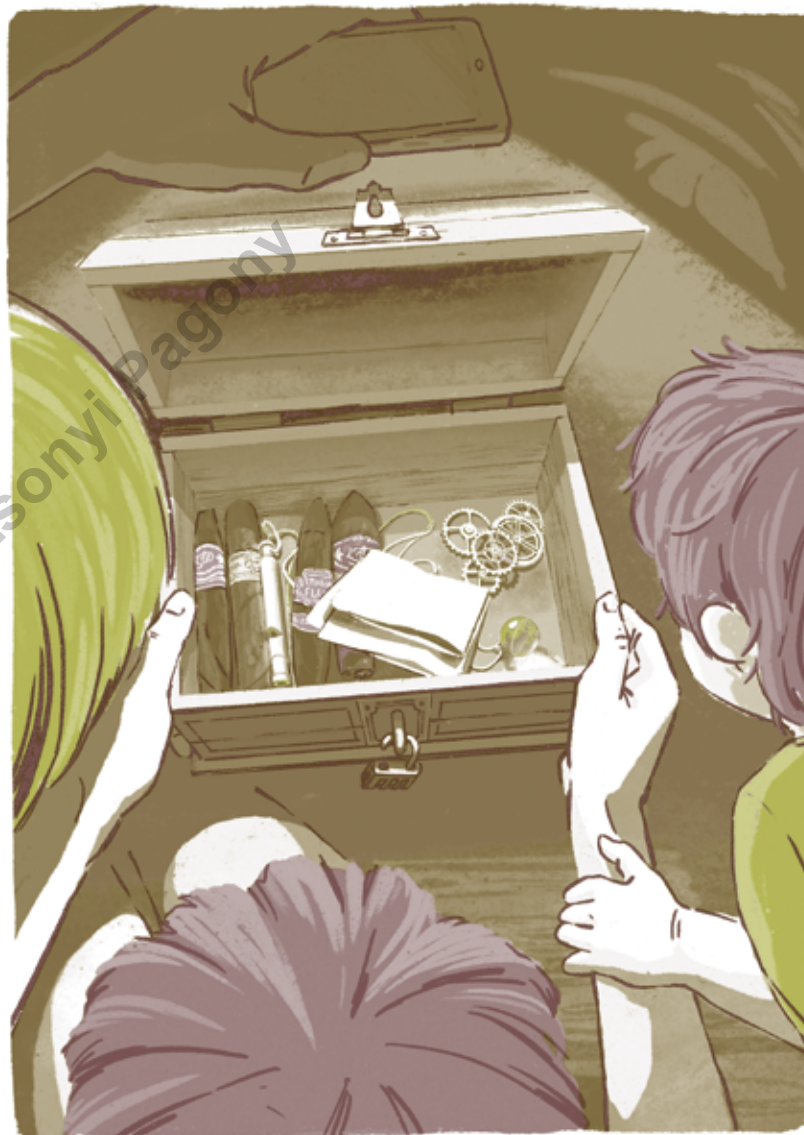
**148** Halk kattanás hallatszik – a számszár enged, és a kis láda kinyílik. Lélegzet-visszafojtva bámultok bele. Először jó pár különféle hosszúságú és vastagságú szivar kerül elő.

– Nagypapa titkos szivargyűjteménye! Nagy becsben tartotta ezeket, bizonyára különleges darabok! – suttogja Léna.

– Nehogy má' csak szivarok legyenek itt – morgod csalódottan. Mikor kipakolod őket, újabb dolgok tűnnek fel a ládában. Egy cetli, alatta egy síp, valami fura fogaskerekek összeépítve, és egy nyaklánc. Mit tesztel?

- Megvizsgáljátok a nyakláncot? → **19**
- Szemügyre veszitek a fogaskerekeket? → **11**
- Megnézitek a sípot? → **2**
- Elolvassátok a cetlit? → **50**

**149** Megragadod a szobor csőrét, mert az tűnik kézenfekvőnek, és teljes erődből megpróbálsz a szobrot elfordítani. Meg se moccan. Kicsit pihensz, majd nekiveselkedsz, jó erősen megtolod. Ekkor nagy nehezen megindul. Óriási erőfeszítés árán egy negyedkörnyit sikerül elfordítanod. Kicsit rémulten állsz, felkészülve a legrosszabbra, de semmi sem történik. Vállat vonsz, és megnézed, merre mutat a csőr, majd elindulsz abban az irányban lefelé a hegyről. → **133**





**150** A torony falát keresztül-kasul behálózza a borostyán. Egy kis részen sikerül picit széthúzni az ágakat.

– Ez valami emléktábla vagy ismertetőtábla lehet – találgatja Léna.

Némi lekopott szöveg meg valami rajz darabja látszik ki.

Megpróbálsz jobban széthúzni az ágakat, hogy többet láss, de a borostyán olyan erős, hogy szabad kézzel nem mentek semmire.

- Esetleg van nálad egy metszőolló? → **167**
- Ha nincs, kinézhetek a torony ablakán a templom után kutatva. → **165**
- Vagy lemásztok a toronyból, és elhagyva a Szürke romot a Fátyolvölgyben kerestek tovább a templomot? → **182**

**151** Milyen értelmes szót tudtál összeolvasni? Néte ez

- egy állat neve? → **108**
- valami hangjelzés? → **170**
- vagy egy étel? → **163**

**152** – Teljesen benőtte a moha a szobrot. Kicsit lekapargatom, hátha találok valami jelet rajta – magyarázod, miközben tisztogatni kezded a rideg köfelületet. Már egészen lecsupasztottad az egyik oldalát, mikor bevéséseket találsz a szobor alsó részén.

– Hé, itt van valami, segítsetek!

Léna és Oszi rögtön melletted terem, és már hárman kapargatjátok a mohát a szoborról. Egyre nagyobb felület válik tisztává, és már azt is látjátok, hogy egy írást találtatok! Hamarosan a teljes szöveg olvashatóvá válik:

*Szemem zöld, mint tenger mélye,  
szemem kék, mint az ég kékje.  
Szemem vörös, mint nyugvó nap,  
ki felnyitja mind, kincset kap.*

– De érdekes vers, vajon mit jelent? – kíváncsiskodik Oszi. – Hiszen nincs is szeme a manónak!

– Egy versnek nem kell feltétlenül jelentenie valamit – magyarázza Léna. – Van, amikor a költő az érzéseit írja le, csak a tanárok imádnak mindenfélét belemagyarázni.

– Ez esetben viszont tényleg jelenthet valamit! Talán a nagypapád utolsó üzenetéhez vezet minket! De hogyan? – morfondírozol.

- Talán valami zöld, kék és vörös dolog van a közelben? Körülnézel, hátha találsz valamit? → 139
- Vagy alaposan megvizsgálod a szobrot, a szemeit keresve? → 180

**153** Körbejáród a szobrot. Amikor pont a háta mögött állsz, feltűnik, hogy a földet söprő farktollától balra íves barázda szánt bele a földbe, és itt a fű is hiányzik. Csak nem egy korábbi forgatás nyomára bukkantál? Visszalépsz a szobor elé. Merre próbálsz elfordítani?

- Az óramutató járásával azonos irányban? → 172
- Vagy az óramutató járásával ellentétesen? → 149

**154** – Nézzünk körül a környéken! – javaslod.  
– Rendben, induljunk! – helyesel Léna. De merre tovább?

- Felmáztok a toronyba, hátha meglátjátok a magasból a templomot? → 177
- Vagy kiléptek a Szürke rom kapuján? → 182
- Esetleg azt javaslod, hogy a kis tölcsért próbáljátok ki valamelyik fán? → 195

**155** A csúcson semmilyen jelzést nem látsz. Lejjebb, ahol az erdősáv kezdődik, ott sincs nyoma ösvénynek. Fogalmad sincs, merre menj innen tovább.

- Távcsővel körbenézel a hegytetőn? → 169
- Vagy megvizsgálod a madárszobrot? → 176

**156** A © jelű csúszdát választod. Újra begyorsulsz, és belecsúszol egy lyukba. Várod, hogy kipotytyanj valahol, a színház egy páholyában, de a csúszás csak nem akar véget érni. Jobbra-balra kanyarogsz, hol begyorsulsz, hol lelassulsz, és már biztos vagy benne, hogy igencsak távol kerültél a színháztól. De vajon hova tartasz? Ekkor a csúszda ellaposodik, és te kipottyansz egy keskeny, sötét, elhagyatott folyosóra. Hamarosan Oszi és Léna is megérkeznek.

- Hol vagyunk? – néz körbe Léna.
- Egy hullámvasút-megállónál! – kiáltja nem meszsze tőletek Oszi. – De elég furcsa megálló, mert nincs





kiírva semmi. És csak hullámvasúton lehet továbbmenni.

– Rendben, akkor induljunk el a másik irányba! – javasolja izgatottan Léna. Pár lépés után a folyosót egy faajtó zárja le. A vörösen izzó falmélyedések tompa fényében nagy nehezen kibetűzitek az ajtóra írt szöveget: REJTEK. Lenyomjátok a kilincset, és beléptek. → 399

**157** – Ezt nézzétek! Egy gomba mellett találtam! – emeled ki a hátizsákodból a mélyzöld drágakövet.

– Gyönyörű – álmélikodik Léna, és a szemében visszatükröződik a kristály csillogása. – Képzeljétek, nekem is van egy, a madarak útján bukkantam rá! – Azzal előkapar egy sötétvörös drágakövet. – Lássuk, beleillenek-e a szobor szemeibe!

Belepróbálsz a zöld drágakövet a szobor egyik szemébe. Rögtön bele is illik, és többet nem tudod mozdítani. Lénának is sikerül beletenni a vörös követ a hátsó szemgödörbe.

– Már csak a kék hiányzik a vers szerint! Oszi, nincs nálad? – fordulsz Léna furcsamód csöndes kisöccséhez.

– Mi? – kérdi Oszi zavartan.

– Egy kék drágakövet keresünk, nem találtál egyet az utadon? – kérded gyanakodva.

– Ööö, nem – feleli szemlesütve. Észreveszed, hogy valamit szorongat a kezében. Mit teszel?

- Elveszed tőle? → 183
- Vagy megpróbálsz rábeszélni, hogy adja oda? → 201

**158** A szobor talapzatán egy írást fedezel fel. Kicsit megtisztítod, és hamarosan kivehetővé válik a szöveg: „Fordítsd el a szobrot, és kövesd a csórt – vagy meglátod a helyes irányt, vagy halálnak halálával halsz”. Hm, biztató – mormogsz az orrod felé mutató, most már ijesztőnek tűnő csórra meredve. Mit teszel?

- Elfordítod a szobrot az óramutató járásával azonos irányba? → 172
- Elfordítod a szobrot az óramutató járásával ellentétes irányba? → 149
- Megvizsgálod körben a szobor talapzatát, ha még nem tetted volna? → 153

**159** Mindketten a csöngő készülékre meredtek. Léna papája nagyon kitartó, csak nem akar a bip-bip abbamaradni. Mikor végre csönd lesz, felsóhajtotok.

– Fogalmam sincs, mit mondtam volna, ha Oszival akar beszélni – fordul feléd sápadtan Léna.

– Hát, nem tudom, belenyugszik-e, hogy nem tudott felhívni.

– Majd hívja Gizi nénit! Ó! – csap a homlokára Léna. – Gizi néni nem tudja felvenni, fenn csücsül a padláson a babaházban! Szegény apa.

A telefon erre újra megállíthatatlanul csengeni kezd.

– Muszáj felvennem – súgja maga elé Léna, és a füléhez emeli a kagylót. → 129

**160** – Apa, valamit el kell mondanom – veszi vissza a telefont nagy komolyan Léna. – Szóval találtunk nagypapa cuccai között valamit. Igen, tudom, hogy nem szabad ott turkálni! De hadd mondjam már! Szóval valamit nagypapa vissza akart juttatni valami Makkalának. És cetliket hagyott, hogy megtaláljuk... Igen, épp keressük... Hogy hol vagyunk? Hát, valami erdőben egy várromnál. Nem, nyugodj meg, mindenki jól van! Szerintem hazatalálunk majd. Biztos! Nem kell hívni a rendőrséget! Nem, maradj nyugodtan! Azt se tudod, merre vagyunk... a francba, lemerült! Szegény apa most biztos kivan!

– Remélem, hívja a rendőrséget, és helikopterrel meg cuki rendőrökkel jönnek értünk – feleli Oszi, és négykézláb odaszalad a szoborhoz, majd megszaglássza, mint egy igazi vadászeb.

– Én remélem, nem hívja – mormogod –, viszont amíg telefonáltál, Léna, találtam egy **négylevelű lóherét**. Ezt elteszem, hátha szerencsét hoz!

– Gyertek már ide! – rikkantja Oszi a szobornál.

Mindannyian odaléptek, és körbejártatok. Vajon milyen lény lehet ez? Talán valamiféle erdei manó? Vagy a Szürke rom szürke réme? A szobrot egyetlen hatalmas kőtömbből faraghatták ki egykoron. Vagyis jó régen, így mostanra egészen beborította a moha ezt a fura lényt, aki nagy füleivel, karmos lábaival ott guggol a talapzaton.

– Nézzétek, meg lehet simogatni a fejét! – vakargatja Oszi a szobor mohahaját, amit egy kicsit nyújtózkodva pont elér.

Mit teszel?

- Megnézed, meg tudod-e mozzgatni a szobor valamelyik részét? → 120
- Vagy leszeded a mohát, hátha találsz valami jelet a kövön? → 152
- Esetleg felmászol a feje tetejére? → 161

**161** Odaállsz a furcsa szobor elé, megkapaszkodsz a füleiben, és fellépsz a lábára. Oszi tátott szájjal bámul. Biztos nem érti, hogyhogy ez nem neki jutott



előbb az eszébe. Rávigyorogsz, de ekkor megcsúszik a lábad a mohán. Szerencsére elkapod a szobor orrát, és így nem esel rá Oszira. Óvatosan felkapaszkodsz a fejére, felegyenesedsz, és körül nézel. Pont átlátsz a Szürke rom fala fölött. A Fátyolvölgy öreg fái között köd ül. Két ösvény kanyarog közöttük a semmibe. Hirtelen a szemed sarkából mozgásra leszel figyelmes. Mintha apró madarak vagy mókusok szaladtak volna szét egy közeli fa ágán. Mereszted a szemed, hátha meglátsz valamit a ködben, de ekkor Léna felkiált.

– Idenézzetek! Itt valami írás van a szobron!

Villámgyorsan lemászol, és odasietsz Léna mellé, aki a szobor lábfeje mellett görnyed.

– Nézzétek, itt lent, ahol lecsúszott a lábad, lejött a moha. Valaki belevéselt valamit a kőbe! Azt, hogy „kék, m”. Alatta meg „vörös”!

Együtt nekiláttok lekaparni a mohát a szobor alsó részéről, és hamarosan a teljes szöveg olvashatóvá válik:

*Szemem zöld, mint tenger mélye,  
szemem kék, mint az ég kékje.  
Szemem vörös, mint nyugvó nap,  
ki felnyitja, mind kincset kap.*

– De érdekes vers, vajon mit jelent? Hiszen nincs is szeme a manónak! – kíváncsiskodik Oszir.

– Egy versnek nem kell feltétlenül jelentenie valamit – magyarázza Léna. – Van, amikor a költő az

érzéseit írja le, csak a tanárok imádnak mindenfélét belemagyarázni.

– Ez esetben viszont tényleg jelenthet valamit! Talán a nagypapád utolsó üzenetéhez vezet minket! De vajon hogy értelmezzük? – morfondírozol.

- Talán valami zöld, kék és vörös dolog van a közelben? Körül nézel, hátha találsz valamit? → **139**
- Vagy alaposan megvizsgálod a szobrot, hátha megtalálsz a szemét? → **180**

**162** Nagyon boldogok vagytok, hogy mindannyian sikeresen túljutottatok a Lidércerdőn, és megérkeztetek a Fátyolvölgybe a Szürke romhoz. Már csak Léna nagypapájának az utolsó üzenetét kell megtalálnotok, és Makkalánál vagytok! Oszir épp befejezi kalandjai elmesélését, Léna pedig ámuldozik, hogy sikerült túljutni a nehéz feladatokon lüke kisöccsének.

A köd oszlani kezd, és a napfény pár sugara megvilágítja a Szürke rom egyetlen megmaradt bástyáját. A tér, ahol álltok, valaha várudvar lehetett. Közepén ódon kőszobor trónol. Talán ő a vár védőszelleme.





Körülöttetek még mindig károgva köröznek a varjak.  
Mit tesztek?

- Megnézitek a tornyot? → 171
- Megvizsgáljátok a fura kőszobrot? → 179

**163** Hiába tűnt biztatónak elsőre, sajnos semmilyen étel nevét nem tudod kiolvasni a betűkből. Bárhogy is próbálsz összeolvasni őket, csupa értelmetlen zagyvaságot kapsz. Hosszú próbálkozás után úgy döntesz, feladod. Feltápáskodsz, elpakolod a cuccaidat, és még egyszer végigjáród a Lidércerdő helyszínéit, hátha valami új dologra bukkanasz, vagy találsz egy ösvényt, ami kivezet innen. Sajnos nem jársz szerencsével. Csak egy kivezető útra lelsz, ami visszavisz a Naplementenéző rétre. Mit teszel?

- Jobb híján visszasétálsz? → 95
- Vagy keresel egy kellemes helyet, ahol leülhetsz gondolkodni? → 134

**164** – Tudom a megoldást! Irány a hullámvasút! – kiáltod lelkesen.

Mind beültök a kocsiba, te pedig magabiztosan beültöd a számot. Léna rád mosolyog.

– Én is pont erre gondoltam! Rajta, nyomd meg a gombot!

A hullámvasút megdöccen, és elindul az alagútban. Hamarosan már hihetetlen sebességgel száguld, elrobogva különböző ismerős állomások mellett. Végül lefékez a Kőszínház után egy kicsi, kivilágítatlan peronnál. Keskeny, sötét folyosó nyílik a megállóból, csak erre mehettek tovább. Ahogy a félhomályban botladoztok, észreveszitek, hogy balról térdmagasságban egy lyuk nyílik a falon.

- Belekukucskáltok? → 192
- Vagy továbbmentek a folyosón? → 399

**165** A toronynak, ami épp a fák fölé magasodik, három keskeny ablaka van. Te a bal oldalin nézel ki, ahonnan Fátyolvölgy fáinak lombkoronáját látod. A leveleket finoman rezgeti a szellő. Kicsit távolabb felhőfoslányok emelkednek lassan a levegőbe a völgyből. Templomnak nyoma sincs. Léna sem lát semmit a szomszéd ablakból, csak egy magas, virágos fát a távolban, aminek a koronája a többi fölé magasodik.

– Beszorult a fejem – hallod Oszi panaszos hangját a harmadik ablakból.

– Nem kimászni kell, csak kinézni – sóhajtod, miközben Léna rögtön ott terem, és némi fejcsavargatással kiszabadítja a kisöccsét.

– Oszi, ezt meg ne próbáld még egyszer! – figyelmezteti.

– Pedig milyen érdekes lett volna, ha úgy maradok, és kintről egy hosszú rúdról kellett volna etetnetek meg itatnotok! – játszik el a gondolattal Oszi. – Amúgy itt sem láttam templomot.

- Most megvizsgáljátok a borostyánnal benőtt falszakaszt? → 150
- Vagy lemásztok a toronyból, és elhagyva a Szürke romot a Fátyolvölgyben keresitek tovább a templomot? → 182

**166** Ahogy a szobor mögé érsz, feltűnik, hogy a madár földet söprő farktollától balra íves barázda szánt bele a földbe, és itt a fű is kikopott. Visszasétálsz újra a szobor elé, ahol a talapzaton is észreveszel valami. → 158

**167** Előveszed a hátizsákból a metszőollót. Óvatosan elvagdosod a borostyán erős ágait. Csak azon a részen dolgozol, ahol írást sejtetsz, máshol nem

bolygatod szegény növényt. Nehezen boldogulsz, de kintartó munkával lefejtetted a borostyánt. Egy öreg ismertetőtábla áll előttetek! Rajta a Szürke rom alaprajza a szoborral és a toronnyal, illetve az alábbi hézagos szöveg:

„...A vártól nem messze északra falu állt... a teljes falu elpusztult, csak a templom maradt meg, melyről még jóval később is említést tesznek a krónikák... sajnos egy földrengés... ma már csak találgathatjuk, hol is volt pontosan.”

– Hát, erről az ütött-kopott tábláról nem sok minden derült ki – csóválod a fejed.

– Dehogynem – tiltakozik Léna –, most már biztosan tudjuk, hogy létezett a templom, amit keresünk! Sőt, nagypapa meg is találta! Eszerint nekünk is menni fog! Itt lesz valahol a környéken!

– Ha te mondd! – vonod meg a vállad. – Akkor keressük meg!

Sietve lemásztok a toronyból, és kiléptek a Szürke rom kapuján. Melyik úton indultok?

- A bal oldalin? → 199
- Vagy a jobb oldalin? → 222

**168** Megforgatod a kezekben az apró tölcser, majd a többieknek is megmutatod. Simán el-  
fér a tenyereitekben. Egyik vége keskenyebb, a másik

szélesebb. Át is lehet nézni rajta. Közelebbről megvizsgálva kiszúrod, hogy bele van karcolva egy lombos fa rajza. Szép díszítés, talán jelent valamit? Belehallgatózol. Furcsa, mély morajlás szól belőle. Ráteszed a kőszoborra, és azt is meghallgatod. Itt a morajlás magasabb hangú. Vajon hol kell ezzel hallgatózni? Majd csak kiderül.

- Most megnézik az órát, ha még nem tették volna? → 196
- Vagy eldöntitek, merre induljatok tovább? → 154

**169** Előveszed a látcsövet, és körbenézel. Azt reméled, meglátod valahol a Szürke romot, de sajnos körös-körül csak zöld erdők és dombok vannak.

- Körbenézel, hátha találsz egy hegyről levezető ösvényt? → 155
- Vagy megvizsgálod a madárszobrot? → 176

**170** Felcsillan a szemed! Megvan a megoldás! Fütty! Na de most hogyan tovább? Talán figyelned kell a madárfüttyöt? Hiszen eddig is ezt tetted! Csöndben maradsz, és fülelsz, hátha valami



új hangot hallasz. Semmi. Akkor hát neked kéne fütyülni? Végül is mi akadály? Halkan, majd egyre magabiztosabban fütyörészni kezdesz egy dalocskát, amit még az iskolában hallottál. Ekkor egy hozzád közeli fára jelentéktelen külsejű kismadár röppen. Egészen ráta pad a törzsre, és téged szemlél. Felkapod a látcsöved, és belenézel. „Fakusz” – jelenik meg a nézőkében. A madár nincs meggyűrűzve. Kicsit távolabb repül tőled, de továbbra is kitarotán figyel. Mintha hívogatna. Elhatározod, hogy követed árkon-bokron át. → 123

**171** Épphogy csak elindultok a bástyatorony felé, mikor furcsa hang üti meg a fületeket. Bip-bip-bip.

- Mi lehet ez? Valami madár? – nézel körbe.
- Csöng a telefonom – feleli zavartan Léna.
- Hát te hoztál telefont? Miért nem mondtad? Segíthetett volna korábban is! – förmedsz rá.
- Ez csak egy butatelefon. És mindjárt lemerül. Apa hív, fel kell vennem – feleli Léna, és a füléhez emeli a készüléket. Oszi rögtön odaszalad mellé, nehogy egy szót is kihagyjon a beszélgetésből. → 174

**172** A szobor csőre épp kézre áll. Nekiveselkedsz, és megtolod. Elsőre meg sem moccan, majd

hirtelen megindul. Egész könnyen fordul egy negyed kört, majd egy kattanással megakad. A hangra rémulten csuklasz egyet, de semmi sem történik. Ekkor látod, hogy a szobor kifordult a tengelyéből, és a posztamens mellett szabaddá vált egy kis üreg. A napfény odavetülő sugaraiban valami vérvörösen villan meg benne. Lehajolsz, és kiemeled. Egy **sötétpiros drágakövet** tartasz a kezvedben! Ez aztán a szerencse! Újdonsült kincseddel a kezvedben megnézed, merre mutat most a csőr, majd abban az irányban leszaladsz a hegyről, reménykedve, hogy hamarosan megérkezel a Szürke romhoz. Nemsokára elhagyod a sziklás-füves hegytetőt, és újra beveted magad a fák sűrűjébe. A Lidércerdő fái lassan ritkulni kezdenek, és sűrű, szűrös bozótos veszi át a helyüket. Miközben utat törsz magadnak, úgy érzed, mintha Csipkerózsika rejtett kastélya közelébe próbálnál férkőzni. Gondjaidat csak tetézi, hogy már semmi szellő sem fújdogál, és a táj ködössé válik. Talán egy felhőbe értél? Vagy végre Fátyolvölgyben vagy? Már az orrodig is alig látsz, a szürkeségből csak a fatörzsek fekete alakja és a közeli bokrok tüskés ágai bontakoznak ki. Óvatosan lépkedsz, mígnem egy sötét fal állja utadat. Tán egy nagy szikla? Mikor odaérsz hozzá, épített kőfalat tapintasz. Csak nem a Szürke romhoz értél? Pár fekete madár felröppen a közelben, és károgozva körözni kezdenek a fejed körül. Kezedet a falon húzva nekiindulsz, hogy





megtaláld a bejáratot. Ekkor hangok ütnek meg a füledet. „...és akkor megint beleestem a patakba, pont rá egy rákra, ami beleharapott a fenekembe, de csak kicsit. Aztán...” Oszi! Léna! Itt vannak! Végre megtalálsz a romos bejáratot, berohansz, és barátaid nyakába ugrasz. → **162**

**173** Beletúrtok a levágott ágak halmába. Semmi különösöt nem találtok, ez egyszerű tűzifa.

- Most benyúltok az odúba? → **187**
- Vagy meghallgatjátok a tölcserrel, mit üzennek nektek a fák (ha még nem próbáltátok)? → **218**
- Esetleg továbbmentek innen? → **231**

**174** – Szia, apa! Igen, itt nálunk minden rendben! Aggódtál? Hogy Gizi nénit nem tudtad elérni? Ööö, biztos lemerült a telefonja. Hogy adjam őt? Nem, most nem tud a telefonhoz jönni. Ööö, a fürdőben van. Igen, szerintem hosszú ideig. Igen, megmondom neki. Hogy Oszi? Igen, jól van. Itt van mellettem. Oké, egy kicsit adom, de mindjárt lemerül a teló! – Azzal Léna a kisöccséhez fordul, de mielőtt átadná

neki a telefont, a fülébe súgja: – Oszi, ne feledd, épp otthon vagyunk! Egy szót se apának a kalandjainkról meg a patakba esésről!

Oszi lelkesen bólogat, és átveszi a telefont.

– Szia, apa, nem estem patakba! Nem lettem csuromvizes, és nem úszik halacska a cipőmben. Csak kimásztam a padlásablakon, és végiggyalogoltam a tetőkön a város felett, és... hogy adjam Lénát? Oké!

Léna, miközben a telefonért nyúl, tétován rád néz, és odasúgja.

– Nem kellene mégis elmondani apának?

Gyorsan reagálnod kell.

- Megrázod a fejed, hiszen abból csak baj lenne? → **125**
- Vagy bólintasz, és lesz, ami lesz? → **160**

**175** Léna fogja a tölcser. A keskenyebbik végét a füléhez teszi, a szélesebbet pedig az öreg fához illeszti. Lélegzet-visszafojtva vártok, mi történik. A lány komor arccal hallgatózik.

– Hallok valamit! Tényleg! Olyan furcsa moraj!

– De mégis mi az pontosan? – faggatod.

– Olyan nehezen kivehető! Mintha valaki mormogna! Nnnnnnnnnnnnn. Ezt hallom. Hát, tuti, hogy mond valamit, de teljesen érthetetlenül – közli Léna bánatosan.

– Sebj, próbáljunk ki egy másik fát! – javasolod. – Mondjuk, a...

- Fiatal bükköt? → 197
- Vagy az egyik átlagos bükkfát? → 226

**176** Közelebb lépsz a madárszoborhoz. Valószínűleg a Kis Himalája szikláiból faraghatták ki egykoron. A madár összecsukott szárnyakkal gubbaszt kő talapzatán, amit gyér fű nőtt körül. Hosszú, hegyes csőre egyenesen rád mutat.

- Megvizsgálod a talapzatot? → 158
- Vagy figyelmesen körbejárod a szobrot? → 166

**177** Jártatok már itt? Ha igen, lapozz a 203-ra. Ha nem, olvass tovább.

A Szürke rom tornyának alját sűrűn benövi a borostyán. Néhány erős ág egészen a torony tetejére kúszik. Előttetek egy lepukkant falétra vezet fel a magasba. Korhadozó fokai nem túl bizalomgerjesztőek. Persze Oszinak ez nem akadály, már kapaszkodik is fel rajta. Léna utánairamodik, hogy vigyázzon a kistesójára. Miután egyikük sem pottyán le, te is óvatosan felmászol. A létra a látszat ellenére elég erős, de kicsit ingatag.

Ennek az oka is rögtön kiderül, amint felérsz – mindössze egy csavarral van odarögzítve a padlóhoz.

Szögletes toronyszobába érkeztek. Apró ablakain három irányba nyílik kilátás. A borostyán bekúszott ide is, és vastag ágaival teljesen beszőtte a helyiség negyedik, ablaktalan falát.

- Kinéztetek az ablakokon az öreg templom után kutatva? → 165
- Vagy megvizsgáljátok a borostyánnal benőtt falszakaszt? → 150

**178** A víz örvénylése egyre erősebbé válik, ezért rémülten szanaszét lökitek a fénytutajokat. Próbáljátok a sötét részek felé irányítani őket. Ahogy a barlang újra egyenletesen megtelik fénnel, az örvénylés is abbamarad, a víz újra elcsöndesedik. Bár a feliratot így nem tudtátok elolvasni, de legalább megmenekültetek valami nagy veszedelemtől. Úgy döntötök, inkább az Óriások csarnokába siettek a hullámvasúttal, nehogy lemaradjatok az ünnepségről! → 389

**179** Odalépsz a kőszoborhoz, hogy megvizsgálod, ám ebben a pillanatban furcsa hang üti meg a füledet. Bip-bip-bip.

– Mi lehet ez? Valami madár? – nézel körbe.



– Csöng a telefonom – feleli zavartan Léna.  
– Hát te hoztál telefont? Miért nem mondtad? Segíthetett volna korábban is! – förmedsz rá.  
– Ez csak egy butatelefon. És mindjárt lemerül. Apa hív, fel kell vennem – feleli Léna, és a füléhez emeli a készüléket. Oszi rögtön odaszalad mellé, nehogy egy szót is kihagyjon a beszélgetésből. → 174

**180** Mind a hárman rávetitek magatokat a szobor fejére, és körbetapogatjátok. Az erdei manó szobra megadóan tűri, hogy az arcán matassatok. Léna egyszer csak felkiált.

– Találtam valami üreget! Itt! Nézzétek csak!  
Ebben a pillanatban neked is megakad az ujjad egy mélyedésben a szobor fején.  
– Itt is egy! Ezek lesznek azok! De a versben három szem szerepel! Hol a harmadik üreg?  
– Itt, a feje hátulján! – közli Oszi. – De ez se nem kék, se nem zöld, se nem vörös, hanem kőszínű.  
– Ezek csak mélyedések. Lehet, hogy bele kell tenni valamit, ami színes – vélekedik Léna.  
– Remek ötlet! – kiáltasz fel, és turkálni kezdesz a hátizsákodban.  
Mi van nálad ezek közül, amit beilleszthetnél a mélyedésbe?

- Egy zöld drágakő? → 157
- Egy kék drágakő? → 186
- Egy sötétpiros drágakő? → 193
- Egyik sem? → 112

**181** A patak sodrása ismét gyorsul, kisebb zúgókon folyik keresztül. A tutaj sebesen halad, te pedig ügyesen manőverezel a kiálló sziklák között. Kanyarodsz jobbra, sodródsz balra, majd az egyre keskenyebb mederben hirtelen lezúgysz egy kisebb vízesésen, meredek sziklafalak közé érkeзве. A patak egészen lelassul és elcsöndesedik. A víz itt kerek bemélyedéseket vájt a sziklafalba, melyekben szinte áll a mélyzöld, kristálytiszta víz. A meder itt igen mélyen lehet, a sziklák tisztán kirajzolódnak a vízfelszín alatt is. Odalenn halak úszkálnak, és vízinövények nyújtóznak a felszín felé. Közöttük megcsillan valami. Úgy döntesz, megnézed. Odairányítod a tutajt, óvatosan belecsusszansz a vízbe, és egy nagy levegővétellel lebuksz a mélybe. A halak szétrebbenek, a vízinövények, mint hosszú karok egyre feléd nyújtóznak. Megborzongsz, mikor megérintenek, de egyre csak úszol a csillogó kék tárgy felé. Végre a kezvedbe kaparintod, és villámgyorsan a felszín felé veszed az irányt. Már alig van levegőd! A növények végigsimogatnak, de egy erőteljes lábtempóval végre kibukkansz a vízből. A kezvedben egy **mélykék drágakövet** szorongatsz! A tutaj viszont sehol! Elvitte a víz?

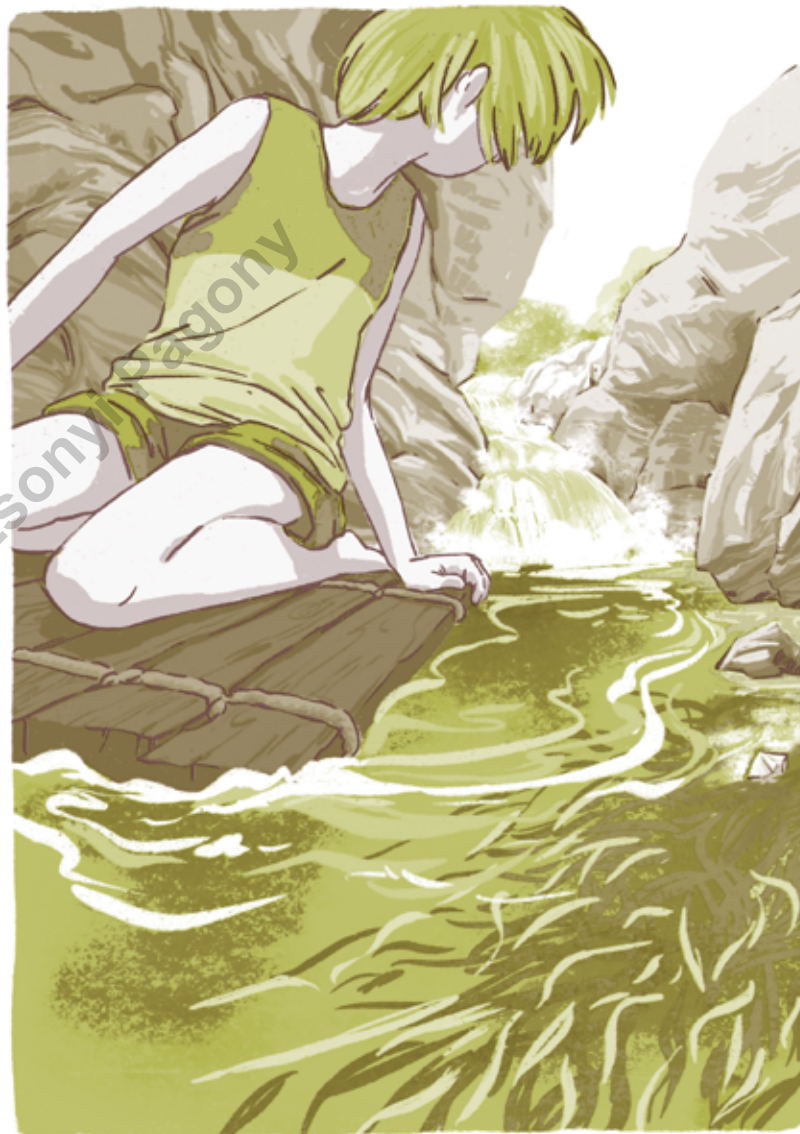
Utánaúszol a patakban. A magas sziklákat hamarosan elhagyod, és a lábad már leér a kavicsos patakmeder aljára. Így gyalogolsz tovább, mikor egy ösvényt veszel észre a patak bal partján.

- Kimászol a vízből, és arra folytatod az utadat? → 141
- Vagy tovább keresed a tutajt a patakban? → 219

**182** A Szürke rom előtt álltok. A kapu előtt öreg bükkfa nő, terebélyes lombkoronája tekintélyt parancsoló. Körülötte fiatalabb bükkök sorakoznak. Két út indul tovább innen (leszámítva azt, amelyiken jóval korábban a Naplementenéző rét felől ide érkezétek). Az egyik balra, a másik jobbra vezet.

- Még nem próbáltátok ki a kis tölcsért? → 190
- Ha már igen, elindulhattok a bal oldali úton. → 199
- Vagy a jobb oldalin. → 222
- Vagy beléphettek a Szürke romba, hogy felmásszatok a tornyába. → 177

**183** Odalépsz Oszihoz, és megfogod a kezét.  
– Mutasd csak, mi van itt! – parancsolsz rá.





– De nem akarom! Azt akarom, hogy az enyém legyen! – görbül le Osz szája.

– Oszikám, ha nálad van a harmadik kristály, add ide nekünk! – fordul felé Léna is szigorúan.

– De akkor odaragad a szoborhoz, és nem lehet az enyém! – szipogja Osz.

– Inkább a szoborhoz ragadjon, mint a kezedhez! Add már ide, különben sose jutunk tovább! – Azzal kiveszed a kezéből a kristályt, de az megkarcolja a kezdet. Kiserken a véred. Lett egy *vágás a tenyereden!* Morcosan összeszorítod az öklöd, és beleilleszted a csillogó követ az üresen maradt szemgödörbe. → 207

**184** Feldereng előtted, ahogy még jó régen a nagymamád a hasonló óráját bütykölte.

– Adjátok csak ide, van egy ötletem! – fordulsz Léna felé és Osz felé. Mikor megkapod, elkezded forgatni a tekerőt az óra oldalán. A mutatók csak nem mozdulnak. Húha, hogy is kellett ezt?

– Tök jó, már ketyeg! – rikkant Osz. És tényleg! Bár a mutatók nem mozdultak, az óra a tekeréstől működésbe lépett.

– De beállítani is így lehetett valahogy – töprengsz. Megpróbálsz benyomni a tekerőt, hiába. Ezért inkább kihúzod. Végre, ez működik, a tekerő kijebb csúszott! Ekkor megint elcsavarod, és csodák csodája a mutatók engedelmesen körbefordulnak a számlapon. Beállítod

1 óra 30 percre, majd visszanyomod a tekerőt. Van egy **működő órátok!** Most mit tesztek?

- Megnézitek a kis tölcser, ha még nem tettétek volna? → 168
- Vagy kitaláljátok, merre induljatok tovább? → 154

**185** – Talán a trollfáknál találunk valamit – javasolod a többieknek.

– Szerintem ott sincs semmi, de menjünk, ha szeretnél – feleli Léna.

Elsétáltok a trollfák felé. Mikor megérkeztek a girbegurba ágú, fekete törzsű fákhöz, mindent úgy találtok, mint legutóbb. A fák mögött ott van a lenyesett ágak kupaca. Még egyszer benyúltok a sötét odúba a legnagyobb fán, de semmi újra nem bukkantok. Ha csak nem váltok madárrá, vagy nem kaptok kölcsön egy sárkányrepülőt, esélyetek sincs a rét fölé emelkedni.

– Léna, azt hiszem, igazad van. Mikor a nagypapád a cetlit eldugta, még talán volt valami nyom itt a réten, ami alapján meg lehetett találni a templomtornyot, de az mára eltűnt. Nincs értelme tovább kutatnunk.

– Egyetértetek. Szerintem menjünk haza, még mielőtt ránk sötétedik.

Kézen fogjátok Oszit, és hazafelé indultok a Fátylvölgyön és a Lidércerdőn át. Amikor kibukkantok a Naplementenéző réten, még elkapjátok a lemenő nap utolsó sugarait. Tovább sétálva hamarosan feltűnnek a város körvonalai. Nemsokára Lénának házában vagytok. Ekkor villan be: mi lesz szegény Gizi nénivel, aki a babaházban várja hazatérteteket? Hát, ez már egy másik történet. Kalandotok itt véget ér.

**186** – Ezt nézzétek! A patakban találtam! – emeled ki a hátizsákodból a kéken csillogó drágakövet.

– Gyönyörű – álmélkodik Léna, és a szemében visszatükröződik a kristály csillogása. – Képzeljétek, nekem is van egy, erre a „gombák útján” bukkantam rá! – Azzal előkapar egy mélyzöld drágakövet. – Lásuk, beleillik-e a szobor szemébe!

Rögtön bele is ficcen az első mélyedésbe, és többet nem is lehet mozdítani. A te kristályod a másik szemgödörbe passzol.

– Már csak a vörös hiányzik a vers szerint! Oszit, nincs nálad? – fordulsz Léna furcsamód csöndes kisöccséhez.

– Mi? – kérdi Oszit zavartan.

– Egy vörös drágakövet keresünk, nem találtál egyet az utadon? – kérded gyanakodva.

– Ööö, nem – feleli szemlesütve. Észreveszed, hogy valamit szorongat a kezében. Mit teszel?

• Elveszed tőle? → **183**

• Vagy megpróbálsz rábeszélni, hogy adja oda? → **201**

**187** A sötétben tátongó üreg nem sok jót ígér.

– Na, ki fog belenyúlni? – kérded a többieket.

– Én, én! – jelentkezik Oszit. – De nem érem el!

Felemeled a kissrácot. Léna rosszállóan csóválja a fejét. Oszit benyúlkál az üregbe, majd tágra nyílik a szeme, és visítani kezd.

– Te jó ég, húzd ki gyorsan! – kiáltja halálra váltan Léna, de erre Oszit felrötyög.

– Haha, elhitted! Viszont találtam valamit! – kihúzza a kezét, amiben egy **metszőollót** tart. Biztosan az hagyta itt, aki levagdosta az ágakat. Elhatározzátok, hogy kölcsönveszítetek, hátha még jó lesz valamire.

• Most megvizsgálhatjátok a levágott ágakat, ha még nem tettétek volna! → **173**

• Vagy meghallgathatjátok a tölcsérrel, mit üzennek a fák, ha még nem próbáltátok. → **218**

• Vagy továbbmentek? → **231**

**188** A jobb oldali ágon sodródsz tovább. A patak egyre szélesebb és sekélyebb, és sok kicsi ágra bomlik, melyek később újra összeérnek. Itt már fák is

állnak a barna, zavaros vízben. Lassan már azt sem tudod, hogy hol a patak, és hol a partja, amikor a tutajod hirtelen megfeneklik a sárban. Az evezővel próbálsz arrébb lökdödni, sikertelenül. Muszáj lesz kiszállnod! Ahogy befordulsz a vízbe, térdig süppedsz a puha iszapba, és érzed, hogy ha elengednéd a tutajt, még jobban elmerülnél. Sajnos úgy tűnik, a Fakó-mocsárba keveredtél. Ki kell jutnod innen, amilyen gyorsan csak lehet! A tutajba kapaszkodva továbbevickélsz. Borzasztó lassan haladsz, és utálsz, hogy minden olyan nyálkás-ragadós-süppedős. Hosszú küzdelem után végre kezd megszilárdulni a talaj a lábad alatt. Ekkor a fák között egy sáros ösvényt fedezel fel. Nagyon megkönnyebbülsz, mikor végre elindulsz rajta – megmenekültél a mocsárból. Közben egészen beesteledett. Teljesen kimerültél, így nem is nagyon bánod, amikor az ösvény egy ismerős helyre érkezik – a Naplementénéző réten találsz magad, ahol még elkapod a lemenő nap utolsó sugarait. Bumford úrnak és Mamlasz úrnak már nyoma sincsen. Befejezték a piknikezést, és hazasétáltak a kertjükbe? Vagy tán soha nem is voltak itt, csak álmodtad őket? Merre lehet Léna és Oszi? Vajon megtalálják Makkalát? Talán majd egyszer megtudod. Kalandod itt véget ér.

**189** – Mi lenne, ha megkérdeznénk a fákat, merre van az öreg templom tornya? – veted fel.

– Ekkora butaságot még nem hallottam – néz rád lesújtóan Léna. – De próbáld csak meg!

– Majd én, majd én! – kiáltja Oszi, és már ki is szalad a várudvarból. Lecövekel az első fa előtt, és rikkant egyet. – Szia, fa, merre van az öreg templom tornya?

A hangra pár varjú rémülten felröppen az ágakról, de más nem történik. Oszi még odaszalad pár fához kérdezősködni, de egyik sem válaszol neki. Mondjuk, ezen nem is nagyon csodálkoztok. Visszasétáltok a várudvarba, és eldöntitek, most mi legyen.

• Megvizsgáljátok a tölcserét? → **168**

• Vagy megnézitek az órát? → **196**

**190** – Várjatok csak! – állít meg benneteket Léna. – A fatölcserünkkel eddig csak a kőszobron hallgatóztunk! Talán nem véletlen, hogy egy fa van belekarcolva! Próbáljuk ki valamelyik bükkön! Mit szóltok?

– Jó, próbáld! – bölintasz. Oszi közben felkapaszkodik az öreg, terebélyes fa egy mélyen lelógó ágára, és hintáznai kezd.



– Melyiken kezdjem? – kérdi Léna.  
Mit válaszolsz?

- Azon az öreg bükkön? → 175
- Az egyik átlagos bükkfán? → 226
- Vagy azon az egész fiatal fácskán az öreg bükk mögött, aminek még csak pár ága nőtt? → 197

**191** – Szerintem igenis a Naplementenéző rét a „magas mező” – bizonygatod. – Arra kell mennünk, és kész. Nincs is olyan messze!

– Hát jó! Ha ilyen biztos vagy benne! – adja be a derekát Léna.

Megfogja Oszi kezét, majd együtt indultok a rét felé. Elsétáltok a Szürke rom mellett, és átvágtok az erdőn, ami visszafelé simán átenged benneteket hármában is. De az út sokkal hosszabb, mint amire emlékeztél. Mikor végre kibukkantok a Naplementenéző réten, épp elkapjátok a lemenő nap utolsó sugarait. Az alkonyatban körülnéztek az öreg templom után kutatva, de sajnos sehol sem láttok ilyesmit. Bumford úr és Mamlasz úr sincs már itt, hogy segíthessenek. Nem kockáztathatjátok, hogy az erdőben érjen titeket az éjszaka, ezért úgy döntötök, hazasétáltok. Hamarosan feltűnnek a város körvonalai, és rövidesen Lénáékhoz

értetek. Ekkor villan be: mi lesz szegény Gizi nénivel, aki a babaházban várja hazatérteteket? Hát, ez már egy másik történet. Kalandotok itt véget ér.

**192** Benéztek a lyukba. Hosszasan folytatódik felé. Szeretnéd kideríteni, hogy hova vezet. Négykézláb megindulsz benne, de hamarosan olyan meredkére és csúszóssá válik, hogy egy tapodtat sem tudsz továbbjutni. Úgy tűnik, ez egy kőbe vájt csúszda, ami valahonnan pont ide vezet. Feladod a küzdelmet, és visszatérsz a többiekhez. Együtt indultok tovább a folyosón. → 399

**193** – Ezt nézzétek! A „madarak útján” találtam! – emeled ki a hátizsákodból a sötétvörös drágakövet.

– Gyönyörű – álmélkodik Léna, miközben a szemében visszatükröződik a fény. – És képzeljétek, nekem is van egy, én meg a „gombák útján” bukkantam rá! – Azzal előkapar egy mélyzöld kristályt. – Nézzük meg, hogy beleillenek-e a szoborba!

Belepróbálsz a vörös drágakövet a mély szemgödörkbe. A hátsóba pont beleficcen, és többet nem tudod mozdítani. Lénának is sikerül beleillesztenie a zöld követ a helyére.

– Már csak a kék hiányzik a vers szerint! Oszi, nincs nálad? – fordulsz Léna furcsamód csöndes kisöccséhez.

– Mi? – kérdi Oszi zavartan.  
– Egy kék drágakövet keresünk, nem találtál egyet az utadon? – kérded gyanakodva.  
– Ööö, nem – feleli szemlesütve.  
Észreveszed, hogy valamit szorongat a kezében. Mit teszel?

- Elveszed tőle? → 183
- Vagy megpróbálod rábeszélni, hogy adja oda? → 201

**194** Mielőtt elindultok, már megtudtatok legalább 3 szót a fáktól? Ha igen, lapozz a 211-re. Ha nem, olvass tovább!

Hátat fordítotok a festményről ismert fának és rétnak, és elindultok visszafelé az úton. Hamarosan két-felé ágazik.

- Balra mentek? → 222
- Vagy a jobb oldali utat követitek, míg el nem juttok valahova? → 182

**195** – Mit szólnátok, ha meghallgatnánk valamelyik fát ezzel a tölcsérrel? – veted fel.

– Szerintem jó ötlet – helyesel Léna. Kisétáltok a Szürke rom kapuján. Itt rögtön szembe találjátok magatokat egy öreg, terebélyes lombkoronájú bükkal. Körülötte fiatalabb fák sorakoznak.

– Megpróbálhatom én? – kérdi Léna. Bólintasz, és átnyújtod neki a tölcsért. Oszi ezalatt felkapaszkodik az öreg fa egy mélyen lelógó ágára, és hintázni kezd.

– Melyik fával kezdjem? – kérdi Léna.  
Mit válaszolsz?

- Azzal az öreg bükkal? → 175
- Az egyik átlagos bükkfával? → 226
- Azzal az egész fiatal fácskával az öreg bükk mögött, aminek még csak pár ága nőtt? → 197

**196** – Vajon mihez kezdjünk ezzel? – forgatod a kezében a bőrszíjas karórát. – Sose tudtam leolvasni az időt a mutatókról. Miért nem digitálisat rejtett el a nagypapád? – bosszankodsz. Léna a füléhez emeli az órát.

– Semmit sem hallok. Ez megállt.

– Kifogyott az elem? – kérdi Oszi.

– Nem hiszem. Ebbe szerintem nem kell elem – vélekedik Léna. – De tuti ez az az ajándék, ami segít, ha bajba jutunk!



– De most nem vagyunk bajban. Vagy igen? – néz körbe Oszti.

– Most nem, de később talán jó lesz! Tegyük el, ne-hogy baja essen! – javaslod.

– Várjunk csak! Nagypapa azt írta, hogy akkor segít, ha beállítjuk délben – figyelmeztet Léna.

– Tényleg. Csak az a baj, hogy már délután van – sóhajtod. – Jó soká lesz legközelebb dél.

– Azért szerintem érdemes beállítani! Mikor apa hívott telefonon, akkor volt délután egy óra. Kíírta a mobilom. Most sem lehet sokkal több.

– Hát így nagyon pontosan be tudjuk majd állítani – gúnyolódsz. – Egyáltalán mit kell ezzel csinálni?

Megvizsgáljátok az öreg órát. Csupán egy apró tere-kerő van rajta oldalt, a számlap mellett. A kismutató a hatoson áll, a nagy pedig az egyesre mutat.

• Tudod, hogy kell beállítani egy ilyen órát? → 184

• Vagy fogalmad sincs, csak próbálkozol? → 205

**197** Léna odahajol a fiatal bükkhöz. A kérgéhez illeszti a tölcseért, és hallgatózni kezd. Egy idő után megcsóválja a fejét.

– Van itt valami furcsa hang, de kivehetetlen, mint-ha fahangon gügyögne valaki.

– Persze, mert ez egy babafa. Gógicsél – vigyorog Oszti az öreg bükk ágán hintázva.

– Furán hangzik, de elképzelhető, hogy igazad van – néz rá Léna. – De sajnos nem érünk vele semmit, nem lehet érteni, mit mond.

– Akkor nézzünk meg egy másik fát! – javaslod. – Mondjuk, az...

• ...öreg bükköt? → 175

• Vagy az egyik átlagos bükkfát? → 226

**198** – Hú, de nehéz vagy! – nyögsz fel. – Na, mit látsz?

– Fákat, rétet meg vakondtúrásokat.

– Nem is tudom, mire számítottunk... – csóválod a fejed, és leszállítod Oszit.

– Tulajdonképpen mit is keresünk? Egy templomot? – kérdi Léna. – És azt hogy látnánk meg a magasból, ha innen sem látjuk? Ez olyan reménytelen. – Azzal leheveredik a fűbe. Oszti is melléfekszik, és gurul ide-oda.

– Nehogy már most adjuk fel! Vajon hogy tudnánk egy magas pontra kerülni? – tűnődsz körbenézve.



– Hát, hegy nincs a környéken, se vadles, se kilátó. Esetleg ha felmáshoznánk arra a nagy fára a rét szélén – veti fel Léna felkönyökölve.

– Igen! Próbáljuk meg!

Odasétáltok a fához. A törzse egyenes, csúszós, és jó magasan ágazik el először. Még ha bakot tartanál Lénának, akkor is túl távol lenne a mászható résztől. Gondolkodsz, hol láttál eddig utatok során valami használható tárgyat, ami segíthetne a feljutásban. Ne siesd el a választ, fontold meg jól!

- A trollfáknál? → **185**
- A Szürke rom tornyánál? → **239**
- A Szürke rom kapujánál? → **247**

**199** Hosszú gyaloglást követően az utatok belefut egy másik ösvénybe, és kiszélesedik. Előttetek világosság dereng – a fák mögött nagyobb tisztás sejlik fel. Ahogy közelebb értek, a köd eloszlik, és kisüt a nap. Egy sudár, magányos fa áll előttetek az út mentén, mögötte tágas, füves rét.

Jártatok már itt? Ha igen, lapozz a **237**-re. Ha még nem, olvass tovább!

Megtorpantok, és megbabonázva bámultok magatok elé.

– Nagyon furcsa érzésem van – fordulsz a többiekhez.

– Nekem is – feleli Léna. – Ismerem ezt a helyet. Én már jártam itt!

– Én is pont erre gondoltam! – suttogod. – Emlékszem mindenre. Erre a fára itt az út szélén, a lombjának a formájára, a mögötte felbukkanó rétre. De tuti nem jártam még Fátyolvölgyben! Léna, honnan ismerhetnénk mindketten ezt a helyet?

– Nem tudom! Ez lehetetlen! – dünnyögi a lány.

– Buták vagytok – kuncog Oszi. – Nem emlékeztek, hogy mindhárman jártunk itt?

– Mégis mire gondolsz? – mordultok rá Lénával.

– Arra, mikor otthon voltunk a nappaliban.

– Micsoda butaságokat beszélsz? Az a nappali, nem pedig...

– A festmény! – vág a szavadba Léna. – Nagypapa festménye! Ezzel indult az egész kaland! Hogy nem jöttem rá rögtön!

Valóban! A festmény a titkos kóddal a hátulján pontosan ott készülhetett, ahol most álltok. Elképzeled, ahogy Léna nagypapája sok-sok évvel ezelőtt, még fiatalon itt üldögélt a festőállványával, és a képen dolgozott. Fantasztikus, hogy még most is pont úgy néz ki a táj, mint akkoriban! És még valami eszedbe jutott.

– Léna, figyelj, nagypapád az utolsó cetlin azt írta, hogy „Tudni fogod, ha megérkeztél”. Hát, azt hiszem, megérkeztünk. Itt vagyunk Makkala világának kapujánál. De pontosan hol keressük?

Most mit tesztek?

- Körülnéztek a környéken az öreg templom után kutatva? → **215**
- Vagy megvizsgáljátok a rétet? → **224**
- Esetleg meghallgatjátok a tölcsérről az előttetek magasodó fát? → **245**

**200** Kiáltozásod felveri az erdő csendjét, és valahonnan a távolból visszahangzik hosszasan. Utána néma csend. Oszi sehol. Úgy látszik, nem hall téged. Csak nem esett baja? Úgy döntesz, visszamész Lénáért, és megkéred, hogy együtt folytassátok tovább a keresést. A Szürke romba érve ott találod a lányt, sajnos továbbra is egyedül. Közösen indultok Oszi keresésére.

Hosszas gyaloglás után észreveszitek, hogy időközben egészen besötétedett. Oszit szólogatva bolyongtok tovább az egyre feketébb erdőben. Már egészen kimerültök, mikor végre kibukkantok egy ismerős helyszínre – újra a Naplementenéző réten vagytok. A nap utolsó sugarai épp lebuknak a látóhatáron. Bumford úr és Mamlasz úr a karosszék mellett nevetgélnek, és ahogy meghallják a lépteiteket, mosolyogva hátrafordulnak, és üdvözölnek.

– Nézd, Oszikám, a nővéredék végre rád találtak!



– Jaj, de kár, pedig olyan jól érzem magam itt veletek! Léna, hazavihetem Fülöpöt? – bukkan ki Oszi a háttámla felett.

– Ki az a Fülöp? – kérdi gyanakodva Léna, de érzed a hangján, hogy nagyon megkönnyebbült.

– Hát ő! – feleli Oszi, meglóbálva egy irdatlanul hosszú gilisztát.

– No, jól van, de most induljunk haza, mielőtt teljen ránk esteledik. Holnap apa hazaérkezik, és kétségbe lesz esve, ha nem talál minket otthon.

Bumford úr és Mamlasz úr egy ideig elkísérnek, majd elbúcsúztok tőlük, és kisvártatva elértek a város szélét. Hamarosan haza is értek. Kalandotok itt véget ér. Hogy Gizi nénivel mi lesz, az már egy másik történet.

**201** – Oszi! – fordulsz a kissráchoz kedvesen. – Már nagyon sokáig eljutottunk, szerintem hamarosan megtaláljuk Makkalát. Ez a szobor talán segít nekünk. Úgy érzem. De nélküled nem megy.

– De ha lenne kövem, és odaadnám, akkor odaragadna az is a szoborhoz. Én meg úgy szeretném megtartani! – néz rád könnyes szemmel Oszi.

– Ezt értem. De így nem tudunk továbbmenni. Idáig eljutottunk, és most adjuk fel? Akárhányszor ránézel majd a kövedre, az fog eszedbe jutni, hogy emiatt nem jutottunk el a célunkhoz.

– Oszi, mi egy csapat vagyunk! Segíts! Tedd bele te azt a követ! – biztatja Léna.

– Hát jó! Akkor lássuk! – feleli Oszi, és kinyitja a tenyerét. Megvillan benne a hiányzó kristály. Óvatosan behelyezi a harmadik szemüregbe. → **207**

**202** Csendesen továbbhőmpölyögsz a vízen a bal oldali ágba. A patak ezen a szakaszon még jobban kiszélesedik, alján tisztán látszanak a fehér kavicsok. Egyik oldalon nagy halomban összegyűltek, kis félszigetet alkotva. Itt ügyes kezek két kőtornyot emeltek belőlük. Megcsodálsz a műalkotást, de már is egy újabb elágazás van előtted. A bal oldali ágba gyorsabb a sodrás, míg a jobb oldaliban nyugodt a víz. Melyiket választod?

- A balt? → **214**
- A jobbat? → **236**

**203** Felkapaszkodtok a toronyba az ingatag falétrán. Van nálad metszőolló?

- Van. → **167**
- Nincs. → **131**



**204** A síp hangja belehasít az erdő csöndjébe. Egyszerre rengeteg madár emelkedik rémülten a magasba. A fák ágai hajlonganak, a vadak szerzetést futnak. Szinte érzed, hogy az erdő neheztel rád a ricsajért, amit okoztál. Aztán minden megnyugszik. Fülelsz. Valahonnan a távolból mintha halk hangocskát hallanál. Elindulsz felé, miközben Oszit szólongatod. Semmi kétség – valaki segítséget hív!

– Osz, jövök! Megmentelek! – harsogod.

Ekkor végre meglátod őt – fának vetett háttal áll, könnyes szemmel, körülötte mindenhol csalános.

– Eltévedtem, és nem merek itt átmenni – szipogja.

– Sebaj, mindjárt kihozlak! – Azzal nagy levegőt veszel, és begázolsz érte a csalánosba. A *növények szétszipdesik a lábaid*, de nem törödsz vele. Boldogan megragadod Oszit, és átemeled a biztonságos ösvényre. Nagyon megkönnyebbülsz, hogy megtaláltad. És Léna hogy fog örülni! Megragadod Osz kezét, és már szaladtok is a Szürke rom felé.

Léna öröme valóban határtalan, amint megpillant téged és Oszit. Odarohan hozzátok, és átöleli kisöcscsét, aki hamarosan szabadulni akar nővére szorításából. Lecsúsztatva kibújik az ölelésből, és négykézláb odamászik a Szürke rom udvarának közepén álló

mohos kőszoborhoz. Ti is követitek, és körbejárva tanulmányozzátok. Vajon miféle lény lehet ez? Talán valamiféle erdei manó? Vagy a Szürke rom szürke réme? A szobrot egyetlen hatalmas kötömbből faraghatták ki egykoron. Vagyis jó régen, így mostanra egészen beborította a moha ezt a fura lényt, aki nagy füleivel és karmos lábaival ott guggol a talapzaton.

– Nézzétek, meg lehet simogatni a fejét! – vakargatja Osz a szobor mohahaját, amit egy kicsit nyújtózkodva pont elér.

Mit teszel?

- Megnézed, meg tudod-e mozzgatni a szobor valamelyik részét? → **120**
- Vagy leszeded a mohát, hátha találsz valami jelet a kövön? → **152**
- Esetleg felmászol a feje tetejére? → **161**

**205** Megvizsgálod az órát. A tekerőjén kívül semmi mást nem találsz rajta, amit felnyithatsz vagy megnyomhatsz. Így hát jobb híján tekerni kezded. Egy idő után megakad. A mutatók nem mozdultak, viszont az óra a kezekben ketyegni kezd! Léna és Osz lélegzet-visszafojtva figyelik ügyködésedet. A hosszabb mutató nagyon lassan mozog előre.

– Működik az óra! – rikkantod.

– Ez remek, bár teljesen rossz időt mutat. Ezzel aztán sokat érünk – bosszankodik Léna.

– Ne legyél már ilyen negatív! – feleled. – Majd levonunk öt órát, és akkor tudjuk, nagyjából mennyi az idő!

- Most megnézik a kis tölcser, ha még nem tetétek volna? → 168
- Vagy kitaláljátok, merre induljatok tovább? → 154

**206** Ezen a patakágon kisebb zúgókon bukda-csolsz keresztül. Miközben a tutaj egyre sebesebben halad, te ügyesen manőverezel a kiálló sziklák között. Kanyarodsz jobbra, sodródsz balra, majd végre a patak egy nyugodtabb szakaszához érkezel. A meder kavicsosból iszapossá válik, egyre sekélyebb, és körülötted vízben álló fákat figyelsz meg. Rossz érzésed támad – lehet, hogy a Fakó-mocsár felé közeledsz? Szerencsére ekkor egy ösvényt szúrsz ki a patakparton. Tutajodat arra irányítod, és szerencsésen kikötsz. Jó érzés újra a szilárd talaj a lábad alatt! Megkönnyebbülve elindulsz az ösvényen. → 141

**207** Ahogy mindhárom kő bekerült, enyhe remegés rázza meg a szobrot. Halk morajlás hallatsz, majd egy reccsenés, és a kőmanó állkapcsa,

mint egy kinyíló fiók, lepottyan az ölébe. Izgatottan bámultok bele a szobor szájába.

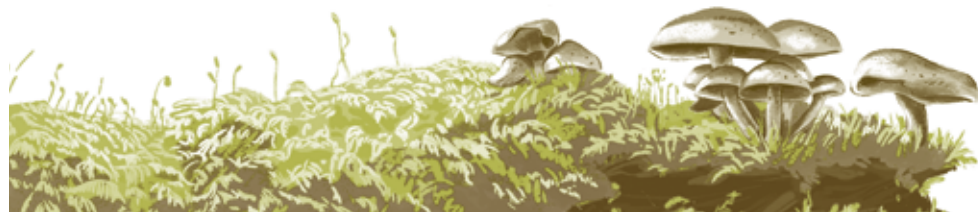
– Most még meg is kell etetnünk? – érdeklődik Osz, aki úgy látszik, hamar túltette magát a kristálya elvesztésén.

– Még csak az kéne – mordul fel Léna –, de nézzetek csak! Ott benn van valami!

Összeszeded a bátorságod, és benyúlsz a kőtorokba, remélve, hogy a manószobor nem csukja be a száját. Először egy **fából készült kis tölcser** akad a kezvedbe, amivel hallgatózni lehet. Majd egy papírfecnit halászol elő a manószájából. Léna nagypapájának utolsó üzenete! Végül valami hideget tapintasz – egy **régi karórát** találtál, barna bőrszíjjal. Ennek az üvegét érezted elsőre hűvösnek. Léna kikapja a kezvedből az üzenetet, és izgatottan felolvassa.

– „*Tudni fogod, ha megérkeztél. Makkala világának kapuja az öreg templom tornya. Ha hiába keresed, kérdezd a fákat. Fogadd szeretettel ajándékom, ami segít a bajban! Délben állítsd be pontosan!*” – Léna csüggedten megcsóválja a fejét. – Nagypapa roppant titokzatos. Azt hittem, most már minden kiderül, erre semmit se tudunk.

– Dehogynem! – vágod rá. – Már csak egy templomot kell megkeresnünk! Biztos itt van a közelben!



Csak körül kell néznünk! A fák meg majd segítenek, valahogy...

- Most megvizsgáljátok a tölcsért? → 168
- Vagy megnézitek az órát? → 196
- Esetleg megkérdezed a fákat, merre van az öreg templom tornya? → 189

**208** Beléptek Oszi mögött az ajtón, és halkan becsukjátok magatok mögött. Egy keskeny barlangjáratban vagytok. Furcsa moraj hallatszik a távolból. Oszi egy pillanatra megtorpan, de aztán magabiztosan vezet tovább titeket. Időnként megbotlotok egy kőben, te bevered a fejed egy belógó sziklába, de mentek előre rendületlenül. A levegő egyre hidegebbé válik. Már a lélegzetetek is látszik, a talpatok pedig annyira átfagyott, hogy alig tudjátok mozgatni a lábujjaitokat. A járat kiszélesedik, és már jóval kevésbé tűnik kiépítettnek, monyókéz által faragottnak, mint a korábbi szakasz. A moraj időnként elhalkul, aztán újra felerősödik.

– Miféle hely ez? – faggatja Oszit Léna. – Mire jöttél rá?

– Majd elmondom, most menjünk! – rázza le a kisöccse.

Hirtelen úgy megcsúszik alattad a föld, hogy majdnem elhasalsz. Léna is elbotlik. De hiszen jég van a talpatok alatt! Most látjátok csak, hogy a barlang falát is itt-ott jég borítja, és a cseppkövek között óriás jégcsapok is csüngenek! Óvatosan csúszkálva haladtok tovább, mígnem a távolban egy apró nyílást fedeztek fel, amin keresztül fény áramlik a barlangba. Megszaporázzátok a lépteiteket, de ahogy a lyuk közelébe kerültök, olyan erős huzat támad, hogy szabályosan kiröppentek a járatból. A fűben ülve hunyorogtok a nap első sugaraiba. Az óriás fűszálakat enyhe szél borzolja. Nem túl messze meglátjátok a Szürke rom sziluettjét. A Lidércerdő szélén lehettek.

– Kijutottunk! – lelkesedik Léna, de aztán felsóhajt. – És élhetjük manóként tovább az életünket.

– Hát, igen, de ide nézzetek! – szól Oszi. – Ezt találtam itt a fűben, a barlang szájához közel. – Azzal odanyújtja nektek az elveszett nyakláncot.

– Hát ez fantasztikus! – ugrotok a nyakába. – Meg vagyunk mentve!

– Ez nekem gyanús – komorodsz el.

De bárhogy is történt, mégiscsak nagyon örültök, hogy megszabadultatok. Fogjátok a nyakláncot, és mind csavartok rajta egyet. Visszanyertétek az eredeti magasságotokat! Irány haza! Rövid séta után Oszi közli, hogy otthagytok egy üveggolyót a barlang kijáratánál, és visszaszalad érte.

- Felveted Lénának, hogy lessétek meg, mit csinál?  
→ 147

Ha nem, megvárjátok, amíg visszaér, aztán együtt indultok tovább a már ismerős úton hazafelé, a Lidércerdőn át.

- Van nálatok négylevelű lóhere? → 397
- Vagy nincs? → 390

**209** A keskenyebb patakág hamarosan sekélyebbé válik, és zúgókon bukdácsol sz lefelé. A kavicsok tisztán kirajzolódnak alattad a patakmederben. Ahogy a nagyobb köveket kerülgeted, néha izgulsz, hogy fennakadsz rajtuk, de szerencsére a tutaj lazán veszi az akadályokat. A patak lassan újra mélyebbé válik, és a partot szegélyező bozótosból egy stég nyúlik ki. Rajta üres, rozoga szék árválkodik. Biztos egy magányos horgász pecázik itt néhanapján. De már sodródsz is tovább, egy újabb elágazás felé. Merre tovább?

- Balra? → 233
- Jobbra? → 257

**210** A sötét, girbegurba fákon szinte alig van levél. Az egyikén fejmagasságban sötét odú tátong. Pár fán gondozás nyomai látszanak – a kis ágaikat levagdosta valaki, helyükből friss hajtások sarjadtak. A levágott száraz ágak az egyik fa mögött fekszenek felhalmozva.

- Megvizsgáljátok a levágott ágakat? → 173
- Benyúltok az odúba? → 187
- Vagy továbbmentek? → 231

**211** – Várjatok csak! Már annyi mindent mondtak nekünk ezek a fák! Nincs a szavaiknak valami értelme? – veted fel.

– Nézzük csak! – tűnődik Léna. – Eddig azt mormogták, hogy „magas”, „mező” meg „sasol”. Vagyis a fák azt tanácsolják, hogy sasoljuk a magas mezőt? De mi lehet az a magas mező?

– Talán valami fennsík. Esetleg a Naplementenézó rét – találgatsz.

– De az nagyon távol van innen! – csóválja a fejét Léna. – És tudjuk, hogy az öreg templomot itt találjuk, ennél a rétnél, hiszen felismertük a festményről.

– Szerintem egy magas sast keressünk egy mezőn! – vélekedik Oszi, az eget fürkészve.





– És mi van akkor – gondolkodik hangosan Léna –, ha a mezőt, vagyis ezt a rétet kell sasolni a magasból?

- Egyetértesz Lénával, és itt, a vakondtúrásos réten vizsgálódtok tovább? → **228**
- Vagy ragaszkodsz az ötletedhez, ezért irány a Naplementenéző rét? → **191**

**212** Ezen az ágon a patak újra nyugodtabban csordogál. Időnként kicsit evezned is kell, de azért visz a víz, így bámészkodhatsz is. Hirtelen jobbról robajt hallasz a távolból. A fák között messze egy hegy magasodik, az oldalán kövek gördülnek le jókora porfelhő kíséretében. Lassan kitisztul a kép, és a hegygerincen egy apró, imbolygó figura körvonalai tűnnek elő. Nem vagy biztos benne, de azt sejtéd, Oszit látod. Beléd hasít az aggodalom – a kőlavina akár őt is elsodorhatta volna. Reménykedsz, hogy szerencsésen elér a Szürke romhoz, Lénával és veled együtt. Ekkor újabb elágazáshoz érsz. Az eltört tévelygő ágacska itt már nem segít! Vajon melyik a helyes út?

- Balra evezel? → **181**
- Vagy jobbra? → **206**

**213** Sose gondoltam, hogy lesz valaki, aki idelapoz! Elfáradtatok? Feladnátok? Pedig ha benéztek a Szürke rom udvarába, pont megpillantanátok a létrát, ami a toronyba vezet fel! Talán segítene a fára mászásban is! Nos, benéztek? → **234**

Ha nem, olvassatok tovább!

Nem láttok semmit a Szürke romnál, ami segíthetne. Belátjátok, hogy hacsak nem váltok madárrá, vagy nem kaptok kölcsön egy sárkányrepülőt, esélyetek sincs a rét fölé emelkedni.

– Léna, azt hiszem, igazad van. Mikor a nagypapát a cetlit eldugta, talán még volt valami nyom a réten, ami alapján meg lehetett találni a templomtornyot, de mára eltűnt. Nincs értelme tovább kutatnunk.

– Egyetértetek. Szerintem menjünk haza, még mielőtt ránk sötétedik.

Kézen fogjátok Oszit, majd megkerülve a Szürke romot átvágtok az erdőn. Mikor kibukkantok a Naplementenéző réten, még elkapjátok a lemenő nap utolsó sugarait. Tovább sétáltok, míg fel nem tűnnek a város körvonalai. Pár óra múltán már Lénáék házánál vagytok. Ekkor villan be: mi lesz szegény Gizi néniével, aki a babaházban várja hazatérteteket? Hát, ez már egy másik történet. Kalandotok itt véget ér.

**214** Hamar elkap a sodrás, és a tutajod kavicsakadályokon keresztül bukdácsol lefelé. Szerencsére már igencsak belejöttél a tutajkormányzásba, így nem akadsz fenn sehol. A meder kövei lassan megritkulnak, és a víz is zavarosabb. A patak oldalán a vadorchidea-bokrok eltűnnek, helyüket nagyobb fák veszik át. Közéjük magas törzsű, hatalmas, fenyőszerű fajták keverednek. Ezek mellett furcsa fapuklik állnak ki a földből, mintha fatörpék állnának körül egy faóriást. Talán a gyökere? Nincs időd sokat gondolkozni ezen, mert újabb elágazáshoz érkezted.

- Jobbra irányítod a tutajt? → **188**
- Vagy balra? → **248**



**215** – Nagypapa utolsó üzenete szerint Makkala világának kapuja az öreg templom tornya. Szóval valahol itt kell lennie egy templomnak – vélekedik Léna.

Körbenéztek. A fák ágai között beszűrődik a napfény. A réten a vakondtúrások apró, kerek árnyékokat vetnek. Ha lenne itt templom, észre vennétek. Azért szétszéledtek, hátha rábukkantok egy régi faldarabra vagy más árulkodó jelre. Hamarosan újra találkoztok a réten. Egyikőtök sem látta templomnak még a nyomát sem. Előkaparod Léna nagypapájának üzenetét.

– „Ha hiába keresed, kérdezd a fákat!” – olvasod. – Hát, akkor kérdezzük meg őket!

- Meghallgatjátok a tölcsérrel az elöttetek magasodó fát? → **245**
- Vagy megvizsgáljátok a rétet, ha még nem tettétek volna? → **224**
- Esetleg továbbmentek? → **194**

**216** – Oszi, nehéz vagy! És különben is csak kicsit magasabbra kerülnél, semmivel sem látnál többet, mint most – szereled le Léna kisöccsét. – Teljesen fentről kéne látnunk a rétet, de vajon hogyan?

– Tulajdonképpen mit is keresünk? Egy templomot? – veti fel Léna. – És hogy láthatnánk meg

a magasból, ha innen se látjuk? Ez olyan reménytelen. – Azzal leheveredik a fűbe. Oszi is melléfekszik, és ide-oda gurul.

– Nehogy már most adjuk fel! Hogy tudnánk egy magas pontra kerülni? – nézel körbe tünődve.

– Hát, hegy nincs a környéken, se vadles, se kilátó. Esetleg ha felmásznanék arra a nagy fára a rét szélén – veti fel Léna felkönyökölve.

– Igen! Próbáljuk meg!

Odasétáltok a fához. A törzse egyenes, csúszós, és jó magasan ágazik el először. Még ha bakot tartanál Lénának, akkor is túl távol lenne a mászható résztől. Gondolkodsz, hol láttál eddig utatok során valami használható tárgyat, ami segíthetne a feljutásban. Ne siesd el a választ, fontold meg jól!

- A trollfáknál? → 185
- A Szürke rom tornyánál? → 239
- A Szürke rom kapujánál? → 247

**217** Felmászol a létrán, és megvizsgálod a rögzítését. A csavar jó erősen be van szorítva a torony padlójába, és csavarhúzó nélkül esélytelen kilazítanotok. Úgy döntötök, még egyszer körbenéztek a környéken, hátha találtak valamilyen eszközt, ami a segítségetekre

lehet. Lemászol a toronyból, és Lénáékkal együtt kísértálsz a kapun. Merre indultok?

- A bal oldali úton? → 199
- Vagy a jobb oldalin? → 222

**218** – Vajon ezek mit mondanak? – fordulsz a többiekhez.

– Nem tudom, de olyan félelmetesek. Szerintem ők trollfák! – suttogja megszeppenten Oszi.

– Azt se tudod, mi az a troll – feleli Léna, de azért megborzong. – Mi van akkor, ha valami félelmeteset súgnak?

– Jól van, hallgatózom én! – ajánlkozol.

Odailleszted a tölcseért az egyik fa görcséhez. Mély, semmihez sem hasonlító moraj szűrődik keresztül rajta. Oszi és Léna aggódva figyelnek. Koncentrálsz a zajra, és lassan sikerül ismerős hangokat is kiszűrned. Aaaaaassssssmmmmmmaaaaaaagaaaaaaassssssssmmmmmmaaaaaa!

– Valami mag! Ja, értem, azt hajtogatja, hogy „magos”! – feleled.





– Magas? És ezt pont ez a töpszli fa mondja? Érdekes! – vélekedik Oszí.

- Már megtudtatok legalább 3 szót a fáktól? → 249
- Ha még nem, akkor most megvizsgáljátok a troll-fákat? → 210
- Vagy továbbmentek? → 231

**219** A tutajod nyomába eredsz a sekély patakban. Rövid idő múlva meg is pillantod, ahogy lassan viszi a víz. Hamar utoléred, és rápattansz, majd továbbssodrúdsz. A patak egyre szélesebb és sekélyebb, és sok kicsi ágra bomlik, melyek később újra összeérnek. Itt már fák is állnak a barna, zavaros vízben. Lassan már azt sem tudod, hogy hol a patak, és hol a partja, amikor a tutajod hirtelen megfeneklik a sárban. Az evezővel próbálsz arrébb lökdösni, de sikertelenül. Muszáj lesz kiszállnod! Ahogy belefordulsz a vízbe, térdig süppedsz a puha talajba, és érzed, hogy ha engednéd a tutajt, még jobban elmerülnél. Sajnos úgy tűnik, a Fakó-mocsárba keveredtél. Ki kell jutnod innen, amilyen gyorsan csak lehet! A tutajba kapaszkodva továbbbevickeledsz. Borzasztó lassan haladsz, és utálsz, hogy minden olyan nyálkás-ragadós-süppedős. Hosszú küzdelem után végre kezd megszilárdulni a talaj

a lábad alatt. Ekkor a fák között egy sáros ösvényt fedezel fel. Nagyon megkönnyebbülsz, mikor végre elindulsz rajta – megmenekültél a mocsárból. Közben egészen beesteledt. Teljesen kimerültél, így nem is nagyon bánod, amikor az ösvény egy ismerős helyre érkezik – a Naplementenéző réten találsz magad, ahol még elkapod a lemenő nap utolsó sugarait. Bumford úrnak és Mamlasz úrnak már nyoma sincsen. Befejezték a piknikezést, és hazasétáltak a kertjükbe? Vagy tán soha nem is voltak itt, csak álmodtad őket? Merre lehet Léna és Oszí? Vajon megtalálják Makkalát? Talán majd egyszer megtudod. Kalandod itt véget ér.

**220** Úgy döntesz, hallgatsz a táblára és a szajkóra, és kikötöd Dódi bácsit egy fához. A disznó esdeklő szemmel néz utánad, amint eltávolodsz tőle, és majdnem kidönti a fát, hogy utánad döcögessen. Szerencsére a fa az erősebb, így Dódi bácsi nagyot sóhajt, és leheveredik alá a fűbe. Besétálsz a tisztás közepére, ahol a fák koszorúja között átsütő napfény pont két gombára esik. Mindkettőre hullott néhány falevél, így nem látszanak jól. Már éppen leemelned az egyiket, mikor a szajkó melléd reppen, és éles hangján rád kiált.

– Nem hozzzányúrrrrni! Nem hozzzányúrrrrni!

Ijedten visszakapod a kezed, mire a szajkó nyugodtabb hangon magyarázni kezd.

– Kérrrrred az igazgombát\*. Ne nézzzd, csak kérrrrr-dezd! A válasssz nemmm vagy igenn! Eggyyet kérrrr-dezhetsz! Arrrrra menj, amelyik igazzzzzz!

Ezek szerint egy kérdést tehetsz fel egyszerre mindkét gombának, és ők igennel vagy nemmel válaszolnak. Amelyik igazat mond, abba az irányba kell továbbmenned. Megvakarod a fejed, és próbálsz okos lenni. Mit kérdezel?

- Te vagy az igazgomba? → **227**
- A másik gomba az igazgomba? → **244**
- Ő azt mondaná, hogy te igazgomba vagy? → **250**
- Ti gombák vagytok? → **265**

**221** Továbbgyalogolsz a bal oldali úton, Dódi bácsi melletted dökög tömpe lábain. Rövid séta után a fák kissé megritkulnak körülöttetek, és itt-ott tisztások bukkannak fel. Egy újabb útelágazáshoz érkeztek, újabb két gombával, melyek zavarba ejtően hasonlók. A bal oldali út mentén növények barna kalapját fehér pöttyök díszítik, míg a jobb oldali óriási fehér kalapját barna pöttyök. Vajon melyik az ehető? Mikor lehaszonsz, hogy jobban megnézd, látod, hogy mindkettőnek

\* Az igazgomba az egyik legfinomabb gomba, az ízletes vargánya népi neve.



gallérja van, de a barna kalapúnak fejletlen, lelógó, míg a barna pöttyös fehér kalapúnak gyűrűszerű, kettős szélű. Sőt, ezt a gallért mozgatni is tudod a tönkön. Melyik irányba mész?



- A bal oldali úton, a barna tetejű fehér gomba felé, ami enyhén édeskés szagú? → 235
- Vagy a jobb oldalin, a barna pöttyös fehér kalapú felé, ami mogyoróillatú? → 243
- Esetleg használod a csodanagyítót (ha nálad van)? → 255

**222** A Fátyolvölgyben húzódo ködös ösvény mentén az egyenes, sudár fákat egyre girbegurbábbak váltják fel, kicsavarodott ágaik mintha felétek nyúlnának. Kisvártatva befuttok egy tisztásra, melyet hasonló göcsörtös, fekete törzsű fák fognak körül.

- Meghallgatjátok a tölcsérrel, mit üzennek nektek a fák? → 218
- Vagy megvizsgáljátok őket? → 210
- Ha már jártatok itt, és korábban már körülnéztek, tovább is mehettek. → 231

**223** Dódi bácsi engedelmesen döcögni kezd melletted a bal oldali ösvényen. A fák egyre mohosabbak lesznek, az út pedig egyre nehezebben járható, gyökerekkel beszőtt. Végre világosság gyúl a távolban – tán megérkeztél a Szürke romhoz? Hatalmas csalódásodra a Naplementenéző rétre jutottál vissza! Úgy látszik, valamikor rosszul választottál, és mérgező gomba felé indultál. Dódi bácsi kérdően röfög, és vágyakozó pillantást vet az ólja irányába. Bumford urat és Mamlasz urat nem látod. Bosszús vagy, hogy ügyetlen voltál, de nem adod fel.

– Gyere, Dódi bácsi, próbáljuk meg még egyszer! – noszogatod kedvesen a disznót. Az nyög egyet, majd engedelmesen elindul melletted újra a gombajelű út felé. Hamarosan a már ismert elágazásnál találjátok magatokat. A bal oldali út mentén egy élénk narancssárga, fénylő tetejű, sárga tönkű és gallérú, bocskoros



gomba nő. Jobb oldalon fehér pöttyös piros kalapú társa virít. Melyik lehet az ehető?

- Balra indulsz, a narancssárga galléros-bocskoros gomba felé? → **221**
- Vagy jobbra, a piros-fehér pöttyös irányába? → **225**
- Vagy használod a csodanagyítót (ha még nálad van)? → **232**

**224** A réten dús fű nő, hála Fátyolvölgy párás levegőjének. Úgy látszik, ezt a klímát a vakondok is kedvelik, mert a gyepet számtalan barna túrás pöttyözi. Az egyik épp mozogni kezd, majd egy pillanatra kidugja a fejét egy vaksi állatka. Ha valaha állt is itt templom, most már nyoma sincs. Oszi leguggol az egyik friss túráshoz, és Lénához fordul.

– Megsétáltathatom Fülöpöt? – kérdi.

– Ki az a Fülöp?

Oszi beletúr a zsebébe, és egy irtózatosan hosszú gilisztát húz ki belőle.

– Ő Fülöp – feleli büszkén.

– Te jó ég, de undi! – sápítózik Léna. – Hol szerezted?

– Amikor egyedül kirándultam, szembejött. Jót fog tenni neki egy kis mozgás. – Azzal a zsebfgságtól

kába állatot finoman ráfekteti egy vakondtúrásra. Az megérezvén a föld szagát, hamar magához tér, és egy apró lyukon át eltűnik a mélyben.

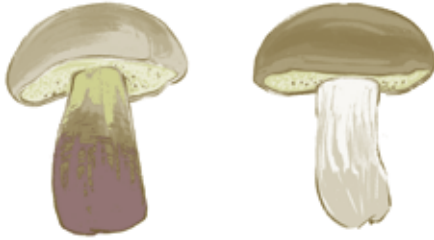
– Hé, Fülöp, gyere vissza! – Oszi egy ideig vár, majd ásni kezd a puha földben. – Nincs sehol! Merre másztál el, Fülöp? Nézzétek, ezt találtam helyette a földben! – Azzal felmutat egy **csavarhúzó**t.

Léna megkönnyebbülten felsóhajt, hogy Fülöp viszatért a természetbe, te pedig elteszed az új szerzeményt, aminek biztosan hasznát veszitek majd.

- Most körülnéztek a környéken az öreg templom után kutatva? → **215**
- Vagy meghallgatjátok a tölcserrel az előtettek magasodó fát, ha még nem tettétek volna? → **245**
- Vagy továbbmentek? → **194**

**225** Továbbgyalogolsz a jobb oldali úton, Dódi bácsi melletted dögög tömpe lábain. Gyantaszagot érzel, mivel a lombos fákat fenyőerdő váltotta fel. Rövid séta után újabb útelágazáshoz érkeztek, újabb két hasonló gombával. Kalapjuk világosbarna, a bal oldali børszerű, míg a jobb oldali puha tapintású, mintha finoman szőrös lenne. Lekuporodsz a földre, hogy a kalapjuk alá pillants, és meglepve tapasztalod,

hogy nincsenek lemezeik! Helyettük puha, sárga, szivacszerű valamit látsz. Tönkjük hengeres, a jobb oldalnak sárga, a bal oldalnak vaskosabb, és lefelé erősen vörösödő. Vajon melyik az ehető? Melyik irányába indulsz?



- Balra, a vörös tönkű felé? → **262**
- Vagy jobbra, a molyhos kalapú, sárga tönkű felé? → **254**
- Esetleg használod a csodanagyítót? → **268**

**226** Léna kiválaszt egy szép, sudár, átlagos bükkfát, odailleszti a fatölcsért, és hallgatózni kezd. Te csöndben várod a fejleményeket, miközben Oszi hintázása okozta ütemes nyekergést hallgatóod. Léna szemé felcsillan.

- Psssst! Oszi, hagyd abba! Hallok valamit!
- Oszi leáll a hintázással, és érdeklődve figyel.
- Na, mondd már, mit hallasz! – nógatód Lénát.

– Zzzzzzzóóóóóóómmmmmmeeeeeee – feleli Léna bizonytalanul.

– Micsoda? – értetlenkedsz.

– Zzzzzzzóóóóóóómmmmmmeeeeeee. Ezt ismétlgeti. Zzzzzzzóóóóóóómmmmmmeeeeeee-zzzzz-zóóóóóóómmmmmmeeeeeee.

– MEZŐ! Ezt mondja! – kiáltasz fel.

– Igaz! Tényleg ezt mondja! – helyesel Léna. – De milyen mező?

Fogja a tölcsért, és odaszalad pár szomszédos fához. Majd felétek fordul.

– Itt minden fa ugyanezt mondja. Lehet, hogy a távolabbi fákat is meg kéne kérdezni. Menjünk tovább valamelyik úton, és próbálkozzunk!

Melyik úton mentek tovább?

- A bal oldalnak? → **199**
- Vagy a jobb oldalnak? → **222**
- Esetleg beléptek a Szürke romba, hogy felmásszatok a tornyába? → **177**

**227** – Te vagy az igazgomba? – kérdezed zavartan, mert furcsán érzed magad, hogy gombákat faggatsz. A válasz néma csend. A szajkó ekkor odarepül a bal oldali gombához, és ezt mondja: igggen! Majd átszál a jobb oldalhoz, és azt cserregi: igggen!

Hát ettől nem lettél okosabb.

- Kérdezel még valamit? → 258
- Vagy eloldozod Dódi bácsit, és elindultok balra? → 263
- Vagy jobbra? → 274

**228** Mindhárman ott álltok a vakondtúrásos réten. – Hogy tudnánk ezt felülről nézni? – tűnődik Léna.

– Ha sassá változnánk, és felrepülnénk! – vélekedik

Oszi.

– Rendben, kezdheted – feleled.

– Vagy építünk egy sárkányrepülő! De az is lehet, hogy simán a nyakadba ülök – veti fel Oszi.

- Nyakadba veszed Oszit? → 198
- Vagy más megoldáson gondolkodsz? → 216

**229** Elhaladsz a jobb oldali fehér gomba mellett, és továbbsétálsz. Az erdő újra sűrűsödik, a szorosan egymás mellett növekvő fák hosszú, vékony törzsükkel törnek a magasba, de egy idő után világosság szűrődik át közöttük. Egy tisztásra érteztél! A szélén

egy figyelmeztető táblára piros vonallal áthúzott macacot rajzoltak. Míg elbizonytalanodva álldogálsz a rét szélén Dódi bácsival, egy szajkó száll cserregve a fejed fölé nyúló ágra. Apró fejét oldalra fordítva figyel, majd közli:

– Malllacoknak tillos. Tillossss!

- Mit teszel? Kikötöd Dódi bácsit egy fához, és nélküle lépsz a tisztásra? → 220
- Vagy magaddal viszed őt is? → 238

**230** – Á, hagyjuk! – legyint Léna. – Kijutni úgysem tudunk, de legalább biztos életben maradunk, ha nem nyitogatjuk ezeket az ajtókat. Gyertek, keressünk egy helyet, ahol alhatunk! Bár ki tudja, éjjel van-e vagy nappal itt a föld alatt. Azt hiszem, még jó ideig élvezhetjük Marmor vendégszeretét!

Kalandotok itt véget ér.

**231** A tisztásról két úton lehet továbbmenni.

- Végigmentek a balra tartó úton? → 182
- Vagy a jobb oldalin baktattok, míg el nem értek valahova? → 199

**232** Felemeled a csodanagyítót, és odatartod először a bal oldali gombához. „Császárgalóca – ehető, védett” – jelenik meg halványan az üvegen. A jobb oldali gombánál pedig ezt olvasod: „Légyölő galóca – mérgező!” Miközben a feliratokat böngészed, látod, hogy Dódi bácsi elkezdte befalni a császárgalócát.

– Na de Dódi bácsi! – mordulsz rá. – Nem szabad csak úgy megenni a gombát, anélkül, hogy egy gombavizsgáló megnézné! Hiába vagy biztos a dolgodban! Na jó, ez talán csak emberekre vonatkozik, de jobb, ha te is megszívleled! És ez még hozzá védett is!

Dódi bácsi büntudatosan néz rád, és halkán nyöszörög. Nem tudsz rá mérges lenni. Megdögönyöződ a hátát, és folytatod utadat. De merre?

- Balra, a császárgalóca felé? → **221**
- Vagy jobbra, a légyölő galóca irányába? → **225**

**233** Újabb zúgókon bukdácsolysz lefelé, majd nyugodt vízen siklasz előre. Előtted egy kisebb domb húzódik keresztbe. Azt várod, hogy elfordul előtte a patak, de meglepetésedre egy kőből kialakított lyukban tűnik el. A lyuk elég tágasnak látszik ahhoz, hogy ha lehajolsz, átférfél. Előtte a patak begyorsul, te pedig lebuksz, mint a villám, így nem vered be a fejed

a kőszegélybe. Sötét járatban sodródsz előre. Szerencsére hamarosan újra kibukkansz a napfényre, és folytatod utad a patakon, egészen az újabb elágazásig.

- Balra kanyarodsz? → **248**
- Vagy jobbra? → **188**

**234** Ahogy ott álldogáltok a Szürke rom kapujában, Léna pont belát az udvarra.

- Ó, megvan! – kiált fel hirtelen.
- Micsoda? – kérded, bekukucsálva a kapun.
- Ott a a toronyba vezető létra! Az pont jó lenne nekünk!
- Ez az!
- Odaszaladtok, és megmozgatjátok a létrát. Kicsit ingatag, mert fenn mindössze egy csavar tartja.

- Van nálatok csavarhúzó? → **253**
- Nincs? → **217**

**235** Elsétálsz a gomba mellett a bal oldali úton. Dódi bácsi engedelmesen követ. Hamarosan gyanta illatát érzed. Fenyőerdőben jártok, egy újabb útelágazásnál. Ezúttal két hasonló alakú gombát

találtak. Mindkettőnek vastag, fehér, hengeres tönkje van és tönkhöz nőtt fehér lemezei. A bal oldali kalapja zöldes, míg a jobb oldalié sárgásbarna, ragadós, széle fésűsen bordázott. Ez utóbbi még büdös is. Vajon melyik kettőjük közül az ehető? Merre mennél tovább?



- Balra, a zöldes felé? → **223**
- Vagy jobbra, a sárgásbarna, büdös gomba irányába? → **274**
- Esetleg megvizsgálod őket a csodanagyítóval (ha még nálad van)? → **272**

**236** A nyugodtabb vízű, jobb oldali ágot választod. Itt a sodrás annyira lelassul, hogy evezned kell. Egyszer az egyik, egyszer a másik oldalon mártod be az evezőt, így a tutaj egész egyenletesen halad. A távolban zúgó hangra leszel figyelmes, ami egyre erősödik. Mire észbe kapsz, a víz már magával ragad egy kisebb vízesés felé! Az evezővel rémülten igyekszel egyenesben tartani a tutajt... Átsuhansz egy

keresztirányú patakág fölött, ami valahogy sokkal mélyebben van, mint te. A tutaj lebillen, és te zuhansz...

Nagy csobbanással érsz vizet, és elmerülsz. A tutaj melletted sodródik. Sikerül elkapnod az evezőt, és csöpögve, csuromvizesen visszakecmeregsz a faalkotmányra. Ezt egész simán megúsztad! De máris itt van előtted egy újabb elágazás!

- A bal oldali utat választod? → **248**
- Vagy a jobb oldalt? → **212**

**237** Újra itt vagytok a vakondtúrásokkal tarkított rétnél. Semmi sem változott, mióta utoljára itt jártatok.

Még nem vizsgáltatok meg a rétet? → **224**

Ha már igen, úgy döntötök, továbbindultok. Háttat fordítotok a festményről ismert fának és rétnek, és elindultok visszafelé az úton, ami hamarosan kétfelé ágazik.

- Balra mentek? → **222**
- Vagy a jobb oldali utat követitek, míg el nem juttok valahova? → **182**







**238** Annyira hozzád nőtt már Dódi bácsi, hogy nincs szíved kikötni egy fához. Vele együtt sétálsz a tisztás közepére, ahol a fák koszorúja között átsütő napfény pont két gombára esik. Mindkettőre hullott néhány falevél, így nem látszanak jól. De Dódi bácsi mégis azonnal kiszúrja őket! Odaszalad, az orrával feltúrja, majd villámgyorsan behabzsolja hangos csámcsogás közepette.

– Nee! Megkkkkaparintja azzz igazzzzgombáááát! Azzzzz mondja megggg, melllyik út helllyesssss! – cserregi a szajkó élesen.

Megpróbálsz arrébb rángatni Dódi bácsit, aki elégedett pofával rád sandít. Sajnos felfalta mindkét gombát. Úgy látszik, mégis hiba volt őt beengedni a rétre... A szajkó bosszúsan elröppen, te pedig körül nézel, merre tovább. Két út indul innen, balra és jobbra. Melyiket választod?

- A balt? → **263**
- A jobb oldalit? → **274**

**239** – Tudom! – csillan fel a szemed. – A Szürke rom tornyába vezető létra pont jó lenne ide! Csak bírjuk leszerelni és idehozni!

– Remek ötlet! – néz rád elismerően Léna. – Menjünk, és nézzük meg!

Léna kézen fogja Oszit, és szinte szaladva indultok a Szürke rom felé. Magatok mögött hagyjátok a vakondtúrásos rétet, és az útelágazásnál jobbra tartotok. Hamarosan a ködben feldereng előttek a rom töredezett sziluettje. A kapun belépve egyenesen a toronyhoz vágattok. Valóban, ez a létra tökéletes lesz a fára való feljutáshoz! De vajon le tudjátok szerelni? Mikor megmozgatjátok, kicsit ingatagnak tűnik, mert fenn mindössze egy csavar tartja.

- Van nálatok csavarhúzó? → **253**
- Nincs? → **217**

**240** – Oszi, ne lépj vékony ágakra! És mindig kapaszkodj két kézzel! Azonnal tedd zsebre azt a csavart! – utasítgatod Léna kistestvérét.

– Igen, anyu! – vigyorog Oszi. – Csak rám ne ess! Hé, találtam egy szuper helyet! Én vagyok a lajhár, aki lóg a fán, és ez a kis zugom!

Mialatt Oszi befészkei magát az ágak közé, te megpróbálsz olyan magasságba kapaszkodni, ahol nem takarja el a lombkorona a kilátást. Egy ponton a vastag törzs kétfelé ágazik, és az egyik ág majdnem vízszintesen elhajlik. Óvatosan araszolva mászni kezdesz rajta.



Pár perc múlva kidugod a fejed a levelek sűrűjéből, és körül nézel. Amerre szem ellát, a Fátyolvölgy fái sorakoznak, közülük csak a Szürke rom tornya emelkedik ki. A ködös tájban szinte világít az alattad elterülő rét, benne a fekete vakondtúrásokkal. Ekkor eláll a lélegzeted!

– Hé, Léna! Látom! Megvan a templom! – kiáltod.

– Merre? – kérdi izgatottan Léna, aki csak egy apró piros pöttynek látszik a rét zöldjében.

– Épp benne állsz!

– Micsoda? De hisz nincs is itt semmi! – néz körbe Léna értetlenül.

– A vakondtúrások! – feleled. – Kirajzolják egy templom alaprajzát! Ott a bejárat, arra vannak a falak, és ott a tornya! Nézd, amerre mutatom! Jelöld meg, aztán gyere, tartsd a létrát, lemászunk!

Léna egy faágat szúr arra a helyre, ahol a templom tornyát láttad kirajzolódni, aztán megragadja a létrát. Te és Oszi leereszkedtek, és mindhárman odaszaladtok a rét közepé a megjelölt ponthoz.

– Azt hiszem, én tudom mindennek a magyarázatát – fejtegeti Léna. – A templom romjait hosszú idők során betemette a föld. A vakondok ásás közben nekiütöttek a falaknak, és feljöttek a föld felszínére, így rajzolódhatott ki a falak vonala a túrásaikból. Ha ők nincsenek, sosem találjuk meg a templomot!

– Nézzétek, ez a kavics mozog! – fordít ki Oszi egy jökora követ a jelzőrúd mellől. A kő mögött sötét üreg

tűnik fel, ahonnan hűvös levegő áramlik az arcotokba. Egy járát! Makkala világának kapuja! Kár, hogy olyan szűk, hogy csak a kezeteket tudjátok beledugni. Most mit tesztek?

- Megkéred Lénát, hogy világítson be az üregbe a telefonjával? → 284
- Vagy keresel valamit a hátizsákban, ami segíthet bejutni? → 291

**241** Igyekeztek nem törődni a nyugtalanító zajokkal, és tovább gyűjtitek a fényeket. Hamarosan az egész szöveget ki tudjátok betűzni.

*Húsz mérges pók sző és fon. Egy fekete macska mellő lábai. Napok száma hét.*

⊥ ● ◎ ▲ ✕ □ ∈ ◇ □ ◎ { ▣ △ ◎ ▲ ▣ □ ◎  
 ⊕ □ ⊥ □ ◇ ◁ ⊕ □ △ □ ◇ □ ✕ ▽ ψ ◎ △ ▽  
 ✕ □ ♠ ♣ ◎ ▣ ♠ ◁ ○ ▽ † ▽ ▽ { □ △ ◎ ▲ ◀ ✕ ▽  
 ⊥ □ ◇

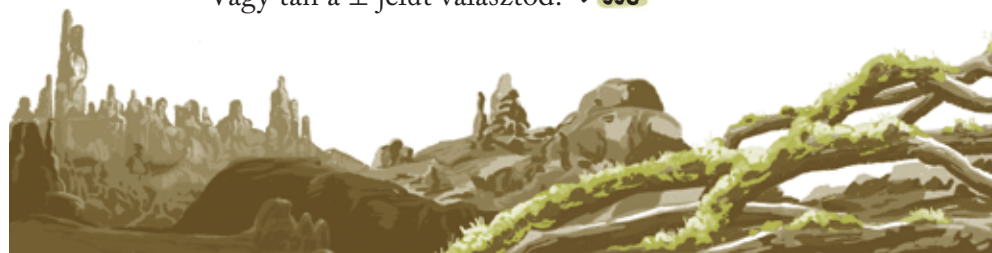
Gyorsan le is jegyzetelitek. Mikor az utolsó betűt leírtátok, és a jelek másolásába fognátok (a zöld mondatot jegyezzétek csak fel a kalandlapra!), nagy csobbanást hallotok a barlang sötét részéről, ahol egy fénytutaj sem maradt. Rémülten figyelitek, ahogy az

eddig nyugodt víz vadul kavargó és örvénylik. Majd újabb csobbanást követően egy hatalmas fark emelkedik ki a vízből, és megindul felétek! Mihamarabb ki kell jutnotok innen! A móló nagyon messze van.

- Tudjátok, hogy hol az Ásványér bejárata? → 362
- Vagy nem? → 315

**242** Felülsz a ψ jelű csíkra a lépcső tetején. Kezeidet a csúszda melletti durva kőre helyezed, és finoman ellököd magad. Már is villámgyorsan száguldasz lefelé, úgy látszik, moharuhád erre lett kitalálva! Még a másik három csúszdát is látod egy ideig, majd eltávolodnak. Hamarosan lassul a tempó, egyenesebb szakaszhoz érkezel, ahol a csúszda kiszélesedik, és négyfelé ágazik. Az ágakba vésve újabb jeleket fedezel fel. Közben Léna és Osi is beértek, de neked kell döntened, melyik utat választod. És gyorsan, mert nem tudsz megállni!

- A □ jelűn csúszol tovább? → 275
- Vagy a ⊕ jelűn? → 264
- Esetleg a ◇ jelűn? → 251
- Vagy tán a ⊥ jelűt választod? → 338



**243** Elsétálsz a gomba mellett a jobb oldali úton. Dódi bácsi engedelmesen követ. A fák tovább ritkulnak errefelé, és füves tisztások mellett haladtok el. Hamarosan útelágazáshoz értek, ahol ezúttal két fehér gombára leltetek. Mindkettő kedvesnek és ártatlannak látszik, de tudod, hogy csak egyikük az. A másik talán halálosan mérgező...

A bal oldalinak lelógó fehér gallérja és bocskora van, és enyhén édeskés, kellemes illatot áraszt. A jobb oldalit csak gallér díszíti, és keserűmandula-szaga van. Úgy döntesz, tovább vizsgálod a gombákat. Lehajolsz, és bekukucskálsz a kalapjuk alá. A bal oldalinál sűrű, fehér lemezeket látsz, míg a jobb oldalnál szürkés-barnákat. Melyik gomba felé mész?



- A bal oldali, fehér lemezes, galléros-bocskoros felé? → **71**
- Vagy a jobb oldali, barnás lemezes felé? → **229**
- Vagy biztosra mész, és megnézed a csodanagyítóval (ha még megvan)? → **260**

**244** – A másik gomba az igazgomba? – kérded zavartan, mert furcsán érzed magad, hogy gombákat faggatsz. A válasz néma csend. A szajkó ekkor odarepül a bal oldali gombához, és ezt mondja: neeemmmm! Majd átszáll a jobb oldalihoz, és azt cserregi: neeemmmm!

Hát ettől nem lettél okosabb.

- Kérdezel még valamit? → **258**
- Vagy eloldozod Dódi bácsit, és elindultok balra? → **263**
- Vagy jobbra? → **274**

**245** – Ezt most hadd én! – ugrándozik előttek Oszi.

– Na jó, öcsi, tessék – nyújtja át neki a kis hallótölcsért nagylelkűen Léna. – Csak ne az orrodba dugd ezt is!

Erre Oszi csak azért is az orrába dugja a tölcsért, de meglátva Léna vészjósló tekintetét, gyorsan megtörölgeti a pólójában, majd a fához hajolva hallgatózni kezd.

– Na, mit hallasz? – nógatja Léna.

– Nem tudom, valami hosszút. Annyit értek, hogy „sas”. De még mást is mond. Ne vedd el, Léna! Még akarom hallgatni!



– Mindjárt visszaadom. – Azzal a türelmetlen Léna kikapja öccse kezéből a tölcsért, és behallgat.

– Azt mondja, ssssssssooooooollllllllllllsssssssssa-  
aaaaaaasssssssooooooollllllllllllssssssss.

– Á, *saso!* – világosodsz meg, miközben Oszi visszakapja a tölcsért a nővérétől, és átszellemült arccal hallgatózik tovább.

– Tényleg! – álmélikodik. – De ez mit jelent?

– Hát olyasmit, hogy figyel. Mint a sas a zsákmányát – magyarázza neki Léna.

- Most megvizsgáljátok a rétet, ha még nem tettétek volna? → **224**
- Vagy továbbindultok? → **194**

**246** Rövid siklás után a csúszdád újfent négyfelé ágazik. És persze mindegyik ágnál újabb kőbe vésett jel látható. Dönts gyorsan, melyik felé folytatod az utadat!

- A † felé? → **278**
- A ⊕ felé? → **156**
- A △ felé? → **335**
- A ♠ felé? → **267**

**247** – Mintha a Szürke rom kapuja előtti téren lett volna valami.

– Én nem emlékszem semmire ott, de menjünk, ha szeretnél – feleli Léna.

Elindultok a rétről a jobb oldali úton, és rövid séta után megérkeztek a Szürke rom kapujához. Az öreg, terebélyes lombkoronájú bükkfa előtt álltok. Mögöttek a rom mohos kövei szürkellenek. A ködből pár varjú röppen fel káromva. Itt sajnos nincs semmi, ami használható lenne.

- Ha már itt vagytok, még benézhetek a Szürke romba, hátha ott találtok valamit. → **234**
- Vagy úgyse találtok semmit? → **213**

**248** A bal oldali ágon sodródsz tovább. A patak egyre szélesebb és sekélyebb, és sok kicsi ágra bomlik, melyek később újra összeérnek. Itt már fák is állnak a barna, zavaros vízben. Lassan már azt sem tudod, hogy mi a patak és mi a szárazföld, amikor a tutajod hirtelen megfeneklik a sárban. Az evezővel próbálsz arrébb lökdösni, de sikertelenül. Muszáj lesz

kiszállnod! Ahogy belefordulsz a vízbe, térdig süpedsz a puha talajba, és érzed, hogy ha elengednéd a tutajt, még jobban elmerülnél. Sajnos úgy tűnik, a Fakó-mocsárba keveredtél. Ki kell jutnod innen, amilyen gyorsan csak lehet! A tutajba kapaszkodva továbbevickélsz. Borzasztó lassan haladsz, és utálod, hogy minden olyan nyálkás-ragadós-süppedős. Hosszú küzdelem után végre kezd megszilárdulni a talaj a lábad alatt. Ekkor a fák között egy sáros ösvényt fedezel fel. Nagyon megkönnyebbülsz, mikor végre elindulsz rajta – megmenekültél a mocsárból. Közben egészen beesteledett. Teljesen kimerültél, így nem is nagyon bánod, mikor az ösvény egy ismerős helyre érkezik – a Naplementenéző réten találod magad, ahol még elkapod a lemenő nap utolsó sugarait. Bumford úrnak és Mamlasz úrnak már nyoma sincsen. Befejezték a piknikezést, és hazasétáltak a kertjükbe? Vagy tán soha nem is voltak itt, csak álmodtad őket? Merre lehet Léna és Oszi? Vajon megtalálják Makkalát? Talán majd egyszer megtudod. Kalandod itt véget ér.

**249** – Már annyi mindent mondtak nekünk ezek a fák! Nincs a szavaiknak valami értelme? – veted fel.

– Nézzük csak! – tűnődik Léna. – Eddig azt mormogták, hogy „magas”, „mező” meg „sasol”. Vagyis a fák azt tanácsolják, hogy sasoljuk a magas mezőt? De mi lehet az a magas mező?

– Talán valami fennsík. Esetleg a Naplementenéző rét – találgatsz.

– De az nagyon távol van innen! – csóválja a fejét Léna. – És tudjuk, hogy az öreg templomot valahol a vakondtúrásos rétnél találjuk, hiszen felismertük mindannyian.

– Szerintem egy magas sást keressünk egy mezőn! – vélekedik Oszi, az eget fürkészve.

– És mi van akkor – gondolkodik hangosan Léna –, ha a mezőt, vagyis a vakondtúrásos rétet kell sasolni a magasból?

- Egyetértesz Lénával, és átbaktattok a vakondtúrásos rétre? → **228**
- Vagy ragaszkodsz az ötletedhez, ezért irány a Naplementenéző rét? → **191**

**250** – Ő azt mondaná, hogy te igazgomba vagy? – kérded zavartan, mert furcsán érzed magad, hogy gombákat faggatsz. A válasz néma csend. A szajkó ekkor odarepül a bal oldali gombához, és ezt mondja: neeemmmm! Majd átszáll a jobb oldalihoz, és azt cserregi: igggen!





Elgondolkozol a válaszon. Akkor most hogy is van ez? Melyik mondott igazat, és melyik hazudott? Ennek alapján melyik utat választod?

- Eloldozod Dódi bácsit, és elindultok balra? → **263**
- Vagy jobbra? → **274**

**251** Rövid siklás után a csúszdád újfent négyfelé ágazik. És persze mindegyik ágnál újabb kőbe vésett jel látható. Dönts gyorsan, melyik felé folytatod az utadat!

- A † felé? → **278**
- A ⊆ felé? → **335**
- A △ felé? → **256**
- A ♠ felé? → **267**

**252** – Levágom a kisollómmal, amit a kézműveskedésen kaptam – csattogtatja büszkén szerzeményét Oszi. Léna gyorsan kiveszi a kezéből.  
– Inkább én! Itt várjatok!

Amilyen halkan csak tud, odalopózik Mógához. Az továbbra is csak hortyog a falnak dőlve. Egy gyors vágás, és máris Léna kezében van a **kulcs!**

– Gyertek! Sietnünk kell! Ha észrevesz, egy rakás monyót küld a nyakunkra – sűgja oda Léna, és már iszkoltok is a hullámvasúthoz. Beugrotok, beállítjátok az éléskamra kódját, és már száguldotok is. Mikor a járgányotok lefékez, a peronon minden csendes. Úgy látszik, Móg még nem vette észre a kulcs eltűnését. A rövid összekötő folyosón át beléptek a terembe, ahol most egy nagy láda friss málna hever. Nem meretek venni belőle, inkább továbbsiettek a hosszú, lefelé tartó járatban, mely a rácshoz vezet. Már látjátok is – a rácson túl fáklyák égnek, és továbbra is ott áll a gazdagon megrakodott asztal. Léna kinyitja a zárt kulccsal, és ahogy mindannyian beléptetek, gondosan vissza is zárja mögöttetek. Most már rá se hederítetek a sok finomságra, inkább a terem közepén nyíló csapóajtóhoz siettek, és egyesével leereszkedtek a meredek lépcsőn a barlangterembe. Innen már közel a kijárat – szerencsére mindannyian emlékeztek, melyik utat kell választani.

A járat végén halvány világosság szűrődik be. Egymás után léptek ki rajta, és máris ott álltok újra a vakondtúrásos réten, a felkelő nap első sugaraiban. Kijutottatok! Leültök a harmatos fűbe, előkeresitek a nyakláncot, majd mind csavartok rajta egyet. Visszanyertétek az eredeti magasságotokat! Így azért könnyebb lesz

hazamenni! Miközben elsétáltok a Szürke rom mellett, megállapítjátok, hogy elég furcsa érzés újra nagynak lenni. Közben már a Lidércerdőben baktattok hazafelé.

- Van nálatok négylevelű lóhere? → **397**
- Vagy nincs? → **390**

**253** Előkeresitek a csavarhúzókat a hátizsákból. – Várjatok, majd én! – ajánlkozol. Felmászol a létra tetejére, megkeresed a rögzítést, és vadul neki esel a létra egyetlen csavarjának. Jól be van szorítva, de nagy nehezen sikerül elfordítanod. Ezután már könnyedén kicsavarodik a fából.

– Nekem adod? Gyűjtöm! – kiált fel hozzád Oszi.

Lehajítod neki a csavart, igyekeztél, nehogy fejen találj. Ekkor meginog a létra! El is felejtetted, hogy már semmi sem rögzíti...

– Léna, fogd meg! – vonyítod. A lány szerencsére hamar átlátja a helyzetet, odaugrik, és tartja a létrát, amíg lemászol. Miután szerencsésen földet érsz, Lénával felnyaláboljátok a létrát, és ügyesen kimanővereztek vele a Szürke rom kapuján. Itt jobbra fordulva keresztülmasíroztok az erdőn át egészen a vakondtúrásos rétig. A nagy fa alatt kifújjátok magatokat. Azért nem volt egyszerű egy ekkora létrát idáig cipelni!

– Döntsétek neki a fának! Fel akarok mászni! – vezényel Oszi mellettetek, kezében a frissen szerzett csavarjával. Megragadjátok a létrát, és nekitámasztjátok a fának. Jó magas! Ha felkapaszkodtok, pont elértétek a legelső ágat, amiről már tovább tudtok mászni.

– Én majd tartom a létrát, úgyis kicsit tériszonyom van – ajánlkozik Léna. Bólintasz, és lelkesen nekiindulsz.

– Oszi, te ne! – kiáltja a nővére, majd beletörődően legyint. Oszi megállíthatatlan. Remélhetőleg nem fog lepottyanni. A nyomodban lépked a létra fokain, majd az első ágakat elérve együtt kapaszkodtok fel a fa koronájába. Most, hogy odafenn vagytok, Léna elengedi a létrát, és kísétál a rétre, hogy jobban lásson titeket a fa tetején. → **240**

**254** A fenyőfákat errefelé újra lombos fák váltják fel. Dódi bácsival egy útelágazáshoz értek, ahol két hasonló, tölcséres, csoportosan növekvő sárga gombát pillantotok meg. A bal oldali világos-sárga, finom gyümölcscillatú, kalapjával azonos színű





lemezei mélyen lefutnak tönkjére. A jobb oldali egy fatuskó mellett nő, vörösesbarna színű, narancsbarna lemezekkel. Vajon melyik lehet ehető? Melyik utat választod?

- A bal oldalt a citromsárga gombákkal? → 223
- Vagy a jobb oldalt a vörösesbarna gombákkal? → 274
- Esetleg használod a csodanagyítót? → 277

**255** Először a bal oldali gombára irányítod a csodanagyítót. „Párducgalóca – mérgező” – jelenik meg a nagyítóüvegen. „Nagy őzlábgomba – ehető” – írja ki, mikor a jobb oldali, mozgatható gallérú gombát vizsgálod veled.

- Már kétszer (vagy többször) használtad a csodanagyítót? → 266

Ha csak először, merre folytatod az utad?

- Jobbra, a nagy őzlábgomba felé? → 243
- Vagy balra, a párducgalóca irányában? → 235

**256** Az utolsó szakaszon jól felgyorsulsz, belecsúszol egy lyukba, majd a csúszda hirtelen kiköp. Előtted világosság, odalenn a színpadon előadás folyik, te pedig egy fülkébe pottyantál, valaki fejére...

– Te jó ég, mi történt? – nyög fel egy monyó alattad. – Olcsó páholyt kértem, de azért nem ennyire!

– Ó, bocsánat! – mentegetőzöl, és lemászol a fejről. Majd hirtelen eszedbe jut, hogy a barátaid is itt lesznek rögtön, ezért gyorsan megpróbálsz arrébb húzni a monyó székét, de sikerül kirántod alóla. Így Léna és Oszti szegény monyó fejére huppannak.

– Ez már több a soknál! – méltatlankodik. Lénával finoman felsegítitek, és leültetitek a székére.

– Elnézést, már itt sem vagyunk! – villantja fel Léna a legkedvesebb mosolyát, majd sürgősen távoztok a páholy hátuljából nyíló ajtón.

Megint a tágas előcsarnokban álltok mindhárman. Most mit csináltok?

- Újra megmásszátok a meredek lépcsőt, és megint megpróbálkoztok a csúszással, hátha most sikerrel jártok? → 324
- Vagy úgy érzitek, ennek így nincs értelme (talán hiányzik még valami), így inkább elhullámvasutaztok egy másik helyszínre? → 300



**257** A jobb oldali ágon evezve, a kisebb zúgókat sikeresen véve nyugodtabb vízfelület fogad. A meder itt már nem kavicsos, inkább iszapos, a patak pedig sekélyebbé és szélesebbé vált. Egy rozoga fatornyhoz közeledtek, ami a patak partján magasodik, félig a vízbe lógva. Valamikor madármegfigyelő kilátó lehetett, de egy vihar megtépázhatta, így korhatag deszkáira inkább nem kapaszkodsz ki. Továbbsodródva újabb elágazáshoz érsz.

- Jobbra mész? → **188**
- Vagy balra? → **206**

**258** Már éppen kérdeznél valamit, mikor a szajkó cserregve szárnyra kap, és eltűnik a fák lombja felett. Úgy látszik, több kérdésedre már nem kapsz választ, az első alapján kell eldöntened, merre mész. Mit teszel?

- Eloldozod Dódi bácsit, és elindultok balra? → **263**
- Vagy a jobb oldali utat választjátok? → **274**

**259** Felülpsz a ○ jelű csíkra a lépcső tetején. Kezedet a csúszda melletti durva kőre helyezed, és

finoman ellököd magad. Már is villámgyorsan száguldasz lefelé, úgy látszik, moharuhád erre lett kitalálva! Még a másik három csúszdát is látod egy ideig, majd eltávolodnak. Hamarosan lassul a tempó, egyenesebb szakaszhoz érkezel, ahol a csúszda kiszélesedik, és négyfelé ágazik. Az ágakba vésve újabb jeleket fedezel fel. Közben Léna és Osi is beértek, de neked kell döntened, melyik utat választod. És gyorsan, mert nem tudsz megállni!

- A □ jelűn csúszol tovább? → **251**
- Vagy a ⊕ jelűn? → **338**
- Esetleg a ◆ jelűn? → **275**
- Vagy tán a ⊥ jelűt választod? → **246**

**260** Először a jobb oldali gombát vizsgálod meg. „Erdőszéli csiperke – ehető” – olvasod. Ezután a bal oldalra irányítod a nagyítót: „Gyilkos galóca – halálosan mérgező” – futja át a szemed a szöveget. Ijedtedben elejtetted a csodanagyítót, amit egy arra repülő szarka azonnal felkap, és elszáll vele. Húzd ki a tárgyaid közül! Melyik úton mész tovább?

- A csiperkés jobb oldalin? → **229**
- A gyilkos galócás bal oldalin? → **223**

**261** Elindultok a függőhídon, ami körbetekeredik az egyik hatalmas törzsön, majd egy másik vastag ág felé tart, és feljebb is folytatódik. A monyók az ág mögött álldogálnak a korlátnak dőlve, valami piros italt iszogatva. Nem vesznek észre titeket, annyira belemerültek a beszélgetésbe. Kicsit nehezen forog a nyelvük.

– Ha kicseréljük, az izé, betűket olyan izékre, tudod, karakterekre, akkor se nehéz megfejteni!

– Jó, de ez csak az egyik fajta titkosírás! – feleli a társa, és csuklik egyet.

– Mér, van másik? – puhatolózik a korlátot támasztó monyó.

– Persze, rengeteg! Például olyan, ahol csak minden második szó számít, vagy minden harmadik. Pont a Feketevíznél lévő titkosírás...

Ekkor Oszi tüsszent egy hatalmasat. A monyók azonnal abba hagyják a beszélgetést, és gyanakodva méregetnek titeket.

– Bocs, csak a virágpor – mentetegetőzik Oszi, és még egy hatalmasat tüsszent. Nem is véletlenül, hiszen ott fekszik a lábatoknál egy **hársvirág**. Úgy döntesz, magaddal viszed. A monyók közben kicsit arrébb húzódnak halkán folytatják a beszélgetést. Láthatóan nem vágnak a társaságotokra.



- Most megvizsgáljátok jobban a fát (ha még nem tettétek volna)? → **378**
- Vagy felébresztve az elbóbiskolt liftest, visszatértek a hullámvasúthoz, és választotok egy másik állomást? → **300**

**262** A bal oldali úton haladva két furcsa küllemű gombába ütköztök a következő elágazásnál. A kalapjuk igencsak szokatlan – a bal oldaliét világosbarna méhsejtszerű bemélyedések tarkítják, a jobb oldali pedig olyan, mintha tekergő giliszták olvadtak volna össze fehér tönkjén. Egyik sem túl bizalomgerjesztő, de valamelyik biztosan ehető. Merre mennél?



- Balra, a méhsejtszerű bemélyedésekkel szabdalts kalapú felé? → **223**
- Vagy jobbra, a tekervényes vörösesbarna felé? → **274**
- Esetleg megvizsgálod mindkettőt a csodanagyítóval? → **270**

**263** Dódi bácsi engedelmesen dөcөgni kezd mellett a bal oldali ösvényen. Hosszú, kanyargós úton sétáltok mohos tölgyfák között, és lassan már úgy érzed, biztosan eltévedtetek. Valahol a közelben patak csörgedezését hallod. Ekkor az eddig közönyösen baktató disznó hirtelen izgatottá válik. Vadul szaglászni kezd, és úgy megránt, hogy majdnem elhasalsz. Céltudatosan, orrával az avart érintve halad előre, majd lecövekel egy fa tövénél, és vadul túrni kezdi a földet. Zavartan tartod a kezekben a pórázt, és gondolkozol, hogy most mitévő legyél, mikor hangos csámcsogás üti meg a füledet. Dódi bácsi talált valamit, és most jóízűen elfogyasztja. Nagy nehezen sikerül arrébb húznod, hogy megnézhesd, maradt-e még ott valami. A földből egy fekete, gömbölyded, rücskös felszínű, dió nagyságú valamit emelsz ki. Ha nem tudnád, mi ez, elárulom. Megtaláltad a gombák királyát, a föld alatt termő szarvasgombát! És valami csillog mellette még a földben! Egy sáros követ emelsz ki. Megdörzsölöd a ruháddal, és ekkor látod csak, hogy egy csillogó-villogó **mélyzöld drágakövet** tartasz a kezekben! Óvatosan elteszed a többi holmid közé. Olyan boldog vagy vele, hogy Dódi bácsinak nyújtod a szarvasgomba maradékát, majd leoldod róla a pórázt. A disznó boldogan behabzsolja az ingyencsöveget, elégedetten rөffent egyet, majd távozik az ösvényen, amerről jöttetek. Jó hazautat kívánsz neki, aztán továbbindulsz az ösvény folytatásán.

Lidércerdő fái lassan ritkulni kezdenek, és sűrű, szúrós bozótos veszi át a helyüket. Miközben utat törsz magadnak, úgy érzed, mintha Csipkerózsika rejtett kastélya közelébe próbálnál férközni. Gondjaidat csak tetézi, hogy már semmi szellő sem fújdogál, és a táj ködössé válik. Talán egy felhőbe értél? Vagy végre Fátyolvölgyben vagy? Már az orrodig is alig látsz, a szürkéségből csak a fatörzsek fekete alakja és a közeli bokrok tüskés ágai bontakoznak ki. Óvatosan lépkedsz, mígnem egy sötét fal állja utadat. Tán egy nagy szikla? Mikor odaérsz hozzá, épített kőfalat tapintasz. Csak nem a Szürke romhoz értél? Pár fekete madár felröppen a közelben, és káróva körözni kezdenek a fejed körül. Kezedet a falon húzva nekiindulsz, hogy megtaláld a bejáratot. Ekkor hangok ütnek meg a füledet. „És akkor megint beleestem a patakba, pont rá egy rákra, ami beleharapott a fenekembe, de csak kicsit. Aztán...” Oszi! Léna! Itt vannak! Végre megtalálsz a romos bejáratot, berohansz, és barátaid nyakába ugrasz. → **162**

**264** Rövid siklás után a csúszdád újfent négyfelé ágazik. És persze mindegyik ágnál újabb kőbe vésett jel látható. Dönts gyorsan, melyik felé folytatod az utadat!

- A † felé? → **267**
- A ⊞ felé? → **278**

- A △ felé? → **256**
- A ♠ felé? → **335**

**265** – Ti gombák vagytok? – teszed fel zavartan a kérdést, mert furcsán érzed magad, hogy gombákat faggatsz. A válasz néma csend. A szajkó ekkor odarepül a bal oldali gombához, és ezt mondja: igggen! Majd átszáll a jobb oldalhoz, és azt cserregi: némmmm, én bakkkkecskkke vagggyokkkkk!

Melyik utat választod?

- Eloldozod Dódi bácsit, és elindultok balra? → **263**
- Vagy jobbra? → **274**

**266** Ahogy el szeretnéd tenni, hirtelen kicsúszik a kezedből a csodanagyító, és olyan szerencsétlenül pottyan egy kőre, hogy az üvege ezer szilánkra reped. Ezután hiába irányítod rá a gombákra, már semmit sem mutat. Húzd ki a nagyítót a holmijaid közül! Bosszankodsz ügyetlenségeden, de bízol benne, hogy magadtól is tudni fogod legközelebb, melyik a jó gomba. Most viszont folytasd az utad!

- Jobbra mész, a nagy őzláb gomba felé? → **243**
- Vagy balra, a párducgalóca irányába? → **235**

**267** Az utolsó szakaszon jól felgyorsulsz, beleszúszol egy lyukba, majd a csúszda hirtelen kiköp. Előtted világosság, odalenn egy színpadon előadás folyik, te pedig egy fülkébe pottyantál valaki mellé, aki miattad ijedtében kiejti a kezéből a süteményét.

– Még ilyet! Direkt külön páholyt kértem! Ülj a saját helyedre! – horkant fel a monyó asszonyság, majd a süti után nyúl. Vagyis csak nyúlna, mert ekkor a szegény süteményre rápottyan Léna és Oszi is. A valaha volt pite most palacsintaformájúvá lapulva várja szomorú végét a színház páholyának padlóján.

– Ó, pedig a legfinomabb monyabogyóval volt töltve! – sópánkodik az asszonyság.

Jobbnak látjátok sürgősen távozni a páholy hátuljában nyíló ajtón át.

Megint a tágas előcsarnokban álltok mindhárman. Most mit tesztek?

- Újra megmásszátok a meredek lépcsőt, és megint megpróbálkoztok a csúszással, hátha most sikerrel jártok? → **324**
- Vagy úgy érzitek, ennek így nincs értelme (talán hiányzik még valami), így inkább elhullámvasutatok egy másik helyszínre? → **300**

**268** A nagyító szerint a jobb oldali, sárga tönkű, puha, szőrös tapintású gomba „molyhos tinóru – ehető”, míg a vörös tönkű „farkastinóru – mérgező”.

- Jobbra indulsz, a molyhos tinóru felé? → **254**
- Vagy balra, a farkastinóru irányába? → **262**

**269** Épp eléritek a Lidércerdő szélét, mikor odabenn a fák között egy furcsa alakra lesztekl figyelmesek. A tiszta reggeli fényben jól látjátok, ahogy elröppentek felette. Piros kabátot és gumicsizmát visel, hátán jókora túrahátizsák. A mozgása, mint egy vadászebé – ide-oda forog, és megvizsgál minden fát, bokrot, mintha nyomokat keresne. Ezután hosszasan pötyög valami kütyübe, talán telefonba. Közben megbotlik egy kiálló gyökérben, de máris újra talpon van, és egy hatalmas tüsszentést követően folytatja a kutatást.

– Te Oszi, nem ismerős neked az az alak? – suttogja Léna.

– De! Apa az! Minket keres! – feleli csillogó szemmel Oszi.

– Le kell szállnunk valahogy! Azonnal! – rendelkezik Léna. Ide-oda rángatjátok a leplet, és addig ügyeskedtek, míg végül sikerül a földre kormányozni



az ejtőernyőtüket. Ahogy lehuppantok, Oszi már rohana is, de Léna visszatartja.

– Ne feledd, öcsikém, te most manó vagy! Apa halálra rémülne! Előbb használjuk a nyakláncot!

Sietve előkerítitek a zsákoktokból, és mind csavartok rajta egyet. Visszanyertétek az eredeti magasságotokat! Már csak Lénának apukáját kell megtalálni! Szerencsére ez nem nehéz feladat, piros kabátja szinte világít a fák közt. Oszi és Léna már rohan is, és a következő pillanatban az apukájuk nyakában csüggnek mindketten.

A nap már egész magasra hágott az égen, ahogy együtt baktatok négyen hazafelé. Lénának apukájától kaptatok már hideget, meleget, amiért elszöktetek, de szegény annyira boldog, hogy megtalált titeket, hogy hamar elfelejtette a dühét.

– Apa, Vili nagypapa régi dobozában találtunk egy cetlit, és azért vágunk neki az erdőnek! – magyarázza Léna.

– Nagypátok mindig is egy álmodozó bajkeverő volt! Sosem tudott felnőni! Ilyesmire biztatni gyerekeket! Fel nem foghatom! De hát az a lényeg, hogy megvagytok. Merre jártatok? Hol töltöttétek az éjszakát?

– Mar... majd egyszer elmondom – feleli Oszi, és ti némán bólogattok.

Közben eléritek a város szélét, majd hamarosan megérkeztek Lénához. A nappaliban lerogytok a heverőre, míg Lénának apukája a konyhában szorgoskodik, hogy egy teát és valami reggelit készítsen nektek.

Szemben, a falról az ismerős festmény néz le rátok, a fával és a vakondtúrásos réttel. Ez most már nemcsak Vili bácsi emléke, hanem a tiétek is! De ekkor belétek hasít valami – Gizi néni!

– Oszi! Menj, tartsd szóval apát, ki ne jöjjön a konyhából! – utasítja Léna, majd megragadja a kezéd, és már rohantok is fel a padlásra. Gizi néni reményvesztetten üldögél a babaház karosszékeiben, és a kezét tördeli. El sem akarja hinni, amikor meglát titeket.

– Gizi néni! – hajoltok hozzá egész közel. – Jöttünk kiszabadítani! De csak akkor, hogyha nem tetszik senkinek elmondani, mi történt! – Gizi néni sűrű bólogatások közepette fogadkozik, hogy néma lesz, mint a hal. Kiveszitek, és odaadjátok neki a nyakláncot, hogy tekerje el újra. Egy pillanat múlva már ott áll mellettek. Halkan kiosontok vele a házból, és elbúcsúztok tőle.

– Ilyen megaláztatást! – zsörtölődik. – Egy éjszakát eltölteni egy babaházban, az én koromban! És még el sem mesélhetem senkinek, mert mindenki bolondnak tartana! Azt hiszem, soha többé nem vigyázok gyerekekre! Viszlát!

– Nagyon sajnáljuk, Gizi néni! – integettek utána megkönnyebbülve. → 400

**270** A nagyítót először a bal oldali, méhsejtes kalapú gombára irányítod. Eszerint egy ehető, ízletes kucsmagombával van dolgod. A jobb oldali ezzel szemben egy redős papsapbagomba. Hát, megnéznél



egy papot ilyen tekervényes sapkában! Mindenesetre ez a gomba mérgező. Merre folytatod az utadat?

- Balra, a kucsmagomba felé? → 223
- Esetleg jobbra, a papsapkaomba irányába? → 274

**271** Felülsz a  $\boxtimes$  jelű csíkra a lépcső tetején. Kezeidet a csúszda melletti durva kőre helyezed, és finoman ellököd magad. Már is villámgyorsan száguldasz lefelé, úgy látszik, moharuhád erre lett kitalálva! Még a másik három csúszdát is látod egy ideig, majd eltávolodnak. Hamarosan lassul a tempó, egyenesebb szakaszhoz érkezel, ahol a csúszda kiszélesedik, és négyfelé ágazik. Az ágakba vésve újabb jeleket fedezel fel. Közben Léna és Osi is beértek, de neked kell döntened, melyik utat választod. És gyorsan, mert nem tudsz megállni!

- A  $\square$  jelűn csúszol tovább? → 264
- Vagy a  $\oplus$  jelűn? → 251
- Esetleg a  $\diamond$  jelűn? → 338
- Vagy tán a  $\perp$  jelűt választod? → 275

**272** Ahogy a gombákra irányítod a nagyítót, azonnal kiírja, hogy „galambgombák”. Mikor a sárgásbarnát vizsgálod, „büdös galambgomba – nem ehető” felirat jelenik meg a nagyító üvegén. A zöldes meglepően a kékhátú galambgomba névre hallgat, és ehető. Merre mész tovább?

- Balra, a kékhátú galambgomba felé? → 223
- Vagy jobbra, a бүdös galambgomba irányába? → 274

**273** Kinyitjátok az első ajtót, beosontok, és behúзва magatok mögött elindultok a járatban. Az hamarosan meredeken emelkedni kezd. A talpatok alatti sziklát hamarosan felváltja egy süppedősebb réteg. Reménykedtek, hogy mindjárt kibukkantok a föld felszínén. Gyorsan szeditek a lábatokat, míg nem a padló váratlanul beszakad alattatok! Egy kisebb, de függőleges falu verembe estetek. Hiába próbáltok kikászálódni, sehogy sem sikerül. Viszont hamarosan apró monyófejek kandikálnak be hozzátok.

- No, mit fogtunk? Le akartak lépni, Mojmír!
- Szép! Mégsem lesznek díszvendégek! – közli a főmonyó, majd sarkon fordul, és elsiet.

A monyók kihalásznak titeket a gödörből, és persze megtalálják a nyakláncot nálatok, hiába próbáltatok



rejtegetni. Szép terveitek a menekülésről elszálltak. Még jó ideig élvezhetitek Marmor vendégszeretét... Kalandotok itt véget ér.

**274** Dódi bácsi engedelmesen döcögni kezd mellett a jobb oldali ösvényen. Az hosszan kanyarog a sűrű erdőben. A fák egyre mohosabbak lesznek, az út pedig egyre nehezebben járható. Fáradtan botorkálsz, mert már a nap is lemenőben. Végre világosság gyúl a távolban – tán megérkeztél a Szürke romhoz? Pár pillanat múlva már ott állsz a lemenő nap utolsó sugarainál – a Naplementenéző réten. Úgy látszik, valamikor rosszul választottál, és mérgező gomba felé indultál. Dódi bácsi finoman kihúzza a pórázt a kezedből, és eldöcög a fák között, nyilván az ólja felé.

Nem jutottál át a Lidércerdőn, és közben beesteledett. Bumford úrnak és Mamlasz úrnak már nyom sincsen. Befejezték a piknikezést, és hazasétáltak a kertjükbe? Vagy tán soha nem is voltak itt, csak álmodtad őket? Merre lehet Léna és Oszi? Vajon megtalálják Makkalát? Talán majd egyszer megtudod. Kalandod itt véget ér.

**275** Rövid siklás után a csúszdád újfent négyfelé ágazik. És persze mindegyik ágnál újabb kőbe vésett jel virít. Dönts gyorsan, melyik felé folytatod az utadat!

- A † felé? → **256**
- A ⊆ felé? → **267**
- A △ felé? → **278**
- A ♠ felé? → **335**

**276** Halkan behúzzátok magatok mögött az ajtót, és nekiindultok az előttetek húzódo folyosónak. A távolból tompa, kísérteties nyöszörgés hallatszik. Rossz érzéssel haladtok tovább. Az egyre szűkülő járatban hamarosan valami furcsa, puha testbe ütköztök.

– Uh, ez olyan, mint valami elképesztően óriási giliszta farka – húzza a száját Léna, mire a farok megmozdul.

– Én visszamegyek – közli Oszi ellentmondást nem tűrően, és már nyargal is kifelé. Nincs mit tenni, ti is szaladtok utána, és hamarosan visszaértek az Óriások csarnokába. Valószínűleg nem a TÉL feliratú ajtót választottátok. De akkor melyik lehet az? Most melyikkel próbálkoztok?

- Az elsővel? → **273**
- A harmadikkal? → **280**
- A negyedikkal? → **287**
- Az ötödikkal? → **293**
- Vagy nem tudjátok, melyik a „TÉL” feliratú ajtó? → **398**

**277** A nagyítót először a jobb oldali, tuskó mellett nővő vörösesbarna gombára irányítod. „Világító tölcsérgomba – mérgező” – írja ki. Vajon tényleg világít a sötétben? – tűnődsz. A citromsárga gomba ehető rókagomba. Merre mész tovább?

- Balra, a rókagomba melletti úton? → **223**
- Vagy jobbra, a világító tölcsérgomba felé? → **274**

**278** Az utolsó szakaszon jól felgyorsulsz, becsúszol egy lyukba, majd a csúszda hirtelen kiköpi. Egyenesen egy székre pottyansz, egy színházi páholyba, két monyószerelmes közé harmadiknak, akik így egymás helyett a te két orcádra nyomnak jókora pusztit. Persze hamar rájönnek a tévedésükre, és szétrebbenek. Pont jókor! Léna és Oszi épp a nyakadba pottyannak! Érzitek, hogy rosszkor vagytok rossz helyen, így hiába izgat titeket az előadás, sietős léptekkel távoztok a páholy hátsó ajtaján, a szerelmesek döbrent tekintetétől kísérve.

Megint odalenn, a tágas előcsarnokban álltok mindhárman. Most mit tesztek?

- Újra megmásszátok a meredek lépcsőt, és megint megpróbálkoztok a csúszással, hátha most sikerrel jártok? → **324**

- Vagy úgy érzitek, ennek így nincs értelme (talán hiányzik még valami), így inkább elhullámvasutaztok egy másik helyszínre? → **300**

**279** A fáklya egy jókora barlangtermet világít meg. A terem részben természetes képződmény, részben kiépített. A padlója döngölt föld, falai szabálytalan sziklából állnak. Az alagúttal szemben, amin át érkeztek, négy újabb járat nyílik.

– Melyiken menjünk? – nézel tanácstalanul Lénára.  
– Nem tudom. Nem olyan klassz dolog eltévedni egy barlangban.

– Akkor mit csináljunk? Maradjunk itt? Forduljunk vissza? – kérded türelmetlenül.

– Nem is tudom – bizonytalankodik Léna.

– Ne forduljunk vissza! Én akarok valamit csinálni! – jelenti ki Oszi a sötétben.

– Jó, csináljunk valamit! – csillan fel a szemed, hátha van valami jó ötlete.

– Mit? – bambul rád Oszi.

Úgy tűnik, mégis neked kell javasolnod valami okosat.

- Elindultok az egyik úton? → **288**
- Vagy elgondolkoztok, hogy tudnátok megjelölni az utatokat? → **294**
- Esetleg elkiáltod magad, hogy hé, Makkala! → **304**

**280** Benyitok az ajtón, majd gondosan behúzzátok magatok mögött. A járatban csönd fogad, bár a távolból halk nyöszörgés hallatszik néha. Talán a szomszéd üregből jön... Az utatok sokáig egyenesen előre halad, majd egy kanyart téve meredeken emelkedni kezd. Csak nem a felszínhez közeledtek? A talpatok alatti sziklát hamarosan felváltja egy sűrűpedősebb réteg. Gyorsan szeditek a lábatokat, mígnem a padló váratlanul beszakad alattatok! Egy kisebb, de függőleges falu verembe estetek. Hiába próbáltok kikászálódni, sehogy sem sikerül. Viszont hamarosan apró monyófejek kandikálnak be hozzátok.

– No, mit fogtunk? Le akartak lépni, Mojmír!

– Szép! Mégsem lesznek díszvendégek! – közli a főmonyó, majd sarkon fordul, és elsiet.

A monyók kihalásznak titeket a gödörből, és persze megtalálják a nyakláncot nálatok, hiába próbáltátok rejtegetni. Szép terveitek a menekülésről elszálltak. Még jó ideig élvezhetitek Marmor vendégszeretétét... Kalandotok itt véget ér.

**281** Egy apró terembe érteztél, amit a falra erősített fáklya világít meg. Isteni illat csapja meg az orrod! Előtted faasztal roskadozik mindenféle finomság alatt. Van ott egy tál eper, szamóca, málna, áfonya, különböző saláták, ínycsiklandozó vadhúsok mártásban. Mellettük kerámiakancsókban piros és fehér italok sorakoznak. Talán szörpök? Közben Lénáék



is felértek, és csodálkozva merednek a terülj-terülj asztalkámra. A teremnek egy kijárata van azon túl, amin megérkeztetek, de azt erős vasrács zárja le. Odamész, és megzörgeted. Ekkor furcsa zajt hallasz, és a kőlap, amit lenről kinyitottatok, nagy robajjal bezáródik. Lénával hiába ugrotok oda, és feszegetitek, meg se moccan. Be vagytok zárva! Most hogyan tovább? Felzabáljátok a bőségtálat? Úgyis iszonyú éhesek vagytok! Talán észre sem veszik, ha majszoltok ebből-abból egy kicsit, aztán megléptek valahogy...

- Eszel egy kicsit a gyümölcsből vagy a húsból? → 290
- Iszol a szörpből? → 305
- Esetleg valami mást teszel? → 319

**282** – Már megint ugyanoda jutottunk! – nézel körbe bosszúsan a jól ismert barlangteremben.

– Ez borzasztó! Az utak össze vannak kötve! Bármelyiken indulunk, mindig ide érünk vissza! – kesereg Léna. – Most mi legyen? – néz rád kétségbeesetten.

– Oltsuk el a fáklyákat, és legyünk teljesen sötétben! – javasolja lelkesen Oszi.

– Még csak azt kéne – morog Léna, aki nincs kísérletező kedvében. – Inkább nézzünk körül nagyon alaposan itt, hátha valami elkerülte a figyelmünket!

Mit teszel?

- Alaposan körülnézel? → 312
- Vagy engedsz Oszi óhajának, és kipróbáljátok a teljes sötétséget? → 323

**283** Beléptek balról az első járatba. Ennek is döntögtölt padlója van, és a falait is mintha kivájták volna. Sehol sem láttok már belógó gyökereket, tehát elég mélyen lehetnek a föld alatt. Ennek dacára a járat továbbra is lefelé tart. Időnként beszűkül, ilyenkor mélyen lehajolva tudtok csak haladni, majd újra kényelmessé válik. Bár ide-oda kanyarog, elágazást nem találtok benne. Egyszer csak egy erősebb kanyart vesz jobbra, majd hosszasan kanyarog tovább. Hamarosan érzitek, hogy már felfelé gyalogoltok, és befuttok egy nagy terembe. Előttetek egy alagút vezet tovább. Mellettetek balra egy, jobbra két ajtó nyílik a barlangfalban. → 321

**284** – Léna, bevilágítasz az üregbe a mobiloddal? – Nem emlékszel, hogy lemerült? – mered rád bosszúsan Léna. – És azóta nem igazán volt alkalmam feltölteni, ha nem vetted volna észre...

– Jól van, na! De akkor mit csináljunk?

– Ha meglenne Fülöp, ő felderítené nekünk a terepet. Ó, hol mászhatsz most, Fülöp! – sóhajt fel Oszi.

– Nézzük meg, mik vannak nálunk, hátha valami segít! → 291

**285** – Tessék! – hajítod oda Oszinak a nyakláncot. – Na, lássuk! – koncentrál Oszi a feladatára kinyújtott nyelvvel. – Most csak erre tudom teker-  
ni... – Ekkor hirtelen egy pukkanást hallotok, és Oszi eltűnik a szemetek elől.

– Na ne, már csak ez kellett! – néz körbe idegesen Léna.

– Itt vagyok – hallatszik egy vékony hangocska a fűszálak közül. – Manó lettem!

– Várj! Tekerd el megint azt a nyakláncot! – javasolod.

– Oké, akkor most hangya leszek? – kérdi Oszi, majd újra megtekeri a láncot. Pukk! Újra ott áll előt-  
tetek eredeti méretében. – Fú, ha erre tekerem, kicsi leszek, ha arra, akkor meg újra nagy.

– Szegény Gizi néni, ha tudtuk volna, hogy ez ilyen egyszerű, most nem raboskodna a babaházban... – sóhajt fel Léna.

– Szerintem szuperül érezheti magát! És most, hogy kiderült, hogy vissza tudunk változni, gyerünk, váljunk mind manóvá!

Egymás után megtekeritek a nyaklánc gömbjét. Halk pukkanások hallatszanak, és mindenki kicsivé  
válík. Mikor rajtad a sor, hirtelen nagyon közel kerülsz a fűhöz. A fák elképesztően hatalmasnak tűnnek, te pedig végre beléphetsz a kő alatti üregbe a barátaidal együtt. → **316**

**286** Talán nincs jobb megoldás. Előveszitek a nyak-  
láncot, és megmutatjátok a lényeknek.

– Csak akkor adjuk oda, ha bejöttök, és felébresz-  
titek Oszit! – közli velük ellentmondást nem tűrően Léna. A két lény egymásra néz, majd vállat vonnak.

– Hát jó – bólint a nagyobbik, azzal a nyakában lévő kulccsal kinyitja a zárat, és belépnek hozzátok. – Ide azt a függőt, és már ébresztem is.

Léna kiveszi a kezedből a nyakláncot, és átnyújtja a manónak. Húzd ki a kalandlapodról!

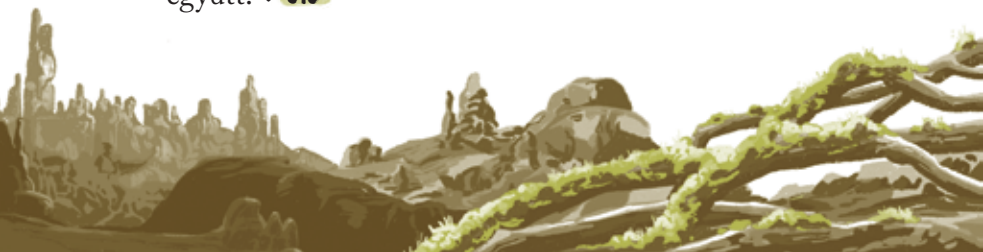
– Hé, Iggi, őrizd meg! – Azzal odadobja a láncot társának, aki elsüllyeszi bő köpenye bugyraiban. Ezu-  
tán odahajol Oszihoz, és az orra alá tartja az üvegcsét. Oszi mocoogni kezd, majd lassan kinyitja a szemet, és tüszent egyet.

– Pffuj, mi ez a poloskaszag? És ez ki? – horkant. Léna megkönnyebbülten felsóhajt, és megöleli öcsi-  
káját.

– Móg vagyok, a monyó, és ez a társam, Iggi – feleli a lény. – De ti kik vagytok, és hogy kerültök a barlan-  
gunkba?

– Makkalát keressük – bököd ki. A monyók dőb-  
benten egymásra néznek, majd rátok.

- Megmutatod a fogaskereket nekik, amit Makka-  
lának hoztatok? → **303**
- Vagy csak elmagyarázod a helyzetet? → **327**



**287** Egy szűk, sötét barlangjáratban találjátok magatokat. Behúzzátok az ajtót, és elindultok. Furcsa moraj hallatszik a távolból. Kicsit megbor-zongtok, de nincs mit tenni, továbbmentek. A levegő közben egyre hidegebbé válik. Már a lélegzetetek is látszik, a talpatok pedig annyira átfagyott, hogy alig tudjátok mozgatni a lábujjaitokat. A járat kiszélesedik, és már jóval kevésbé tűnik építettnek, monyókéz által faragottnak, mint a korábbi szakasz. Hirtelen úgy megcsúszik alattad a föld, hogy majdnem elhasalsz. Léna is elbotlik. Hiszen jég van a talpatok alatt! Most látjátok csak, hogy a barlang falát is itt-ott jég borítja, és a cseppkövek között óriás jégcsapok csüngenek! A korábbi moraj ekkorra már teljesen elhalkul.

– Vajon mi lehetett ez a félelmetes hang? – kérded Lénától megkönnyebbülten.

– Talán egy barlangi folyam robaját hallottuk egy távoli járatból – feleli.

– Vagy egy furcsa lény vérszomjas üvöltését egy közeli járatból – vélekedsz, de hamar elhessegeted a baljós képeket, mert feltűnik előttetek egy apró nyílás, amin keresztül fény áramlik a barlangba.

Megszaporázzátok a lépteiteket, de ahogy a lyuk közelébe értek, olyan erős huzat támad, hogy szabályosan kiröppentek a járatból. A fűben ülve hunyorogtok a nap első sugaraiba. Az óriás fűszálakat enyhe szél borzolja. A közelben meglátjátok a Szürke rom sziluettjét. A Lidércerdő szélén lehettek. Kijutottatok!

Miután kifújátok magatokat, előássátok a nyakláncot a zsákokot mélyéről, és mind csavartok rajta egyet. Visszanyertétek az eredeti magasságotokat! Így azért könnyebb lesz hazajutni! Feltápszkodtok, és elindultok délnek a Lidércerdőn át. Séta közben megállapítjátok, hogy elég furcsa érzés újra nagynak lenni.

- Van nálatok négylevelű lóhere? → **397**
- Vagy nincs? → **390**

## 288

- Balról az első járatot választjátok? → **283**
- Vagy a másodikat? → **295**
- A harmadikat? → **309**
- Esetleg a negyediket? → **318**

**289** – Makkalához jöttünk, ismeritek? Neki hoztuk ezt a fogaskereket, Léna nagypapájának kérésére! Ő Léna – mutatsz álladdal a melletted fészkelődő lányra. A manók rátok merednek.

– Ti Makkalához jöttetek? Visszahoztátok a fogaskereket? Ez tényleg az, nézd csak, Móg! – csillan fel a kisebb lény szeme.

A Mógnak nevezett lény odalép a fogaskerekhez, és a kezébe veszi.

– Tényleg! Semmi kétség! Ezt Vili vitte el jó pár éve!

– Igen, ő az én nagypapám. Vagyis volt. Már nem él – sóhajtja Léna.

– Ó, nagyon sajnálom! Én találkoztam még vele! Iggi vagyok, ő meg Móg, mindketten monyók! – mosolyog rátok a kisebb lény. – Ne haragudjatok ezért a kényelmetlenségért, rögtön elengedünk titeket! Ha tudtuk volna...

Odalép hozzátok, és sorban eloldja a köteleiteket. Közben elmeséli, hogy ők monyók, és az otthonuk ez a föld alatti világ. Megdörzsölitek a kezeteiket és a lábatokat. Jó végre kiszabadulni! Léna már nyúlna a kincseitekért, de Móg elveszi a keze elől a fogaskereket és a nyakláncot.

– Ezeket majd később! A többit nyugodtan tegyétek el. Gyertek, megyünk Makkalához! Iggi, ezt őrizd tel! Azzal odanyújtja Igginek a nyakláncot, aki elsüllyeszti köpenye bugyraiban. Ennek nem nagyon örültök, de reménykedtek, hogy majd Makkalánál mindent visszakaptok. Húzzátok ki a listátokról a nyakláncot és a fogaskereket! Elindultok a monyók után a barlangban. → 330

**290** Kiemelsz egy kisebb hússzeletet, és beleharapsz. Isteni íze van, elomlik a szádban. Mennyi finomság! Talán Makkala hagyta mindezt itt, mert

valahogy tudomást szerzett az érkezésedről? A mártást lenyalogatod az ujjadról, majd belemarkolsz a málnába. Léna rosszállóan figyel, ahogy eszel.

– Na, mi az, te nem kérsz? – csámcsogod. Osi is ott tömi a fejét melletted.

– Nem szívesen eszem ismeretlen ételből – rázza a fejét Léna. – Annak sem örülök, hogy ti esztek.

– De isteni finom, nem igaz, Osi? – Osi lelkesen bólogat, és belemarkol az áfonyás tálba. – Tényleg! Látnod, nyugodtan ehetünk belőle! Nem hiszem, hogy nem vagy éhes! Na, gyere, ne kérsd már magad!

Léna vállat von, és óvatosan bekap egy málnát. Aztán még egyet. A húst is megkóstolja. Hamarosan lelkesen tömiték magatokat az asztal körül, mindenről megelégedve. Hirtelen nehéznek érzed a szemhéjad. Jölesne becsukni a szemed. Lehajtod a fejed. Melletted Léna és Osi az asztalra borulva fekszik. Ébren kéne maradni – gondolod. Az utolsó húsdarab, amit be akartál kapni, kiesik a kezedből, és lepottyan az asztal mellé a földre. Minden elsötétedik körülötted... → 334

**291** Körülnézel a tárgyaitok között. Vajon mit lenne érdemes most elővenni?

- A sípot? → 302
- Az órát? → 311
- A nyakláncot? → 325

**292** – És most merre tovább? – fordulsz Lénához.  
– Nem tudom. Olyan egyforma minden ebben a barlangban! Várjunk csak, ez nem ugyanaz a terem, ahonnan indultunk?

– De, igazad van! Itt van a mohánk leszórva az egyik járat elé! – kiáltasz fel. – Innen indultunk, és egy másik ajtón értünk vissza! Tegyük mohát oda is, ahol kérteztünk!

– Tehát két járat maradt, ahol még nem jártunk! – szögezi le Léna. – Az egyik nyilván a továbbvezető út. A másik meg, ki tudja. Akkor merre tovább?

Ekkor Oszi hangját halljátok meg a barlang fala mellől.

– Hahó, találtam itt is olyan derengő izét, mint a bejáratnál! És itt fekszik a földön még egy fáklya! Ezt hadd gyűjtsam meg és hadd vigyem én!

– Na jó – bólint Léna. – Csak ne hadonássz vele!

– Oké! – Azzal Oszi odalép hozzád. – Felveszel a nyakadba picit? Hogy fáklyás barlangi óriás lehessenek?

– Ne totójázzatok már, menjünk! – sürget Léna.

Ezúttal melyik járaton indultok? Ne feledjétek, abból a kettőből válasszatok, ahol nincs moha a bejárat előtt.

• Balról az első járatot választjátok? → **283**

• Vagy a másodikat? → **295**

• A harmadikat? → **309**

• Esetleg a negyediket? → **318**

• Vagy nem törödsz Léna sürgetésével, és előtte picit nyakadba veszed Oszit? → **306**

**293** Besurrantok, és behúzzátok az ajtót magatok mögött. Egy hosszan elnyúló, sötétbe vesző folyosón vagytok, amelyből kísérteties nyöszörgés halatszik. Mivel úgy érzitek, ez a TÉL kapu, összeszeditek a bátorságotokat, és minden félelmetek ellenére továbbmentek a járatban. Hamarosan szabályos, fehér cseppkövek alatt haladtok át. A barlang fala egyre puhábbá válik, és a nyöszörgés erősödik.

– Szerintem rossz helyen járunk – torpan meg Léna.

És nem tévedett. A fehér cseppkövek hatalmas fogakként rátok csukódnak. Benn rekedtetek egy óriási barlangi féreg szájában. De legalább ő már nem nyöszörög tovább, mivel jóllakott. Kalandotok itt véget ér.

**294** – Ne induljunk el csak úgy fejetlenül az egyik irányba – javasolod. – Mit szólnátok, ha valahogy megjelölnénk az utunkat?

– Jó ötlet! Akkor visszatalálunk majd! Kár, hogy nincs nálunk fonál, mint Thészeusznál a labirintusban!

– Mi lenne, ha kenyérmorzsákat szórnánk, mint Jancsi és Juliska? – javasolja Oszi.

– Sajnos nem tettem be szendvicset – sóhajt fel Léna. Most tudatosul benned, hogy kezdesz nagyon éhes



lenni. Még egy másnapos kolbászos szendvicset is jóízűen elfogyasztanál! De mivel lehetne megjelölni az utat?

- Van nálad egy kis makk, moha vagy fenyőtű? → 299
- Nincs? Akkor vágjatok neki valamelyik útnak. → 288

**295** A második járatot választjátok, és elindultok a döngölt padlón. A falak olyanok, mintha kivájták volna őket. Ez a járat biztos nem természetes képződmény, hanem valakiknek a keze munkája. Hosszú kacskaringózás után az alagút emelkedni kezd. Már egész közel lehettek a földfelszínhez, mert pár belógó gyökeret megvilágít a fáklyátok. Utatok ekkor egy erős jobbkanyart vesz, majd hosszasan tovább folytatódik. Itt viszont már enyhén lefelé tart. Elágazást továbbra sem találtok, de hamarosan befuttok egy nagy terembe. Előttetek egy alagút vezet tovább. Mellettetek jobbra három ajtó nyílik a barlangfalban. → 321

**296** – Nem adom, most én játszom veled! – mordulsz Oszira. A gömb megakad, nem tudod erre tovább tekerni. Így megpróbálsz visszafelé. Hirtelen pukkanást hallasz, és a föld nagyon gyorsan közeledni kezd hozzád. Még fel sem eszmélsz, de már

eltűntél egy fűcsomó takarásában. Hallod, ahogy Léna a neveden szólít.

– Hahó, itt vagyok! – feleled. A többiek, mint két óriás, elképedt arccal hajolnak föled.

– Akkora lettél, mint egy macska – suttogja Léna elismerően.

– Igen! Már beférek az üregbe! Akkor ti is átváltottok? – kérded óvatosan.

– Hááááát, nem tudom. Mi van, ha nem tudsz visszaváltozni? Inkább megvárunk itt. Keresd meg Makkalát, aztán ha beszéltél vele, hazaviszünk.

– És elmagyarázzuk anyukádnak, hogy manó lettél! Szerintem iskolába se kell többet járnod! – bátorít Oszira.

Nem vagy elégedett ezzel a megoldással. Pláne nem szeretnél a barátaid nélkül továbbmenni. Idegesen tovább csavargatod a gömböt. Pukk, hirtelen újra nőni kezdesz, és megint eredeti magasságodban állsz Léna és Oszira mellett.

– Hú, ezt hogy csináltad? – ámuldozik Léna.

– Csak a másik irányba tekertem a gömböt. Ilyen egyszerű az egész – feleled lazán.

– Szegény Gizi néni, ha ezt tudtuk volna, most nem raboskodna a babaházban... – sóhajt fel Léna.

– Szerintem szuperül érezheti magát! És most, hogy kiderült, hogy vissza tudunk változni, gyerünk, váljunk mind manóvá!



Egymás után megtekeritek a nyaklánc gömbjét. Halk pukkanások hallatszanak, és mindenki kicsivé válik. A fák elképesztően hatalmasnak tűnnek, ti pedig végre beléphettek a kő alatti üregbe. → 316

**297** – Mégis mire gondoltok? Mi mindig ekkorák voltunk! Semmi varázstárgy vagy ilyesmi nincs nálunk! – vágsz vissza magabiztosan. Léna bólogat, Oszi horkol.

– Ne nézz minket gógyinak, láttunk mi már embert, és tudjuk, hogy ti összementetek – feleli határozottan a nagyobbik lény, akinek kulcs lóg a nyakában.

– Igen, ismertünk egy embert, és ő is kicsi lett, amikor meglátogatott minket – fecsegi a kisebb félig a nagy mögé bújva. – A kisöcsi viszont így ki tudja, meddig alszik, ha nem adjátok oda sürgősen azt a dolgot! – teszi hozzá vészjóslóan. Látod, hogy Léna feladja. → 286

**298** – Ne félj, már ott is vagyok! – feleled, és reszkető lábakkal Léna hangja felé indulsz.

– Jól vagy? – kérded, amikor odaérsz.

– Hát, nem tudom, mi lehet ez! – suttogja Léna. – Itt, a fejem fölött.

Óvatosan felegyenesedsz, és ekkor a te hajadhoz is hozzáér valami. Megérinted. Mintha durva, ritkás szőrök állnának ki az alacsony mennyezetből.

– Á, ezek csak a fák gyökerei! – ébredsz rá. – Mindenhol csüngnek a mennyezeten, kitapogattam! Nem

kell félned! – bátorítod Lénát. – Gyertek, ott kicsit odébb valami vörösen dereng! Nézzük meg!

Odabotorkáltok hárman kézen fogva a tompa fényhez. A fal egy mélyedéséből jön a derengés, olyan, mintha bent tűz pislákolna. Miközben Lénával vizsgáljátok, hirtelen valami jól fejbe vág.

– Találtam valami farudat – rikkantja Oszi melletted.

– Már fejbe is csaptál vele, Oszi, add csak ide! – Azzal kiveszed a kezéből, és a derengés felé tartod. – Ez egy fáklya! – állapítod meg.

– Szerintem dugjuk be a lyukon, hátha meggyulad! – javasolja Léna.

Bedugjátok a nyílásba. Sercegést hallotok, és amikor kihúzzátok, meleg fény lobogja be a járatot körülöttek. Mintha nektek lett volna ez a fáklya idekészítve! Új szerzeményeteket magasra emelve gyalogoltok tovább mélyen a föld alá. A belógó gyökerek egy idő után eltűnnek, csak rideg kőalagút marad, ami egyszer csak kiszélesedik. → 279

**299** Előásod az erdőben talált kincseidet.

– Ezekkel megjelölhetjük az utakat! Teszünk egyet a járat kapujába, aztán időnként elszórunk egyet útközben – javaslod.

– Nekem is van! – kapar ki a zsebéből egy adag mohát Oszi pár papír zsebkendő és némi morzsa társágában.

– Remek ötlet! Mehetünk is! – biztat Léna. Megbeszélitek, merre induljatok, és rögtön le is szórtok egy kis mohát a választott út elé. Jegyeztétek fel a kalandlapra, melyik ajtót jelöltétek meg így!

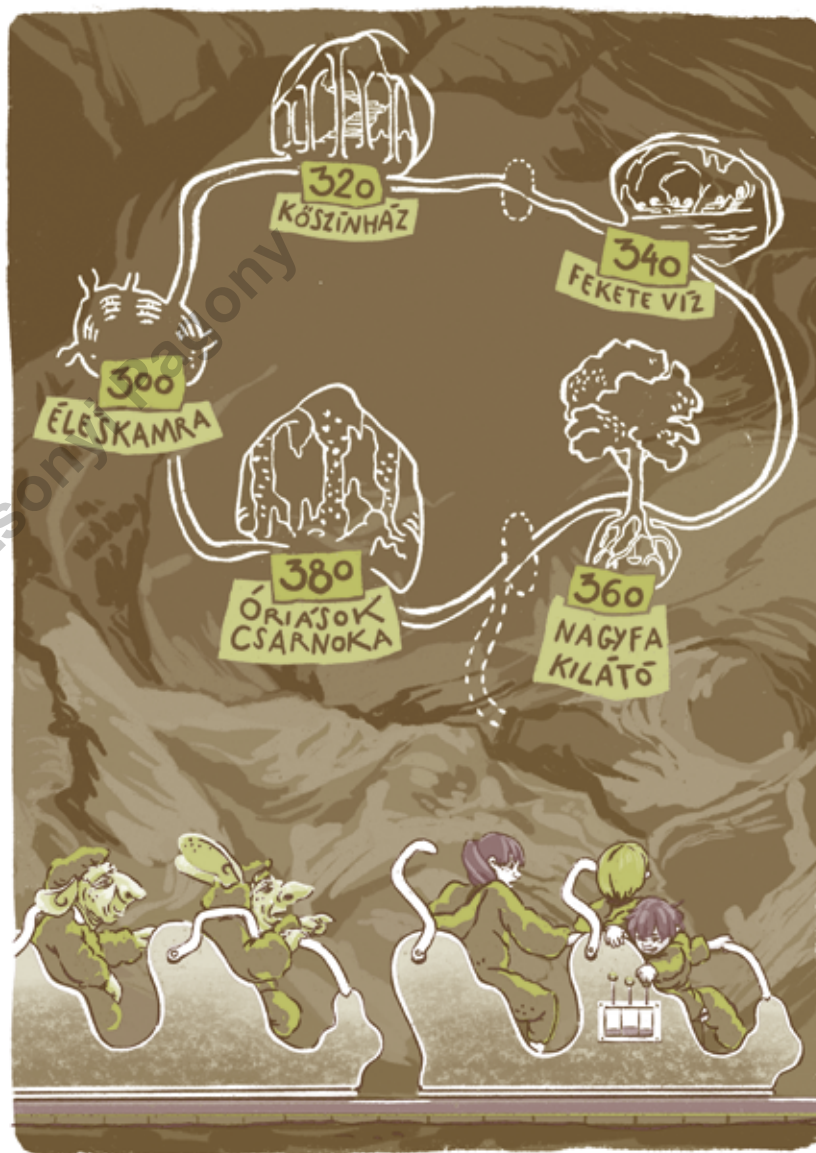
Melyik irányba indultok?

- Balról az első járaton? → **283**
- Vagy a másodikon? → **295**
- A harmadikon? → **309**
- Esetleg a negyediken? → **318**

**300** Válasszátok ki, hogy hová mennétek a barlangi hullámvasúttal, és lapozzatok a megfelelő számra!

**301** Egy keskeny peronon álltok, előttek sín. Pár fakocsi várakozik rajtuk. Mögöttük egy egész falat betöltő térkép különféle helyszínekkel, és mindegyik mellett egy háromjegyű számkód olvasható. Mögöttetek a megálló falán tábla, rajta „Éléskamra” felirat.

– Ez lenne a barlangi hullámvasút? – mutat Léna gyanakodva a rozogának tűnő kocsikra. Oszi nem sokat teketóriázik, beleveti magát a legelsőbe. Ti is bekaszálódtok utána, a monyók pedig a mögöttetek lévőbe ülnek.



– Mit beszéltél Iggivel? – hajolsz oda Oszihoz. – Láttam ám, hogy jóban lettetek!

– Á, semmit – feleli pirulva Oszi. – Csak pár üveg-golyót mutattam neki. Itt a föld alatt színes kristályok vannak csak, de azok szúrósak. Mikor indulunk? – rikant oda Mógnak.

– Rögtön! Végigjárjuk az összes állomást, hogy megismerjétek Marmort, a föld alatti várost. Az első megálló a Kőszínház lesz. Oda süssetek! Az ott Marmor térképe! A kőszínház kódja a **320**, ezeket a számokat kell beállítani a kocsi oldalán a tekerőn. Ha sikerült, húzzátok meg a kart az ülés mellett. De még előtte...

Sajnos nem halljátok, mit kéne még előtte tennetek, mert Oszi a számok beállítása után azonnal meghúzza a kart. Járgányotok nekilődül az alagútnak. Meglepően halkán és puhán siklik a sötét barlangjárat sínén. A félhomályt időnként mélyedésekbe rejtett fáklyák fénye szakítja meg, a sínek között pedig fogaskerekek forognak. Kanyar következik! Nyikorogva beveszítetek, majd a kiszélesedő járatban a sín pár váratlanul meredeken lejtteni kezd. Őrülni kezdesz, mert csak tudsz kapaszkodni, hogy ki ne pottyanj. Hirtelen mozdulattal megtaszajtod Oszit, aki ugyanott próbált fogódzkodni, mint te. Szegény egyensúlyát veszítve kicsúszik a kocsiból, pont a mélység felett. Épphogy csak sikerül elkapnod a lábát, és teljes súlyoddal ránehezedsz, miközben Léna

belesikít a füledbe. Megkönnyebbülésre a sín emelkedni kezd, lelassultok, és befuttok egy tágas terembe. Oszit addig sikerül visszarántani a kocsiba. Finoman nekipuffantok az elöttetek vesztegelő járgányoknak, majd megálltok. → **320**

**302** Előveszed a sípot, és megfújod. Éles hangja megtöri a völgy csöndjét, és egy közeli fáról pár madár száll fel rémülten...

– Ezt meg minek csináltad? – néz rád döbbenten Léna.

– Hátha Makkala meghallja, és előjön – feleled.

– Kötve hiszem – feleli Léna lesújtó tekintettel. – Viszont most már mindenki tudja, hogy itt vagyunk.

– Jól van, nem biztos, hogy ez volt a legjobb ötlet – vallod be pironkodva.

Most megnézed

• az órát? → **311**

• Vagy a nyakláncot? → **325**

**303** Úgy látod, a manók ismerik Makkalát, de nem hisznek nektek. Előkeresed a fogaskereket, és feléjük nyújtod. Még jobban elkerekedik a szemük. Móg odalép hozzád, kiveszi a kis szerkentyűt a kezedből, és megvizsgálja.

– Tényleg! Semmi kétség! Ez az, amit Vili vitt el pár éve!

– Igen, ő a nagypapám. Vagyis volt. Már nem él – sóhajtja Léna.

– Ó, nagyon sajnálom! Én találkoztam még velem! – mosolyog rá Iggi. – Ne haragudjatok ezért a kényelmetlenségért, ami veletek történt! Ha tudtuk volna...

– Mit szóltok, ha most elmegyünk Makkalához? Nagyon fog örülni nektek! – ajánlja Móg, és a zsebébe süllyeszti a fogaskereket.

– Rendben, de azt add vissza! – nyúlsz a szerkenyűért.

– Majd később, most induljunk.

Húzd ki a listátookról a fogaskereket is!

Elindultok a monyók után a barlangban. → 330

**304** Hangod belehasít a barlang csöndjébe, végigfut a falakon, és beszaladva az alagutakba, még hosszan visszhangzik. Aztán néma csönd lesz.

– Ezt miért csináltad? – suttogja Léna. – Annyira kísértetiesen hangzott!

– Én is kiabálhatok valamit? – kiabálja Oszi.

– Nem – utasítja vissza Léna határozottan.

Vártok egy picit, de a barlang csöndje végtelennek tűnik. Makkala nem ugrik elő egyik szikla mögül sem. Most mit tesztek?

• Elindultok az egyik úton? → 288

• Vagy elgondolkoztok, mivel tudnátok megjelölni az utatokat? → 294

**305** Bár éhes is vagy, a szomjúság erősebb. Beleszagolsz a korszokban lévő italokba. A málnaszörpben gyümölcsök úszkálnak, és pár virágszirom. A bodzaszörp bodzavirágokkal van díszítve. Megkóstolod, amelyiket jobban szereted. Isteni finom! Még egyszer meghúzkod a korszót, majd jóízűen megtörlöd a szád. Közben a hátad mögül Léna aggodalmas hangját hallod.

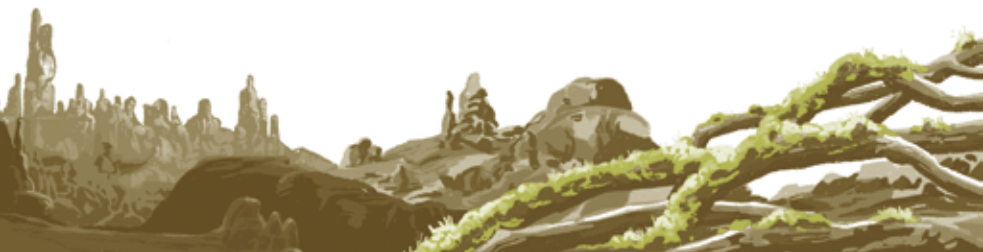
– Oszi, ugye nem eszel semmiből?

– MÉR? Már megettem két húsdarabot és egy marok gyümölcsöt – feleli teli szájjal kisöccse.

– Nem tetszik nekem ez az egész. Inkább hagyj abba – feleli szorongva Léna.

– Gyere, és igyál te is egy kis szörpöt! Csupa természetes hozzávalókból készült, nézd! – Azzal Léna orra alá tolod az illatozó málnaszörpöt. Most már ő is megnyugszik, és jókorát kortyint az isteni nedűből. Már éppen azon kezdtek gondolkozni, hogy mégis megkóstoljátok a finomságokat, mikor Oszi felnyög.

– Teleettem magam, annyira álmos vagyok! – Azzal ledől az asztalra egy csülök és egy fél kacska közé, és hortyogni kezd. Aggódva néztek egymásra Lénával, miközben szempillátok elnehezül, és tagjaitokba



ólmos fáradság költözik. A kezekben tartott szörpöt még épp sikerül letenned az asztalra, mielőtt elsötétül minden... → **334**

**306** – Jól van, nem sietünk annyira, ugorj fel! – szólsz oda Oszinak, aki lelkesen átadja a fáklyáját Lénának, és felkapaszkodik a nyakadba.

– Léna, most világíts hátulról, és nézd, milyen félelmetes az árnyékunk a barlangfalon. Vááá! Vúúú! Hrrrrrrrr!

– Ne ijesztgess, Oszikám! Mi van, miért hallgattál el?

– Mert itt lóg valami – feleli Oszi. – Egy kötél lóg a mennyezetről!

– Nocsak! – kapja fel a fejét Léna. – Húzd meg óvatosan!

Nyikorgás hallatszik, és a fejetek fölött lehajlik egy kerek kőlap. Helyén fény áramlik be felülről a barlangba, szokatlan megvilágításba helyezve a termet. Az újonnan létrejött árnyékok egy lépcsősort adnak ki, ami a sziklába vájva kanyarog fel a nyíláshoz.

– Na, látjátok, milyen jó, hogy barlangi óriást játszottunk! – mondja büszkén Oszi.

– Remek ötlet volt! De most gyerünk! – Azzal leemeled a válladról, és a falba kapaszkodva óvatosan elindulsz a lépcsőn. Lénáék követnek. Egyre magasabban imbolyogtok. Kicsit izgulsz, hogy nincs korlát, így megkönnyebbülve dugod ki a fejed a tetőnyíláson, és elakad a lélegzeted. → **281**

**307** – Gyertek gyorsan! – kiáltasz hátra, és sietős léptekkel a derengés felé indulsz. Ekkor megborzongsz – valami a te hajadhoz is hozzáér. Behúzott fejjel, remegő lábakkal botorkálsz tovább. Mikor eléred a vörös derengést, valaki beléd ütközik hátulról. Ijedtedben felkiáltasz.

– Nyugi, csak én vagyok Oszival – hallod Léna hangját.

– Jól vagy, Léna?

– Igen, bár eléggé megijedtem! – suttogja a lány. – Mit találtál?

– Mintha mélyen a sziklában, egy lyukban valami tűz pislákolna.

– Találtam egy farudat – hallod Oszi hangját, és ebben a pillanatban fejbe is vág.

– Ne hadonássz, Oszi, inkább add ide! – Azzal kiveszed a kezéből, és a derengés felé tartod. – Ez egy fáklya! – állapítod meg.

– Szerintem dugjuk be a lyukon, hátha meggyulad! – javasolja Léna.

Bedugjátok a nyílásba. Sercegést hallotok, és mikor kihúzzátok, meleg fény lobogja be a járatot körülöttek. Mintha nektek lett volna ez a fáklya idekészítve! Most látjátok csak, hogy a járat teteje mintha szőrös lenne – végig apró gyökerek lógnak a mennyezetről! Biztos fák vannak felettetek! Ezek simogatták meg a hajatokat! A fáklyát magasra emelve gyalogoltok tovább mélyen a föld alá. A gyökerek egy idő után



eltűnnek, csak rideg kőalagút marad, ami egyszer csak kiszélesedik. → 279

**308** Reptetekben figyelitek, ahogy a Lidércerdő fáit borzolja a szél. A távolban madárformájú szikla tűnik fel egy hegytetőn. A Naplementenéző rét most árnyékba burkolózik, de innen már látjátok a városotok körvonalait. Hamarosan már házak felett repültök. A szél enyhül, az ejtőernyő megereszkedik, és lassan leszálltok az egyik kihalt, hajnali utcára. Behúzódtok egy kapualjba, hogy még véletlenül se tűnjetek fel senkinek, és előkaparjátok a nyakláncot a zsákotokból. Egyesével mind csavartok rajta egyet. Visszanyertétek az eredeti magasságotokat! Feltápáskodtok, és elindultok a kihalt város utcáin. Séta közben megállapítjátok, hogy elég furcsa érzés újra nagygnak lenni! Hamarosan eléritek Lénáék házat.

– Vajon apa itthon van már? – néz rád aggódalmasan a lány. – Mit fog szólni?

– Nem tudom. Menjünk be!

Az ajtót kinyitva a ház üresnek tűnik. Vagyis valaki biztosan van benne...

– Gizi néni! – csap a homlokára Léna. Együtt rohantok fel a padlásra, ahol Gizi néni reményvesztetten üldögél a babaház karosszékeiben, és a kezeit tördeli. El sem akarja hinni, amikor meglát titeket.

– Gizi néni! – hajoltok hozzá egész közel. – Jötünk kiszabadítani! De csak akkor, hogyha nem tetszik

senkinek elmondani, mi történt! – Gizi néni sűrű bölögetések közepette fogadkozik, hogy néma lesz, mint a hal. Kiveszitek, és odaadjátok neki a nyakláncot, hogy tekerje el újra. Egy pillanat múlva már ott áll mellettetek.

– Ilyen megaláztatást! – zsörtölődik. – Egy éjszakát eltölteni egy babaházban, az én koromban! És még el sem mesélhetem senkinek, mert mindenki bolondnak tartana! Azt hiszem, soha többé nem vigyázok gyerekekre! Viszlát! – Azzal letotyog a lépcsőn, és kilép a házból.

– Nagyon sajnáljuk, Gizi néni! – integettek utána megkönnyebbülten.

Ezután leszaladtok a nappaliba, és lerogytok a heverőre. Nem csoda, hogy fáradtak vagytok egy ilyen éjszaka után! Ekkor halljátok, hogy nyílik a bejárati ajtó.

– Apa? – kérdi Osi, és már rohan is, mintha puskából lőttek volna ki. Léna a nyomában, és együtt ugranak az apukájuk nyakába.

– Jól van, jól van! Sosem szoktatok ennyire örülni nekem! Most futottam össze Gizi nénivel, mondta, hogy minden rendben volt. Hamarabb lettem kész a munkával, így már most hazaértem! Kértek reggelit?

Míg Lénáék apukája a konyhában szorgoskodik, ti a nappaliban pihentek. Szemben, a falról az ismerős

festmény néz le rátok, a fával és a vakondtúrásos réttel. Ez most már nemcsak Vili bácsi emléke, hanem a tiétek is!

– Léna, elmondjuk ezt az egészet majd egyszer apának? – kérdi Oszi vágyakozva.

– Nem tudom, öcsi. Talán. → 400

**309** A harmadik járatot választjátok, és elindultok a döngölt padlón. Jobban megnézve a falakat, tuti, hogy valakik kivájták ezeket. Rendesen kanyarog az út jobbra-balra, és közben még inkább lefelé tart. Irány a föld középpontja? Ekkor az alagút erős balkanyart vesz, és újra emelkedni kezd. Időnként összeszűkül a járat, majd megint kiszélesedik, és végül hosszú séta után befuttok egy nagy terembe. Előttetek egy másik alagút vezet tovább. Mellettek balra három ajtó nyílik a barlangfalban. → 321

**310** Bár ennyi finomságnak nehéz ilyen éhesen ellenállni, úgy döntesz, nem eszel semmiből. Szólsz Lénának és Oszinak is. Léna rögtön igazat ad neked. És Oszi? Ő tömi magába a málnát.

– Oszi, inkább ne egyél! – figyelmezteti a nővére.

– De hát miért? – kérdi teli szájjal Oszi. – Olyan finom! – Azzal még egy marék málnát gyömöszöl a szájába.

– Azonnal hagyd abba! – toppant Léna. – Idegen ételt nem eszünk meg!

Oszi megvonja a vállát.

– Süket gyerek nem hallgat a nővére szavára – közli két harapás között. Léna méregbe gurul, és már épp kitépné öccse kezéből a gyümölcsöket, mikor annak szeme elhomályosul, feje lebukik, és kezéből szétgurulnak a málnák az asztalra...

– Oszi, hé, mi van veled? – böködi rémülten Léna. Halk hortyogás hallatszik.

– Pont ettől tartottam – csóválod a fejed. – Remélem, nem változik malaccá.

– Nézd csak – emel ki Léna egy sárga szirmot az ételből –, ez a virág erős altató hatású! Az italban is van! Hogy nem vettem hamarabb észre! Most mit tegyünk?

– Az biztos, hogy ne együnk semmiből – sóhajtasz az isteni sültcsülök-illatban. – Inkább körülnézek, nincsen itt egy titkos ajtó, vagy bármi, amerre kijuthatnánk.

Hosszú ideig kutatsz sikertelenül, amikor Léna megbök.

– Hangokat hallok! – suttozja. Valóban, a távolban fáklya fénye villan, és két közeledő alak körvonala rajzolódik ki a rács túloldalán. Körülnézték – elbújni nem tudtok. Esetleg bemászhattok az asztal alá, de ott is látszanátok. Így hát inkább szembenéztek a veszéllyel.

→ 349

**311** Előveszed az órát, és megnézed. Továbbra is hangosan ketyeg.



- Mihez kezdjünk ezzel? – töpreng Léna.
- Fogalmam sincs – vallod be.
- Nagypapa azt írta, akkor kell ez, ha bajba kerülnünk – közli Oszi. – Most bajban vagyunk?
- Nem hinném – feleled, azzal visszasüllyeszted az órát a hátizsákba.

Most mivel próbálkozol?

- A síppal? → 302
- A nyakláncsal? → 325

**312** – Igazad van, Léna, vizsgáljunk át mindent! Hátha van egy titkos ajtó vagy nyílás valahol. Én itt kezdem, az első ajtótól balra!

– Rendben – feleli Léna. – Akkor én meg a negyedik ajtótól jobbra.

Hosszasan tanulmányozzátok az összes sziklát, repedést, lyukat. Semmit sem találtok. Már kezdtek elcsüggedni, mikor Oszi, aki elterült a barlang padlóján, a plafont bámulva megszólal.

- Szerintem azt a kötelet keressétek.
- Milyen kötelet? – fordultok felé döbbenően.
- Hát, amelyik pont a fejem fölött csüng a plafonról!

Lénával egyszerre néztek fel. Valóban! Nem könnyű meglátni, beleolvad a barlang árnyaiba. Sajnos elég magasan van, nem éritek el.

– Ügyes vagy, Oszi! – paskolod meg a feje búbját. – Gyere, ülj a nyakamba! Jó lenne elkapni azt a kötelet!

Oszinak sem kell kétszer mondani, már mászik is fel rajtad, és nyúl a kötélért. Szerencsére pont eléri. A kötél megfeszül, és nyikorogva lehajlik a fejetek fölött egy kőlap. A helyén fény áramlik a barlangba, és átrendezi az árnyakat. Ennek hatására egy lépcsősor rajzolódik ki, ami a kőfalon kanyarogva felvezet a nyíláshoz.

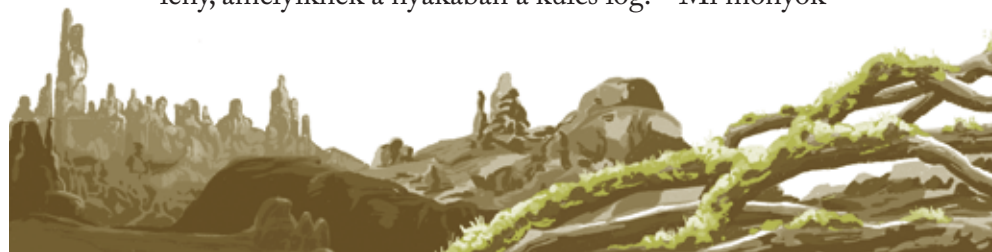
– Juhé, gyerünk! – Azzal lekapod a válladról Oszit, és óvatosan, a falba kapaszkodva elindulsz a lépcsőn. Lénáék követnek. Egyre magasabban imbolyogtok. Kicsit izgulsz, hogy nincs korlát, így megkönnyebbülve dugod ki a fejed a fenti nyíláson, és elakad a lélegzeted.

→ 281

**313** – Miért tartotok fogva? Semmi rosszat nem tettünk! Engedjétek el! – jelented ki határozottan, de ez csöppet sem hatja meg a kis lényeket.

– Nem szeretjük a betolakodókat, akik veszélyt hozhatnak ránk – mondja gyanakvóan az egyikük. A másik átvizsgálja az asztalra kipakolt tárgyaitokat. Dühösen nézed, ahogy felemeli a nyakláncot, és mohaköpenyébe csúsztatja. Oszi nem osztja aggodalmaitokat, inkább izgatottan bámulja a teremtményeket.

- Ugye, ti ufók vagytok? Még sose találkoztam ufóval!
- Nem tudom, miről beszélsz – feleli hidegen a fura lény, amelyiknek a nyakában a kulcs lóg. – Mi monyók



vagyunk, és mindig itt éltünk a föld alatt. Igaz, Iggi? – fordul a mögötte álló, alacsonyabb teremtmény felé, akinek teljesen az orrára csúszott a kapucnija, miközben érdeklődve figyel titeket.

– Én ember vagyok – jelenti ki Oszi.

– Tudjuk, olyat már ettünk – feleli az Iggi nevű. Léna szeme elkerekedik.

– Nem, az szakállas volt, és végül mégse ettük meg! Itt élt közöttünk évekig. A Vili.

– A nagypapám! Ti ismeritek a nagypapámat? Vagyis ismertétek? Mert sajnos már nem él.

– Hát persze! Rengeteget segített nekünk megszerezni ezt-azt! És imádta a monyapálinkát! Makkalával nagyon jóban voltak!

– Ti ismeritek Makkalát? – csodálkozik Léna. – Hát persze, gondolhattam volna. Ilyen névvel... Mi Makkala miatt vagyunk itt, mivel a nagypapám azt a fogaskereket küldte neki! – bökö az állával az asztal felé. Móg odalép, és felemeli az apró alkatrészt.

– Nézd, Iggi! Ez tényleg az! Ezt Vili vitte el megjavítani!

– Akkor most már elengednétek? – kérdi bosszúsan Léna.

– Hát persze, ne haragudjatok! Iggi, rajta!

Iggi lehajol, és sorban eloldja a köteleiteket. Megdörzsölititek a kezeteiket és a lábatokat. Jó végre kiszabadulni!

– Adjátok vissza a cuccainkat – fordul Léna Móg-hoz, aki éppen zsebre teszi a fogaskereket.

– Először beszélünk Makkalával, hogy itt van Vili unokája. Gyertek!

Húzzátok ki a listátokról a nyakláncot és a fogaskereket, aztán induljatok el a monyók nyomában a barlangjáratban. → 330

**314** Most már két fáklyátok van, Oszi vígan lobogtatja az övét. Kicsit messzebb húzódsz tőle, nehogy véletlenül meggyújtson. Ezúttal melyik alagúton indultok el? Olyat válasszatok, amit korábban még nem próbáltatok!

- Balról az első járaton? → 283
- Vagy a másodikon? → 295
- A harmadikon? → 309
- Esetleg a negyediken? → 318

**315** Sürgősen menekülöre fogjátok. Sajnos a móló a csónakokkal a barlang túloldalán van, messze tőletek. Lénával együtt toljátok Oszit a tutajon, ő pedig vadul kalimpál a lábával a vízben, hogy gyorsabbak legyetek. De sajnos hiába minden erőfeszítésetek, a víz már vadul hullámzik a nyomotokban. A sötétségből



kiemelkedik egy hatalmas árny, egy nagy száj kinyílik, és elnyel titeket.

Amikor kinyitod a szemed, Lénáék házában találod magad. A heverőn fekszel a szobában. A karosszékben Léna ébredszik, mellettetek Oszi szuszog a szőnyegen. Nem tudjátok, mi történt veletek, és hogy értetek haza. Talán az egész Marmor csak egy álom volt. Kalandotok itt véget ér.

**316** A járat lefelé indul. Fény csak a hátatok mögül, a bejárat irányából vetül rátok. Sötétben és hidegben botorkáltok, kezeteiket a falon csúsztatva. Léna kézen fogva vezetgeti Oszit, aki minduntalan nekimegy a falnak (gyanús, hogy nem véletlenül). Menet közben próbálsz elképzelni, merre járhattok. Már biztos túljutottatok a templom falain, sőt, a réten is. Az erdő alatt lehettek. A járatnak ezen a részén már teljesen sötét van. Így, lámpa nélkül nem juttok messzire! Ekkor a távolban vöröses derengést veszel észre. Már indulnál felé, amikor mögötted Léna rémülten felkiált.

– Juj, valami megsimogatta a hajam!

- Odaszaladsz hozzá? → **298**
- Vagy inkább elmenekülsz a derengés felé? → **307**

**317** – Makkalához jöttetek? Honnan ismeritek ti Makkalát? – bámulnak rátok döbbsen a lények.

– Nem mi ismerjük, hanem Léna nagypapája. Vagyis ő ismerte, de már meghalt.

– Hogy hívták a nagypapádat? – kérdi gyanakodva a kulcsos lény.

– Vilinek – feleli dacosan Léna.

– De hiszen én tudom, ki ő! – rikkantja a kisebb lény. – Ha ezt korábban mondjátok... Ne haragudjatok ezért a kényelmetlenségért, mindjárt felébresztjük Oszit! Ugye, Móg? – fordul a társához.

– Nyugi, Iggi! Ne siessük el! Örülünk nektek – pillant rátok szigorúan Móg –, de adjátok át a nyakláncot! Tudom, hogy nálatok van.

Nincs mit tenni, átnyújtjátok a rácson a nyakláncot. Húzd ki a kalandlapodról! Iggi elsüllyesztí bő köpenye zsebébe, mialatt Móg a nyakában függő kulccsal kinyitja a rácsot, odalép Oszihoz, és valamit megsza-goltat vele. Oszi rögtön mocorogni kezd.

– Pfuj, mi ez a poloskaszag? És ez ki? – horkant. Léna megkönnyebbülten felsóhajt, megöleli magához tért öcsikéjét, majd röviden elmagyarázza neki a helyzetet.

– Na, akkor megyünk Makkalához? Szeretnénk vele találkozni! – fordulsz Móghoz.

– Persze! Vili barátait szívesen látjuk – feleli Móg, de valami furcsa él van a hangjában. Sebaj, lesz, ami lesz, elindultok a monyók után a barlangban. → **330**

**318** Beléptek a negyedik járatba. Döngölt padlón lépkedtek továbbra is. A falak néha annyira közel kerülnek egymáshoz, hogy át kell préselnetek magatokat a szűkületen. A járat hamarosan meredeken emelkedni kezd, és újra megcirógatják a gyökerek a fejetek búbját. Ezután egy éles balkanyart vesztek be, és innentől lefelé sétáltok. Az út csak kanyarog ide-oda elágazás nélkül. Már kezdtek elfáradni, amikor végre befuttok egy nagy terembe. Előttetek egy alagút vezet tovább. Mellettetek balra kettő, jobbra egy ajtó nyílik a barlangfalban. → **321**

**319** Valahogy gyanús neked ez az egész. Nem tudod, ki hagyta itt ezt az ételt, és mi célból. Jobb az ilyesmibe nem beleenni. Csak ne lenne olyan isteni illata!

- Mégis belekóstolsz a húsba? → **290**
- Vagy elhatározod, hogy nem eszel, és a többieket is erre kéred? → **310**

**320** A Kőszínház állomásra érkeztek, előttetek sűrű kőoszlopokkal alátámasztott ünnepélyes barlang-előcsarnok. Az oszlopok között büfé bújik meg, a terem túloldalán pedig széles, kőből faragott lépcső kanyarog fenségesen a magasba.



- Móggal és Iggivel vagytok? → 326
- Vagy jártatok már itt a monyók nélkül, és most valamiért visszajöttetek? → 324

Ha egyik sem, olvass tovább!

A terem most komor és ünnepélyes csendbe burkolódik. A büfé kiürült, csak egy-két eltévedt monyó bolyong az oszlopok között. Talán elkezdődött az előadás? A büfé továbbra is nyitva tart, különféle ínycsiklandó szendvicsekkel, süteményekkel és italokkal várja a vendégeit. A monumentális oszlopcsarnok végében a kőlépcső hívogatóan emelkedik a magasba. Oszi elkapja a karod, és a büfé felé húz. Mit teszel?

- Engedsz neki, és megnézik a büfét? → 329
- Vagy nekivágtok a lépcsőnek? → 333

## 321

- Oszinak is van fáklyája? → 282
- Megjelöltétek az utatokat mohával? → 292

Ha nem, olvass tovább!

- És most merre? – kérded.
- Nem tudom. De tuti el fogunk tévedni! Vagy már is eltévedtünk – borong Léna. – Olyan egyforma minden ebben a barlangban!
- Túl egyforma – húzod össze gyanakodva a szemöldököd. – Szerintem ez ugyanaz a terem, ahonnan indultunk!
- Na ne már! Körbesétáltunk? Bár ezt könnyen ellenőrizhetjük, ha elindulunk a szemben lévő alagúton, és megtaláljuk a bejáratot a vakondtúrásos réten – veti fel Léna.
- Oké, menj, itt megvárlak Oszival!
- Hát jó – feleli Léna, és elindul a fáklyával a járaton. Ti ott maradtok a sötétben. Mikor Léna lángjának a fénye már teljesen eltűnik a járat mélyén, teljes sötétség helyett derengést vesztek észre a barlang egyik falán. Oszi már szalad is oda.
- Még egy fáklyagyújtót találtam, olyat, mint a bejáratnál! És van a földön egy fáklya is! Ez hadd legyen az enyém! Én is szeretnék tüzezni!
- Vállat vonsz, mire Oszi meggyújtja a derengő lyukban a fáklyáját, és hadonászni kezd vele. Ekkor a távolban feltűnik Léna fénye. Egyre közelebb ér, majd belép a nagyterembe hozzátok.
- Na mi van? Az vagy nem az? – kérded.
- Az. Ezen a járaton jöttünk, megtaláltam azt a helyet, ahol a fáklyát találtuk.

– Remek, akkor mégis az előttünk lévő négy út közül kellene választanunk! Vagy mégsem?

– Hadd üljek a nyakadba! – áll elő Oszi új ötletével. – Barlangi óriás szeretnék lenni!

• Engedsz Oszi kérésének? → 306

• Vagy először szeretnéd megtalálni a továbbvezető utat, és utána óriásotok? → 314

**322** – Várjunk csak! A Nagyfa kilátóban nem pont ezt a titkosírást említették? – veted fel.

– Dehogynem, valami ilyesmiről beszéltek! De mit is mondtak? – töpreng Léna.

– Hogy van olyan titkosírás, ahol minden második szó számít, vagy minden harmadik. És ez talán olyan!

„*Húsz mérges pók sző és fon. Egy cirmos macska mellső lábai. Napok száma hét.*”

– Nézzük meg! Próbáljunk ki minden variációt! És ha értelmes mondatot kapunk, megvan a megfejtés! Vagyis megvan a rejtvény. Amit még meg kell fejteni! Huh, nem egyszerű... Viszont egy dologban biztos vagyok – teszi hozzá Léna. – A rejtvény megoldása háromjegyű szám lesz, hiszen eddig az összes hullámvasút-állomás ilyen volt.

• Ha kitaláltatok és megoldottátok a rejtvényt, lapozzatok a megfelelő számhoz!

• Vagy sehogy se sikerül? → 336

**323** – Léna, én is megnézném a teljes sötétséget! Hadd próbáljuk ki Oszival!

– Nincs azon mit nézni. De felőlem! – vonja meg Léna a vállát.

Eloltod Oszi fáklyáját, aztán a sajátodat is, és picit bedugod a derengő lukba, hogy semmi vörös fény ne látszódjon. Tökéletesen sötét lesz egy pillanat alatt.

– Feküdjünk le a földre! – javasolja Oszi. Mind ledőltek, és a barlang nehéz csöndjében némán figyeltek a semmit. Jólesik ellazulni a hosszú út után. Minél tovább fekszel ott, annál élesebbek lesznek az érzékeid. A szemed előtt lassan egész halványan kirajzolódnak a barlang mennyezetének sziklái. De hát ez nem lehetséges, ha nincs semmi fény! Óvatosan feltápászkodsz, és megpróbálsz jobban szemügyre venni a jelenséget. Egyszer csak egy világító pöttyöt fedezel fel odafönn, majd keresztülesel valakin.

– Aú! – kiált fel Léna. – Te meg mit járkálsz?

– Bocs, Léna, de azt hiszem, találtam valamit! Hol is van a fáklyám?

Kitapogatsz a fal oldalán a derengő lyukba tett fáklyádat. Meggyújtod, és a magasba emeled. Ekkor látod



csak, hogy egy kötél himbálózik a mennyezetről, de hiába nyújtózkodsz, nem éred el.

– Gyere, Osz, ülj a nyakamba! Ott lóg egy kötél, kapd el!

Oszinak sem kell kétszer mondani, már mászik is fel rajtad, és nyúl a kötélért. Szerencsére pont eléri. A kötél megfeszül, és nyikorogva lehajlik a fejetek fölött egy kőlap. Helyén fény áramlik a barlangba, szokatlan irányból világítva meg azt. Az új árnyékok egy lépcsősor rajzolnak ki, ami a kőfalon kanyarogva felvezet a nyíláshoz.

– Juhé, gyerünk! – Azzal lekapod a válladról Oszit, és a falba kapaszkodva óvatosan elindulsz a lépcsőn. Lénáék követnek. Egyre magasabban imbolyogtok. Kicsit izgulsz, hogy nincs korlát, így megkönnyebbülten dugod ki a fejed a nyíláson, és elakad a lélegzeted.

→ 281

**324** Odasétáltok a terem végében terpeszkedő hatalmas lépcsőhöz, és újból nekivágtok a fárasztó mászásnak, míg elértek a lépcső tetején induló csúszdákhoz. Ezúttal melyiket választjátok?

- A ∇ jelűt? → 331
- A ○ jelűt? → 259
- A ∩ jelűt? → 242
- Vagy a ⊠ jelűt? → 271

**325** Előhúzod a nyakláncot, amit még Lénáék padlásán, a nagypapája ládájában találtatok. Hideg kék fény csillan a két félgömb között.

– Ettől lett kicsi Gizi néni – fordulsz komolyan a többiekhez. – És ettől lehetünk kicsik mi is.

– Ez most komoly? Gondolj bele, kicsik leszünk, lejutunk, de aztán mi lesz? Örökké itt élünk majd a föld útvesztőiben? Ha haza is jutunk, mit fognak szólni a szüleink?

– Szerintem nincs más választásunk – vélekedsz. – Vagy kicsivé válunk, vagy hagyjuk az egészséget. Csak így juthatunk le!

– Igen, igen, én kicsi akarok lenni! – lelkenedik Osz.

Még mielőtt Léna megszólalna, megtekered a nyaklánc félgömbjeit. Óramutató járásával ellentétesen mozdul csak, de semmi sem történik.

– Elromlott – feleled bánatosan.

– Biztos Gizi néni elrontotta, mikor csavargatta – lógatja az orrát Osz. – Én is megpróbálhatom?

- Odaadod neki? → 285
- Vagy te tekergeted tovább? → 296

**326** Móg és Iggi járgánya tompán mögétek puffan. Móg fejcsóválva kimászik a peronra.

– Legközelebb hajtsátok magatokra a benntartó rudat indulás előtt, ott bal oldalon! Még szerencse, hogy senki sem repült ki az alagútban! – Behúzott nyakkal bólogattok.

– És most? – kérdi Oszi. – Körülnézhetünk?

– Igen, de csak idelelni, a lépcsőn most ne menjetek fel, nehogy elkéssünk az ünnepélyről! – feleli Móg szigorúan.

– Miféle ünnepélyről? – érdeklődik Léna.

– A barlangi fényünnepéről. Majd meglátjátok! Most menjetek!

A monyók izgatottan sűrögnek-forognak a teremben, mint hangyák a bolyban. Lénával és Oszival igyekeztek elvegyülni közöttük. Megigazítod zöld moharuhádat, és zavartan körülnézel, de tényleg senkinek sem tűnök fel. Oszi a sűrűn növe kőoszlopok között rohangászik, Léna szájtátva figyeli a tekintélyt parancsoló méretű csarnokot, és az izgatottan a lépcső felé igyekvő monyókat. Kis karomban végződő lábuk hal-kan kopog a kőpadlón, mintha elegáns magas sarkú cipőben tipegnének. Te odasompolyogsz a büféhez. Nagy tál piros bogyo áll az asztalon, illetve különféle sütemények. Szívesen vennél belőlük, de Iggi sietősen integet nektek, hogy indulnotok kell. Oszi előbukkan egy oszlop mögül, és Lénával csatlakoznak hozzád.

A kocsi felé tartva Léna a füledbe súgja:

– Minden monyó kezében volt egy sima fakéreg furcsa jelekkel. Azt nézegették, miközben a lépcsőhöz közeledtek. Lehet, hogy valami jegy?

– Simán, hisz ez egy színház – feleled.

– Úgy megnéznék egy előadást! Háttha itt maradhatunk egy kicsit Marmorban! – sóhajtja Léna, miközben újra bekászálódtok a barlangi hullámvasútba. Ezúttal nem felejtitek el lehajtani a benntartó rudat, mielőtt beütnétek a következő állomás, a Feketevíz kódját, és megnyomnátok a gombot.

A kocsi nekiindul, jobbra-balra kanyarogtok a szűk járatban, majd elsüvítetek egy kicsi, kivilágítatlan peron mellett.

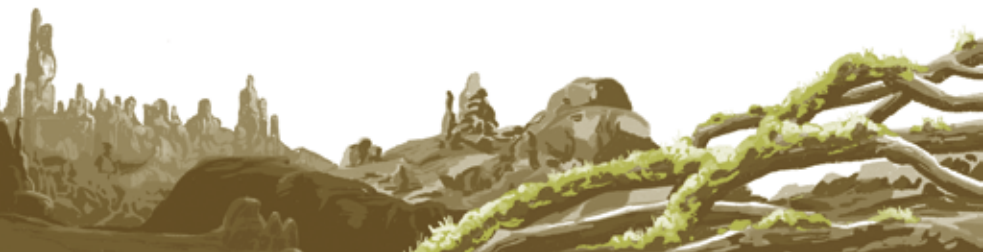
– Ez vajon egy megálló volt? – fordulsz Lénához, de válaszolni sincs ideje, mert a kocsi száguldani kezd, a hajatok lobog, és a hangotok elvész a barlang mélyén. Szerencsére a járat újból emelkedni kezd, a lendület és a fogaskerekek magasra feltornáznak, majd megállítanak egy keskeny peronon a félhomályban. → 340

**327** – Léna nagypapája kért minket, hogy keressük meg Makkalát! Az ő utasításai alapján találunk ide.

– De miért nem ő jött? – kérdi hitetlenkedve Móg.

– Mert már nem él – sóhajtja Léna. – Minket küldött maga helyett.

– Ó, igazán nagyon sajnálom! Én még találkoztam vele! – csillan fel Iggi szeme. – Ne haragudjatok, hogy







ilyen barátságtalanul fogadtunk titeket! Ha tudtuk volna...

– Várj, Iggi, lehet, hogy hazudnak. Mi a neve a nagyapádnak? – fordul Móg Lénához gyanakodva.

– Vili – feleli halkan Léna.

– Bizony. De miért küldött volna titeket ide, mikor megígérte, hogy nem szól erről a helyről senkinek? Esetleg valamit rátok bízott?

– Nem – feleled gyorsan. – De Makkalával szívesen találkozoznánk! Meg lehet oldani?

– Persze! Vili barátait szívesen látjuk – feleli Móg, de valami furcsa él van a hangjában. Mindenesetre mást nem tehettek, elindultok a monyók után a barlangban. → 330

**328** – Attól, hogy el lehet olvasni, még lehet titkosírás – vélekedik Léna –, ugyanis nem csak olyan titkosírás létezik, ahol a betűket kicseréljük más karakterekre.

– Miért, milyen van még? – kérdi Oszi, bár ő nem sokat ért az egészből, hiszen olvasni sem tud.

– Hát, például van, ahol visszafelé kell olvasni a szavakat. Vagy egy speciális rács kell a megfejtéshez – magyarázza türelmesen Léna. – Reméljük, ez a titkosírás nem ilyen, mert akkor esélyünk sem lenne. Emellett hallottam olyanról, amikor nem kell minden szót kiolvasni. Vajon erre ez igaz?

Újra megnézitek a mondatot, és próbáltok egy értelmes rejtvényt kihámozni belőle. „*Hús mérges pók sző és fon. Egy cirmos macska mellső lábai. Napok száma hét.*”

– Egy dologban biztos vagyok – teszi hozzá Léna –, ha megvan a rejtvény, a megoldás háromjegyű szám lesz, hiszen eddig az összes hullámvasút-állomás ilyen volt.

Ha kitaláltátok és megoldottátok a rejtvényt, lapozzatok a megfelelő számhoz.

Vagy sehogy se sikerül? → 336

**329** Átsétáltok az oszlopok között a büféig. Az asztal tele van különféle szendvicsekkel, süteményekkel, krémekkel, és mind piros színű. Közepén akkora tál piros bogó áll, hogy szinte eltűnik a mögötte lévő monyó, aki mindezt árusítja. Csak vékonyka hangját halljátok.

– Mit parancsoltok?

– Az attól függ, mit lehet itt kapni – vizsgálgatja Léna a különböző ételeket.

– Ó, hatalmas a választékunk! – magyarázza büszkén a büfés. – Van friss monyabogyó, monyakrémes szendvics, monyás melegszendvics, ropogós pirítós monyával, tárkonyos monyaleves, monyagulyás, bundában sült monya, monyapörkölt, monyagombóc, tavaszi

monyatekercs, és ha valami édességre vágytok, itt a monyás rétes, monyával töltött palacsinta, monyapite, és friss édes monyakrém. A monyafagylalt elfogyott.

– Sült krumpli van? – tudakolja Oszi. – Valami rendes kaját ennék.

– Sajnos olyat nem tartunk, esetleg adhatok sült monyát helyette? – ajánlja készségesen a büfés. Oszi fintorogva eloldalog, és elkezd pöckölgetni a tárlór legurult piros bogyókat.

– Az a piros bogyó a monya, ugye? Ehető? – kérdi Léna gyanakodva.

– Mégis mi vagy te, aranyoskám? A monyók fő eledele a monya! – csóválja a fejét az asszonyosság.

– Á... ö... hát persze hogy monyó vagyok, csak egy pillanatra elkalandoztam – helyesbít Léna.

– De azért van valami, amiben nincs monya? – kérdi Oszi hangja, bár ő maga nem látszik. Nyilván a büféasztal alatt rejtőzhet.

– Igen, pirítós monya nélkül – feleli a büfés most már kissé barátságatlanul. – De ahhoz ki kell ám mászni!

Végül Lénával vesztek egy-egy monyapitét, hogy kiengeszteljétek, és megállapítjátok, hogy nagyon finom! Ahogy eszegetve a lépcső felé sétáltok, Oszi a pirítóst rágcsgálva megjegyzi:

– Nézzétek, ezt találtam a büféasztal alatt. – Azzal egy fakérget nyújt át nektek, amin három furcsa jel található:  $\Psi \perp \triangle$ .



– Nahát, ez szerintem egy jegy! Ügyes vagy, Oszi-kám! – veregeti hátba kisöccsét Léna. Megvizsgáljátok a jegyet, és eszetekbe vésitek a jeleket. Ezután nekivágatok a lépcsőnek. → 333

**330** Átsétáltok a nyitott rácson, melynek kapuját Móg bezárja mögöttetek. Hát, erre se megyünk haza – merül fel benned. Móg megáll egy kicsit odébb, és megnyom egy gombot a falban. Nyikorgás hallatszik az asztalos szobából, és a kőlap a padlón megint kinyílik.

– Hátha még érkezik valaki a vendégségünkre – veti oda Móg.

– Azt tudtátok, hogy mi jövünk? – érdeklődsz.

– Igen, a fák elárulták. Az erdő beszél hozzánk – feleli rejtelmesen Móg.

– De most már siessünk – böködi Iggi. – Nem akarok lekésni az ünnepségről!

– Milyen ünnepségről? – érdeklődik Léna, aki kedveli a felhajtást.

– Majd elmeséljük később! – feleli Móg.

A járat erősen emelkedik, te pedig kezdesz fáradni. Hátulról Oszi lihegését hallod. Mögöttetek sétál Iggivel, teljesen elmerülve a beszélgetésben. Vajon milyen közös témájuk lehet? A fejedet hirtelen megcirógatja valami. Már megint belógnak a fák gyökerei a barlangjáratba. Hamarosan egy újabb terembe értek, ahonnan több járat is indul. Itt-ott faládákat, kosarakat, agyagedényeket láttok teli gyümölcsökkel, és egyéb finomságokkal. Móg megkér titeket, hogy egy pillanatot várjatok, majd eltűnik az egyik folyosón.

– Ez az éléskamra – magyarázza Iggi, aki közben Oszival beér titeket. – Mivel közel van a felszínhez, könnyű idehozni, amit odafenn összegyűjtünk. És itt a járatokban terem a legtöbb monyabogyó, az egyetlen gyümölcs, ami csak a sötétben nő. Emellett itt a ruha- és egyéb raktárunk is.

Ekkor megjelenik Móg, kezében három zöld moharuhával.

– Ezt kapjátok fel! – dobja oda őket. – Beszéltem Makkalával! A főmonyóval iszogatnak az Óriások csarnokában. Azt mondták, még van időnk az ünnepség kezdetéig, így mutassuk meg nektek a föld alatti birodalmunkat, Marmort. Most még nem kell, hogy a monyók tudjanak rólatok! Megzavarná az ünnepet! Így moharuhában, kapucnisan senkinek sem fogtok feltűnni. – Ezen kicsit elcsodálkozol, de elnézve Móg és Iggi rövidlátóan pislogó malacszemeit, sejtéd, hogy

a látás nem tartozik a legfejlettebb érzékszerveik közé ezeknek a föld alatti lényeknek.

Miközben azon tűnődsz, ki lehet az a főmonyó, milyen ünnepség lesz, és milyen lehet Marmor, Móg már tovább is vezet benneteket egy rövid összekötő folyosón át egy tágasabb járatba. → 301

**331** Felúlsz a  $\nabla$  jelű csíkra a lépcső tetején. Kezedet a csúszda melletti durva kőre helyezed, és finoman ellököd magad. Máris villámgyorsan száguldasz lefelé, úgy látszik, moharuhád erre lett kitalálva! Még a másik három csúszdát is látod egy ideig, majd eltávolodnak. Hamarosan lassul a tempó, egyenesebb szakaszhoz érkezel, ahol a csúszda kiszélesedik és négyfelé ágazik. Az ágakba vésve újabb jeleket fedezel fel. Közben Léna és Oszi is beértek, de neked kell döntened, melyik utat választod. És gyorsan, mert nem tudsz megállni!

- A  $\square$  jelűn csúszol tovább? → 338
- Vagy a  $\oplus$  jelűn? → 275
- Esetleg a  $\diamond$  jelűn? → 251
- Vagy tán a  $\perp$  jelűt választod? → 264

**332** – Találtam valamit. Annyira szeretném megtartani – mormogja Oszi.

– Megmutatod, mi az?

Oszi lassan kinyitja a tenyerét. Benne egy gyönyörűen megmunkált kicsi hullámvasútkocsi pihen. Pontos mása az eredetinek, amivel itt a barlang mélyén utazgattok. Még a kerekei is forognak.

– Oszi! Ez gyönyörű! De sajnos nem vihetünk ki innen semmit, ami nem a miénk.

– Miért? Ez kié? Mert ha senkié, akkor az enyém – feleli Oszi furfangosan.

– Ez egész biztos másvalakié. Aki talán egyszer keresni fogja. Nézd, itt a nyaklánc! Végre hazajuthatunk! De ha ezt kihozod, akkor nem fog sikerülni. Kérlek, tedd vissza oda, ahol találtad!

Oszi szomorúan bólint, és visszateszi az apró járművet a helyére. Végre mehettek! → 359

**333** A terem túloldalán a kőfalba egy tágas, lépcsőzetesen emelkedő padlójú járatot véstek. A széles lépcsőfokok méltóságteljesen kanyarodnak a magasba. Kényelmes járás esik rajtuk, nem is érted, hogyan sikerül Oszinak szinte azonnal orra ésnie. Pedig simára csiszolt kőkorlát is van a durván faragott falba mélyesztve. A lépcsőt szegélyező fáklyák közül csak pár ég, a sötét szakaszokon a fal mélyéről lyukakon előretörő vörös fény ad némi derengést. Már jó ideje kapaszkodtok anélkül, hogy bármilyen leágazáshoz érnétek. Ha ez egy rendes épület lenne, már

a tizedik emelet magasságában járnátok, mire a tér hirtelen kitágul, a lépcső még jobban kiszélesedik, és finom ívben alábukik. A legfelső lépcsőfok folytatásaként a durván megmunkált felszínbe négy csíkot csiszoltak, melyek csúszdaként tűnnek el a mélyben. Mindegyikbe bele van faragva egy különleges jel.

– Most mit tegyünk? – bámulsz a többiekre.

– Csúszdazzunk! – pattan rá Oszi az egyik csíkra, de Léna megragadja a grabancánál.

– Nem bírsz egy pillanatig nyugton maradni? Először szerintem döntsük el együtt, hogy melyiken csúszunk, és mindannyian ugyanarra menjünk, nehogy elveszítsük egymást!

– Na jó – egyezik bele lógó orral Oszi.

– És ne csak esztelenül válasszunk, nézzük meg a jeleket! – folytatja Léna. – Elképzélhető, hogy láttuk már ezeket valahol. De az is lehet, hogy nem.

Az első csúszdán egy  $\nabla$  van, a másodikon egy  $\circ$ , a harmadikon egy  $\psi$  és a legutolsón egy  $\boxtimes$ . Melyiket választjátok?

• A  $\nabla$  jelűt? → 331

• A  $\circ$  jelűt? → 259

• A  $\psi$  jelűt? → 242

• Vagy a  $\boxtimes$  jelűt? → 271



**334** Szúrós szagra ébredsz. Valaki valami igazán bűdöset tart az orrod alá, amitől prüszkölni kezdesz. A látásod még mindig homályos, csak foltok imbolyognak előtted a sötétben. Próbálsz megmozdulni, de nem sikerül. Ekkor Léna hangja üti meg a füledet – a közeledből szól, de olyan tompán, mintha egy hosszú csőből hallatszana.

– Hogy képzelitek, hogy fogva tartotok minket? Az öcsém még csak óvodás! A szüleink mindjárt értünk jönnek! Azonnal engedjétek el! És adjátok vissza a cuccainkat!

Léna mitől gurulhatott be ennyire? Lassan kitisztul a látásod. Ugyanabban a szobában vagytok, ugyanannál az asztalnál, mint korábban. Az ételeket valaki odébb toltá, és az üres asztalfelületre kipakolta az összes eddigi szerzeményeteket, köztük a nyakláncot, amitől kicsi-vé váltatok, és a furcsa fogaskereket, amit Makkalának hoztatok. Már értük nyúlnál, de érzed, hogy a kezed hátra van kötve. Előtted, a fáklyák fényében két fura teremtmény áll. A bőrük csupasz, fakó, kicsit átlátszó, és mohaszerű, kapucnis zöld köpenybe burkolóznak, amiből csak hegyes fülük kandikál ki. A kapucni nagyrészt elfedi az arcukat, de a fáklya fényénél megfigyeled, hogy olyanok, mint a mohos szobor a Szürke rom udvarán. Gyanakodva figyelnek titeket. Mit teszel?

- Elmondod, hogy Makkalához jöttetek, hátha ismerik? → **289**

- Vagy te is követelni kezded, hogy azonnal engedjenek szabadon? → **313**

**335** Az utolsó szakaszon jól felgyorsulsz, belecsúszol egy lyukba, majd a csúszda hirtelen kiköp. Egy színpadra néző apró, falba vájt fülkébe értél, valami puhára...

– Jujj! Mégis hogy képzeled! – csattan fel egy hang bosszúsan a sötétben, majd halk vihogás hallatszík. Egy monyóapukára estél, aki családjával ül a kőfülkében, és úgy látszik, a gyerekeinek tetszett a mutatványod. Pláne, amikor Léna és Oszi is a monyópapára pottyannak.

– Tessék azonnal távozni! – kiabálja ingerülten az apuka, és egy hátsó ajtót kinyitva sürgősen kitessekel benneteket. Pedig szívesen belekukkantottatok volna az előadásba!

Megint a tágas előcsarnokban álltok. Most mi legyen?

- Újra megmásszátok a meredek lépcsőt, és megint megpróbálkoztatok a csúszással, hátha most sikerrel jártok? → **324**
- Vagy úgy érzitek, ennek így nincs értelme (talán hiányzik még valami), így inkább elhullámvasutatok egy másik helyszínre? → **300**

**336** – Ez nekünk nem megy. Úgy látszik, nem vagyunk valami okosak – búslakodsz.

– Dehogynem! Eljutottunk Marmorig! Ez csak keveseknek sikerült volna! – mosolyog rád Léna.

– Igen, de így itt is maradunk. Nincs semmi, ami segítene most a bajban.

– Nagypapa nem hagyott nekünk itt valamit, ami segít a bajban? – veti fel Oszi.

– Dehogynem! Briliáns elme. – Azzal Léna táncra perdülve egy puszit nyom Oszi homlokára. – Az óra! Ami segít a bajban! Lehet, hogy van más út is a Rejtektebe, és az óra segít majd nekünk! De hová is tettem?

Halk ketyegés vezet végül nyomra. Ahogy kezetekbe veszitek az órát, a sötétben furcsa jelek rajzolódnak ki a számlapján.

– Ezek korábban nem is voltak rajta! – vizsgálgatja Oszi.

– Valóban – bólint Léna. – Vagy csak nem láttuk őket. Talán rásütött a nap, amikor beállítgattuk, és most a sötétben foszforeszkálnak a jelek. Valamilyen különleges festékkel írhatta nagypapa.

Az órán az alábbi jeleket látjátok (jegyezzétek fel őket): ○ ⊥ ⊕



– Mintha már láttunk volna hasonló jeleket! De hol? – vakarod a fejed.

• Üljetek fel a hullámvasútra, és szálljatok le ott, ahol hasonló furcsa jelekkel találkoztatok! → **300**

• Vagy nincs semmi ötletetek, mivel nem találtatok ilyen jeleket sehol? → **365**

**337** Visszaúsztok a csónakok felé a mólóhoz, és kikapaszkodtok. Most jól jönne egy törülköző, de szerencsére nincs hideg, a meleg víz úgy látszik, befűti a barlangot. Oszi a kezét nézegeti vacogva.

– Penészes az ujjam! – jelenti ki lelkesen, a víztől összegyűrődött ujjbegyét mutogatva.

Hamarosan kezdődik az ünnepség! Mi legyen most?

• Elmentek még valahova a hullámvasúttal? → **300**

• Vagy itt várakoztok? → **348**

**338** Rövid siklás után a csúszdád újfent négyfelé ágazik. És persze mindegyik ágnál újabb kőbe vésett jel. Dönts gyorsan, melyik felé folytatod az utadat!

- A † felé? → 335
- A ⊆ felé? → 256
- A △ felé? → 347
- A ♠ felé? → 278

**339** De jó lenne most egy erős fényű elemlámpa! A vízben fel-alá úszkálva gondolkodtok, mit tehetnétek. Végül briliáns ötletek támad! Összeszeditek és ideterelitek az összes tutajt, amin mécsesek égnek! Neki is láttok sebtiben. Pár tutaj fényében már tisztán kivehető, hogy egy *felirat* van a falon! A monyók gyanakodva figyelik a tevékenységeteket, és mikor rájönnek, miben mesterkedtek, egyikük sietve odaúszik hozzátok.

– Hé, a fényeknek a helyükön kell maradniuk! – hadarja.

– Mindjárt, csak meg szeretnénk nézni valamit! – magyarázod fél kezdeddel egy fénytutajt tolvá.

– Szó sem lehet róla! Vagy ti nem ismeritek a Feketevíz sötét oldalát? Hogy mit rejt a mélye? Nem maradhat sötétben egy szeglete sem! Toljátok csak vissza a fényeket a helyükre, gyorsan!

Több monyó is körétek gyűlik fenyegetően, és kicsit meg is szeppentek, így jobbnak látjátok, ha visszalökitek a tutajokat a mécsesekkel a helyükre. Mikor ezen túl vagytok, a monyók is szétszélednek. Úgy tűnik,

most nem tudjátok elolvasni a szöveget. Mit tesztek helyette?

- Továbbúsztok a meleg vízáramlatot követve (ha még nem tettétek volna)? → 346
- Vagy már úgy érzitek, mindent láttatok? → 337

**340** A hullámvasúttal a Feketevíz megállóba érkeztek. Vízet nem láttok, de a távolból időnként egy-egy halk cseppenést hallotok.

- Móggal és Iggivel érkeztek? → 345
- Jártál már itt a monyók nélkül is? → 351

Ha nem, olvass tovább!

Oszi már ki is ugrik a hullámvasútból, és eliramodik a csónakok felé. Utánasiettek a keskeny mólón, és hamarosan utolértek. A legelső, imbolygó csónakban egyensúlyoz, kezében egy hosszú rudat tartva.

– Beszállás, indul a hajó! Én evezek!

Sikerül beborulás nélkül végigsiklanotok a folyosón, és hamarosan eljuttok a járat végéig, ahol egy újabb mólónak ütköztök. Kikászálódtok a csónakból, és

kiléptek a deszkákra. Előttetek tágas barlangcsarnok rajzolódik ki a homályból, melynek sehol sem látszik a padlója, csak a végtelen, sötét víztükör. A hely mégsem barátságatlan, sőt, tele van élettel. A móló végében egy monyó épp az utolsó kikészített törülközőt veszi el, ráteszi egy fatutajra, majd becsobban, és a tutajt tolván úszni kezd a vízen lebegő fények felé.

– Én is akarok! Ússzunk! – rángatja Oszit Lénát.

– Te nem is tudsz úszni! Szó sem lehet róla!

– De megkapaszkodnék egy tutajban! Nagyon vigyázok majd! – kéri Oszit.

Belelógatod a lábad a vízbe a mólóról. Kellemesen langyos. Úgy döntesz, megmártózol. Már a móló mellett sem ér le a lábad, de nagyon könnyű fennmaradnod a felszínen. Talán a moharuha miatt? Mindenesetre Oszit mégis felteszitek egy fatutajra, ami olyan, mint egy kényelmes gumimatrac. A kisfiú dirigál, ti meg lökdösitek előre az óriási, sötét térben. Először egy vízen lebegő fényfolt felé veszitek az irányt. Mikor közelebb értek, megállapítjátok, hogy ezek a fényfoltok mécsesekkel megrakott fatutajok, egyenletesen elosztva a tó felszínén. Beljebb egy nagyobb tutaj úszik, valamivel megpakolva.

• Odaúsztok? → **354**

• Vagy inkább maradtok a fal mellett, ahol biztonságosabb? → **358**





**341** Odaúsztok a kőlépcsőhöz, és felkapaszkodtok a közeli mélyedésbe. Oszti a fatutáját is magával cipeli. Nem tévedtetek, ez valóban egy kisebb medence. Belecsücsültök, mint egy jacuzziba. A talpatokkal érzitek, hogy alulról kellemes meleg víz bugyog fel. Talán egy hőforrás? Egy kisebb falmélyedésben egy kőtálon még monyabogyókat is találtok. Ez aztán az élvezet! Oszival felváltva próbáljátok rányomni a lábaitokat a kibugyogó vízre, mígnem Léna oldalba bök titeket.

– Psszt! – suttogja. – A szomszédban valami érdekesről beszélnek!

Átengeded a bugyogó forrás taposását Oszinak, és te is odafülsz. A szomszéd medencében egy nagyobb monyótársaság fürdőzik, és halkán beszélgetnek az Óriások csarnokában hamarosan kezdődő ünnepségről. Egyikük aggodalmaskodik, hogy lemaradnak az árnyjátékról és a várva várt fényzalagról. Egy másik monyó megnyugtatja, hogy még ráérnek, és különben is pikk-pakk ott lesznek az Ásványéren keresztül. Hozzáteszi, hogy az *Ásványér bejárata a mólótól számítva a hetedik medencéből nyílik*. Jól megjegyzitek ezt az információt, hátha nektek is hasznos lesz! Most már nagyon melegek van, így visszacsobbantok a falmélyedés-medencéből a Feketevízbe.

- Még körbeúsztok a fal mellett (ha eddig nem tetétek volna)? → **358**
- Vagy már úgy érzitek, mindent láttatok? → **337**

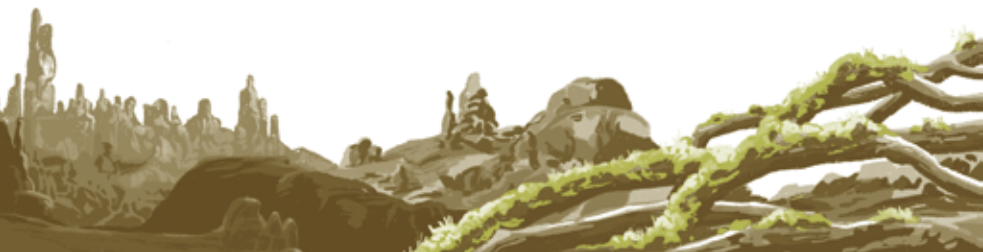
**342** Eszedbe jut, hogy a Szürke romban tényleg kicsit keményen viselkedtél Oszival. Már nagyon bánod, pláne, hogy ennyire mély nyomot hagyott benne.

– Igazad van, Oszti! Ne haragudj! Csak hát nem vihetünk ki innen semmit, ami nem a miénk. Szeretnéd, hogy valaha hazajussunk? Hogy újra lássuk a szüleinket? Most már megvan a nyaklánc is, szabad az út! De ha kihozod, amit találtál, akkor nem fog sikerülni.

Oszti halkán, szipogva kinyitja a tenyerét. Egy gyönyörűen megmunkált kis hullámvasútkocsi lapul benne. Pontos mása az eredetinek, amivel itt a barlang mélyén utazgattatok. Még a kerekei is forognak. Oszti egy utolsó, fájó pillantást vet rá, majd visszateszi a többi tárgy mellé az egyik alsó mélyedésbe. Végre mehettek! → **359**

**343** – Makkala, várj! – kiált utána Léna. – Vissza kell szereznünk a nyakláncot! Állítólag Iggi valami Rejtekebe vitte! Tudsz erről valamit?

– Ó, a Rejteke! Ahol minden fontos dolgot őriznek. Az mindenki elől rejtve van, csak pár kiválasztott tudja, merre keresse. Én sajnos nem vagyok köztük.



De – teszi hozzá elszontyolodott ábrázatotokat látva – van rá egy mód, hogy megtaláljátok! A kiválasztottak, a legokosabbak eljuthatnak oda. *Van egy rejtvény, ami fel van írva a barlang falára, titkosírással. A rejtvény megfejtése egy szám, ami a Rejtektebe vezető titkos hullámvasút-megálló száma.* De ne feledjétek, ha eljuttok oda, csak azt hozzátok ki, ami a tietek! Ez nagyon fontos!

– És ezt a rejtvényt hol találjuk?

– A Feketevíznél. De most mennem kell, már így is túl sokat mondtam! Legyetek ügyesek! – Azzal Makkala felpattan a csúszdára, és lesiklik a monyók közé az alsó szintre. Ti is követitek, és egyenesen a barlangi hullámvasúthoz siettek. Lapozzatok a **300**-ra, és válasszátok ki, hova szeretnétek utazni!

**344** – Léna, használjuk ki, hogy nincs itt senki, toljuk össze a fénytutajokat, és olvassuk el a szöveget a falon! – javaslod.

– Nem tudom, ez jó ötlet-e – tétovázik Léna. – Mi van, ha tényleg él valami a víz mélyén?

– Á, csak ijesztgettek a monyók! Biztos nem akarják, hogy elolvassuk a szöveget! Ha pedig így van, szerintem mindenképp fontos, hogy lássuk!

Léna végül beadja a derekát. Újra belefogtok a mécsesekkel telepakolt tutajok összetolásába. Ahogy gyűlnek a fények, úgy válik láthatóvá betűről betűre a felirat. De ezalatt nyugtalanítóan örvényleni kezd a

víz a barlang legsötétebb részén. Talán tényleg van ott valami?

- Gyorsan szétlökitek a fénytutajokat, amíg nem késő? → **178**
- Vagy folytatjátok a szöveg kisilabizálását? → **241**

**345** Ahogy a monyók mögétek puffannak, Iggi lelkesen kiugrik a kocsiból, és int.

– Nem felejtettünk el valahol megállni? – kérded. – Mintha elsuhantunk volna egy állomás mellett!

– Á, nem – feleli pillanatnyi csend után Iggi. – Biztos rosszul láttátok. Most viszont gyertek! Ez a kedvenc helyem!

– Azért ne maradjatok sokáig! – figyelmezteti Móg, akinek láthatóan nem akarózik kimászni a kocsiból.

– Oké, csak bekukkantunk – hadarja Iggi, és elindul előttetek a szűk folyosón, árnyéka imbolyog a fáklyák tompa fényében. Követitek a csepegés irányába. Pár lépés után a járat kanyarodni kezd, és az út víz alá kerül. Egy keskeny, barlang falához erősített mólón haladtok tovább, ami mellett csónakok sorakoznak. Belehuppantok a legutolsóba. Kicsit megbillen, és a fenéke jócskán megrepszkedik, de úgy tűnik, nem fog elsüllyedni alattatok. Iggi előhalászik egy hosszú botot,

feláll, és imbolyogva ellöki a csónakot, ami halkan siklik a vízen. Rövid idő múltán a járat tágulni kezd, és egy újabb mólónak ütköztek, ami elzárja az utatokat egy nagyobb vízfelülettől. Oszi már épp kiszállna, amikor Iggi megfogja a karját.

– Várj, erre most nincs időnk, most csak kukkantunk be! Nézzétek, hamarosan megszokja a szemetek a sötétséget!

És csakugyan, lassan egy nagyobbacska barlangterem körvonalai rajzolódnak ki előttetek, amit teljesen eláraszt a sötét víz. Benne monyók úszkálnak, körülötök pedig fények lebegnek a felszínen. A terem széle homályba vész, de kellemes meleg fuvallat száll felétek. Biztos klassz langyos a víz! Iggi szeme is csillog, de inkább ellöki a csónakot, és visszaevez az állomásra.

– Órákat tudnék itt tölteni, de most vár a következő megálló!

Visszaültök a hullámvasútba, és már indultok is. Kezdték hozzászokni a száguldáshoz a tekergőző síneken. Hamarosan a következő megállóhoz érkeztek.

→ 360

**346** Követve a meleg vízáramot, a barlang túlsó dala felé úsztok. Ahogy közeledtek a falhoz, a tutajokon sodródó mécsesek fényében kirajzolódnak a falban kialakult természetes mélyedések, amolyan kis medencék, amikhez kőlépcsőkön lehet felkapaszkodni.

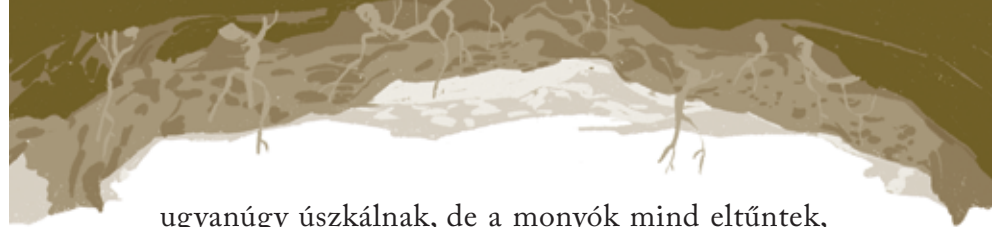
Jó sok van belőlük, és majd' mindegyikben monyók csücsülnek. Ezekből bugyog ki a forró víz. Megláttok egy üres medencét.

- Bemáztok és kipróbáljátok? → 341
- Vagy továbbbúztok a fal mentén (ha még nem tetétek volna)? → 358

**347** Az utolsó szakaszon jól felgyorsulsz, belecsúszol egy lyukba, majd a csúszda hirtelen kiköp. Egy székbe pottyansz egy üres kőfülkében vagy inkább páholyban. Szusszansz egyet, majd sürgősen arrébb ülsz, pont mielőtt Oszi a nyakadba pottyanna.

– Ez szuper volt! Hol vagyunk? – néz körbe kíváncsian, de te sürgősen arrébb penderíted, így Léna nem zuttyan a fejére. Kifújjátok magatokat, és körülnéztek. Rengeteg hasonló páholy nyílik körben a sziklafalból, odalenn a színpadon pedig előadás folyik. A ti fülkétekből kitűnően látszik, ahogy az aprócska monyó színészek levelekből és virágokból készült színes öltözékekben mozognak fel-alá a színpadon.

– De jó, egy üres páholy, megnézhetjük az előadást! – suttogja lelkesen Léna, és letelepszik az egyik székre. Te is melléhuppansz, Oszi pedig a páholyból félig kihajolva báméskodik.



Az előadás helyszíne egy erdő, ahol nemcsak a monyók, de a fák is élnek, beszélgetnek. A fák nehezen értik meg, milyen lehet a monyók élete a föld alatt, a sötétben, ahol azt sem lehet tudni, mikor van nappal, és mikor éjszaka. Az idő mintha megállt volna.

– Tényleg, jó lenne tudni, hány óra van! Biztos keresnek már a szüleink – jegyzi meg Léna.

– Kár, hogy lemerült a mobilod. Így a föld alatt tényleg nem tudhatjuk, mennyi az idő.

Vagy mégis?

- Eszedbe jutott, honnan tudhatnátok, hány óra van? → 394
- Ha nem, az előadás után térjete vissza a hullámvasúthoz, és látogassatok meg egy újabb állomást! → 300

**348** Így döntötök, eltöltötök még egy kis időt itt a Feketevíznél. Odahúztok a móló mellé egy monyabogyós tutajt, leheveredtek, eszegettek és beszélgettek. Időnként jönnek-mennek a monyók mellettetek. Észre sem veszitek, mennyire elröpült az idő, de egyszer csak azzal szembesültök, hogy egyedül vagytok a teremben. A csöndet szinte tapintani lehet. A mécsesekkel telepakolt és a monyabogyós tutajok

ugyanúgy úszkálnak, de a monyók mind eltűntek, a móló szélén nagy halom törülközőt hagyva.

- Van nálatok egy falevél? → 355
- Ha nincs, de korábban felfedeztetek valamit a barlang falán, ennek most utánanézhettek. → 344
- Vagy siessetek ti is az Óriások csarnokába hullámvasúton! → 389

**349** A barlangfolyosón két zöld ruhás, csuklyás alak közeledik. Hamarosan a rácshoz érnek, és bekukucsálnak. Lénával kicsit ijedten, de farkaszemet néztek velük. Mert ők nem emberi lények! Mezítlábas talpuk szőrös, de bőrük csupasz, áttetsző. Ruhájuk mintha mohából készült volna, és amennyit láttok belőlük, abból kiderül, hogy a Szürke rombeli manószobrot ilyen lényekről mintázhatták.

– Hé, ti miért nem alszotok? – horkant az egyik. A másik ijedten a háta mögé bújjik.

– Ti hagytátok itt az ételt? Nézzétek, mi történt a kisöcsém! Ugye fel fog ébredni? – kiált nekik oda sápadtan Léna.

– Nem kedveljük a betolakodókat, veszélyt hoznak ránk – mondja gyanakvóan az egyik lény. – Az öcséd

fel fog ébredni, ha segítünk neki. De ahhoz át kell adnotok a tárgyat, amitől ilyen kicsik lettetek. Mert mi tudjuk ám, hogy emberek vagytok, láttunk már olyat! És az emberek jóval nagyobbak! Még a kölykeik is. Szóval, ide azt a valamit!

- Odaadjátok a nyakláncot nekik, nehogy Oszival baj történjen? → **286**
- Vagy azt állítjátok, ti ilyen kicsik vagytok, és nem értitek, miről beszélnek? → **297**
- Esetleg megkérdezitek, ismerik-e Makkalát, mert hozzá jöttetek? → **317**

**350** Nem sok mindent láttok, mivel sötét van. A keskeny holdkaréj halvány ezüsthénybe vonja a Fátyol-völgyet. A fa körül, aminek a tetején ácsorogtok, kisebb tisztás van, mintha a környező fák hátrébb léptek volna, teret engedve a faóriásnak. Távolabb egy torony emelkedik, a csúcsa a lombkorona fölé ér – talán a Szürke rom? Hűvös esti szellő ringatja a faleveleket. A lampionok tompán világítva kirajzolják a faágakat összekötő hidak vonalát, ahol monyók ténferegnek, beszélgetnek.

- Szóba elegyedtek velük? → **261**
- Vagy megvizsgáljátok a fát? → **378**

**351** A már jól ismert úton elcsónakáztok a Feketevízig. A mólónál kikötve bekukucskáltok a tó hatalmas, sötét termébe. Most szinte tapintani lehet a csöndet, amit csak a cseppkövekről lepottyanó vízcseppek hangja tör meg. A mécsesekkel telepakolt és a monyabogyós tutajok ugyanúgy úszkálnak, de a monyók mind eltűntek, a móló szélén nagy halom törülközőt hagyva.

- Van nálatok egy falevél? → **355**
- Ha nincs, de korábban felfedeztetek valamit a barlang falán, ennek most utánanézhettek. → **344**
- Vagy siessetek ti is az Óriások csarnokába a hűlámvasúton! → **389**

**352** – Eddig nem volt rá alkalom, de van nálunk valami, amit a nagypapám neked szánt. – Azzal Léna előkaparja a cuccaitok közül az apró, mozgó szerkezetet, és Makkala kezébe adja. – A ládájában találtuk, egy cetli kíséretében.

– És nagyon szeretnénk tudni, mi ez – könyököl oda Oszó is hozzátok.



Makkala döbbenetesen nézi a szerkezetet, forgatja az ujjai között, megpörgeti, szőrös füléhez tartja, majd meghatódva hozzátok fordul.

– Fantasztikus! Újra működik! Nem hittem el, hogy Vili meg tudja javítani! Zseni volt az öreg!

– Én úgy tudtam, órás volt – csodálkozik Oszi.

– De most már áruld el, mi ez! – nyaggatod.

– Ez a szerkezet működteti a barlangi hullámvasút Szürke rom felé vezető mellékvonalát! Sok évvel ezelőtt egy kőomlásban megsérült. A törmeléket azóta eltakarították a sínekről, de enélkül nem lehetett újraindítani a járatot. Vili végül magával vitte a városba, és eszerint helyre is hozta!

– Ez a kis izé hogy működtethet bármit? – kérdi Léna.

– A sziklákban itt-ott lyukak vannak, amikben vörös fény dereng – kezdi Makkala.

– Igen, ilyet láttunk! Meggyullasztotta a fáklyát! – okoskodik Oszi.

– Így van! Ha ezt a fogaskereket beteszitek a Szürke rom felé vezető állomáson a foglalatba, összeköttetésbe kerül az ottani vörös pontunkkal. Az így kapott energiát felhasználva forog majd, és ezzel megmozgatja a hullámvasútkocsikat azon a szakaszon. Tessék, még hasznatokra válik – adja Léna kezébe a fogaskereket, és rátok kacsint bozontos szemöldöke alól.

– És hogy jutunk ahhoz az állomáshoz? – kérdi lelegzet-visszafojtva Léna, mert érzi, hogy kezetekben van a menekülésetek kulcsa.

*– A mi állomásunk, azaz az Óriások csarnoka és a Nagyfa kilátó között van, pont félúton. A térképen e két állomás számának az átlagát kell venni, és azt beütni. Hajaj, de most már mennem kell! – feleli Makkala, és feltápáskodik.*

• Még gyorsan megkérdezitek, hol találjátok a Rejteket? → **343**

• Esetleg az ünnepségről érdeklődtök? → **373**

**353** Odanyúlsz, hogy kikapd Oszi kezéből a tárgyat, amit szorongat, de ő a gyorsabb. Sikerül kitépnie magát a kezedből, és kirohan a Rejtekek ajtaján! Valamivel a kezében, ami nem az övé! A furcsa, szúrós virágillatot most még erősebbnek érzed. Megpróbálsz Oszi után rohanni, de hirtelen olyan erős fáradtságot érzel, hogy összeesel.

Mikor magadhoz térsz, ott fekszel a Rejtekek előtti folyosón, Léna és Oszi mellett. Szúrós szemmel figyelő monyók állnak körül titeket. Leleplezöttetek! Sajnos ebből a helyzetből már nem tudjátok kivágni magatokat. Elveszik tőletek a nyakláncot, és biztonságosabb helyre rejtik. Sőt, mostantól jobban rajtatok tartják a szemüket, mivel már nem bíznak bennetek. Úgy tűnik, még jó hosszú ideig Marmor foglyai maradtok. Kalandotok itt véget ér.

**354** Picit beljebb merészkedtek a nagy tutajhoz. De hiszen ez monyabogyóval van telipakolva! És nem is csak egy van belőle, több hasonlót is láttok a közelben. Van, amelyiknél egy baráti társaság falatozgat. Úgy látszik, ezekből bárki vehet kedvére, ha megéhezik a vízben. Ti is tömtök pár piros bogyót a szátokba (kivéve Oszit, aki nem hajlandó semmi ismeretlent megkóstolni). A fölöttetek lógó cseppkövekből néha egy-egy vízcsepp pottyán a sima vízfelszínre. A cseppek között úszva érzitek, hogy egy melegebb vízáramba kerültetek. De vajon honnan jön a meleg víz?

- Átszelve a tavat, megpróbáljátok megkeresni? → **346**
- Vagy visszamentek a fal mellé, és ott úsztok körbe? → **358**

**355** Felcsillan a szemed a törülközők láttán. Odalépsz, és kihajtogatod az egyiket. Ez a lepel akkora, hogy mindannyiőtokat beborítana.

– Nézd csak, Léna! – mutatod. – Ez szerintem jó lenne ejtőernyőnek! Kipróbálhatnánk hajnalban a Nagyfa kilátónál!

– Hát, nem is tudom – vacillál Léna.

– Én elhozom! Sose lehet tudni! – jelented ki, azzal elcsomagolod a **hatalmas leplet**. Örülsz az új

szerzeményednek, de vajon hova tűntek a monyók innen? Tán elkezdődött az ünnepség?

- Ha felfedeztetek valamit korábban a barlang falán, ennek most utánanézhettek. → **344**
- Vagy siessetek ti is az Óriások csarnokába a hullámvasúton! → **389**

**356** Amikor mindenki épp mással van elfoglalva, odalopózol a hozzád legközelebb álló ajtóhoz. Szerencsére senki sincs a közelben, és kellőképp sötét van. Óvatosan lenyomod a kilincset. Az ajtót résnyire tárod, és bekukucskálsz. Egy hosszan elnyúló, sötétbe vesző folyosót látsz magad előtt, ahonnan kísérteties, nyöszörgő hang szűrődik ki.

– Hé, te ott! Elment az eszed? – förmed rád egy közelben álló monyó. – Csukd be azonnal! Ezeket az ajtókat nagyon veszélyes nyitogatni! Tűnjetek el innen!

Behúzott nyakkal, megszeppenve becsukod a nehéz ajtót, és barátaiddal csendben eloldalogtok. Makkala még mindig ugyanott álldogál, így úgy döntötök, most már tényleg odamentek hozzá. → **387**



**357** Oszi ellenségesen néz rád, és a háta mögé rejti a kezét.

– Nincs nálam semmi! Menjünk!

– De hát láttam, hogy van! Mutasd már! – győzködöd.

– És aztán megint elveszed, mint a kristályomat a múltkor... – görbül le Oszi szája.

Mit teszel?

• Elveszed tőle megint? → **353**

• Vagy nem? → **342**

**358** A fal mentén úszva bámészkodtok a tutajokon pislákoló mécsesek halovány fényénél. Időnként szembeúszik veletek egy-egy monyó, majd a barlangterem egy különösen sötét szegletébe érkeztek. Itt a szikla simább és meredekebb, mint a többi részen. Magasan, a fejetek fölött mintha lenne valami a falon. Sajnos nincs elég fény, hogy lássátok, micsoda.

• Megpróbáljátok valamivel megvilágítani? → **339**

• Vagy továbbúsztok, egy meleg vizáramot követve? → **346**

**359** Már épp indulnátok, amikor halk szipogást hallotok. Léna ott áll egy halom tárgy mellett,

kezében egy apró cetlit tartva: pont olyat, mint amilyeneken korábban a nagyapja üzeneteit olvastátok. Épp az imént bukkanhatott rá. Odalépsz mellé, és a vállá fölött elolvasod a szöveget:

*Tudtam, hogy ide is eljutsz! Remélem, téged is úgy elvarázsolta Marmor, mint engem. Nagyon büszke vagyok rád, Léna!*

A lány könnyes szemmel a zsebébe gyűri a cetlit, és csendben követ titeket az ajtón át a hullámvasút-állomásig. Megvan a nyaklánc, már csak ki kell jutnotok innen! Van valami tervetek vagy tárgyatok, amivel ez sikerülhet?

• Nálátok van a fogaskerék, és tudjátok, mire való? → **374**

• Van egy hatalmas lepletek? → **366**

• Vagy Makkala elárulta, melyik ajtón át jutott ki Vili bácsi az Óriások csarnokából? → **392**

• Ha egyik sem, térjete vissza a hullámvasúttal az Óriások csarnokába! → **398**

**360** Egy különleges megállónál fékez le a hullámvasutatok. Elsőre úgy tűnik, mintha a fáklyák fényében kígyók tekergőznének. Pedig csak gyökerek a barlang falán, ahogy egy nagy feliratot formáznak: Nagyfa kilátó. A kocsitokból kiszállva beléptek



a gyökerek alá, amik úgy látszik, egyetlen hatalmas fához tartoznak.

Móggal és Iggivel vagytok? → 361

Ha nem, olvass tovább!

Kikászálódtok a hullámvasútból, és körülnéztek. A fa hatalmas gyökerei mint óriási mancsok támaszkodnak a talajra, és belefonódnak a földbe. Köztük jókora rések nyílnak, amelyeken könnyedén átfértek. Elindultok a gyökérrengetegben, és pár lépés után egy tágasabb térbe értek. Fentről nyikorgást hallotok, és egy nagyobbacska, vesszőből font kosarat pillantotok meg, ami a feetek felett lengedezik. A kosárból mint-ha egy monyófül kandikálna ki.

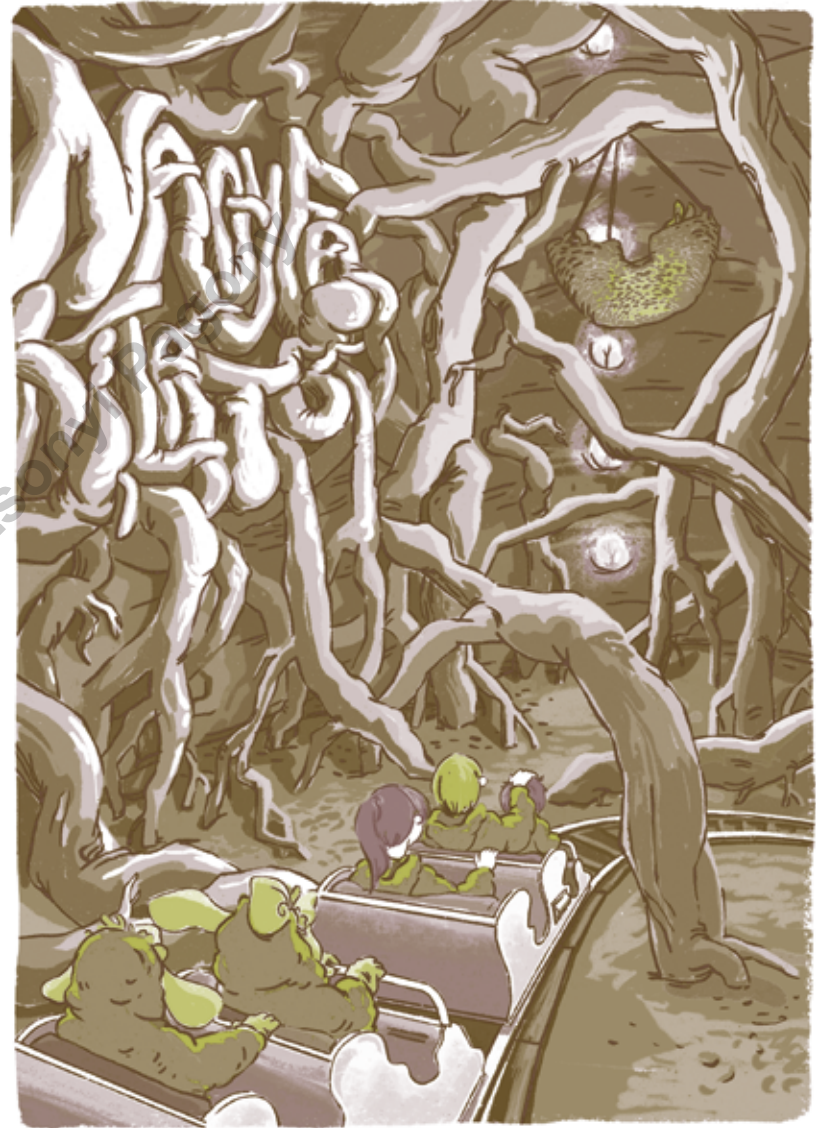
– Hé, van ott valaki? – rikkantod. – A kilátóba jöttünk!

– Jól van, jól van! – motyogja egy hang a kosárban, majd halk zúgást hallotok, és a kosár leereszkedik mellétek. Öreg monyó terpeszkedik benne süppedős mohaszéken, inas karjai mint a fa gyökerei tekerednek a kosárra. – Beszállás! Hányadik emelet?

– Miért, hány van? – kérdi Léna.

– Egy – motyogja az öreg.

– Akkor a másodikra! – közli Osz. Az öreg mélyen elgondolkozik. Már azt hiszitek, elaludt, amikor váratlanul megnyom egy gombot, és a kosár nyikorogva



megindul felfelé. A gyökerek egyre közelebb kerülnek hozzátok, majd csőszerű járatná szűkül a tér körülöttek. Csak emelkedtek, emelkedtek, majd egyszer csak a kosár megdől, és úgy halad tovább. Nyilván egy ferde faágba kerültetek. Az emelkedés folytatódik, míg nem friss levegő csapja meg az arcotokat. A kosárból fából készült pallókra léptek ki csendesen, mivel a liftkezelő öreg monyó a hosszú út során elszundított. Odakinn vaksötét van, csak a hold vékony karéja világít a lombok között. Éjszaka lett, mialatt a föld alatt voltatok! Elképesztő magasan vagytok, egy óriási fa lombkoronájának a tetején. Bódító virágillat vesz körül titeket. A palló, amire kiléptetek, hídként folytatódik, és átvezet egy másik ágra, onnan pedig még följebb a lombok közé. Indákból font korlátján színes lampionok himbálózhatnak az enyhe szellőben. Odafenn monyók bóklásznak.

– Micsoda virágillat! Ez talán egy hársfa – vélekedik Léna.

– Fú, milyen hatalmasak ezek a levelek! – mutatja Oszi, miközben elindultok a függőhídon. Tényleg, szinte akkorák, mint ő, állapítod meg döbbenetben.

– Nem a levelek hatalmasak, hanem mi vagyunk törpék – emlékeztet Léna, majd felsóhajt. – Olyan jó végre a szabadban lenni! Bárcsak tudnánk repülni, és hazaszállhatnánk innen!

Mit tesztek?

- Körülnéztek innen, a fa tetejéről? → 350
- Megvizsgáljátok a fát? → 378
- Vagy szóba elegyedtek a távolabb ácsorgó monyókkal? → 261

**361** – Szerintem ezzel már ne húzzuk az időt, ha a főmonyóval és Makkalával is találkozni akarunk! – veti oda Móg, pont amikor kikászálódnátok a nagy gyökereknél a kocsiból.

– Ki a fene az a főmonyó? – kérded bosszúsan.

– Olyasmi, mint a polgármester. Ő vezeti Marmort, és ő az ünnepség fő szervezője – feleli Iggi.

– De később visszajöhetünk ide? – kérdi Oszi, vágyakozó pillantást vetve a hatalmas gyökerekre.

– Szerintem igen! De most indulás tovább! A következő megálló már az Óriások csarnoka!

A hullámvasútjaitok szinte egyszerre indulnak meg. Már egészen hozzászoktatok a sötétben száguldozás-hoz, míg nem váratlanul útközben lelassul és döcögni kezd a kocsitok. Egy félresöpört kötörmelékkal borított barlangtermen gurultok keresztül. Elsiklotok egy elhanyagolt peron mellett, ahol a sín kettéválik. Ti a fővonalon haladtok tovább, míg a másik sín pár eltűnik egy omladozó mellékág sötétjében. Az alagútba érve a törmelék eltűnik, kocsitok újra begyorsul, majd hosszú kanyargás után begördültök egy terembe. → 380

**362** A medencék közel vannak hozzátok, így sürgősen az Ásványér bejárata felé veszitek az irányt. Oszit közösen toljátok a tutajon, ő pedig vadul kalimpál lábával a vízben, hogy gyorsabbak legyetek. Mikor végre odaértek a hetedik medence lépcsőjéig, a víz már egész a közeletekben tajtékszik.

– Gyorsan, már itt van! – sikítja Léna, miközben Oszit tuszkolja fel a kőlépcsőkön, majd ő is követi. Hátra se mersz nézni, mikor harmadikként feliszkolysz, de érzed, hogy mögötted valami hatalmas emelkedik ki a vízből. A kis medence túloldalán egy keskeny rést láatsz, épphogy csak beleférsz. Villámgyorsan beleved magad, de még hallod, ahogy valami nekicsapódik a falnak mögötted. Szerencsére téged már nem ér el, a medence meleg vizével együtt villámgyorsan siklasz egy keskeny, de magas járatban, melynek fala csillog-villog a kristályoktól. Mintha egy ékszerdobozcsúszdában lennél! Hosszasan élvezheted a látványt, mígnem kipottyansz az Óriások csarnokában, ahol Léna és Oszi már várnak rád. → 389

**363** – Hm, nem tudom, talán dolga akadt – feleli kitérően Móg.

– De láttam, hogy mondtál neki valamit! Elküldted valahová! – villantja rá szemét Léna.

– Ö... tényleg? Biztos csak hullámvasutazik kicsit! Imádja a száguldozást! Na, elég a bámészkodásból, nem megyünk Makkalához?

Látjátok, hogy nem tudtok kihúzni belőle semmi egyebet, de nyugtalanok vagytok a nyaklánc miatt, ami az egyetlen esélyetek, hogy valaha visszanyerjétek eredeti magasságotokat. Reménykedtek, hogy Iggi viszatér, a nyakláncotokkal együtt.

- Most elmentek Móggal Makkalához? → 388
- Vagy még kikérdezitek a beomlott hullámvasútállomásról? → 375

**364** Odafordulsz az egyik közeledben álló monyóhoz, aki egyik kicsinyét a karjában tartja, nagyobb gyermeke pedig mellette ácsorog.

– Mi van az ajtók fölé írva?

– Miért akarod te azt tudni? Különben is, nem tudsz olvasni? – feleli barátságtalanul.

– Öö, hát, úgy összecúsznak a betűk a félhomályban – dadogod. – Tudnál segíteni?

– Hát jó! *TÉL, LES, FAL, KÉP, RÚD.*

– De hát ezt összevissza olvastad fel, anyamonyó! Csak az egyik stimmel! – böki meg a mellette álló kicsi.

– Sssh! Muszáj mindenbe beleszólnod? – kérdi megrovóan az anyamonyó, miközben kézben tartott kicsinye a fülét kezdi cibálni. A nagyobbik megszeppenően hallgat, te pedig gyorsan feljegyzed a kalandlapra

a szavakat a krikszkrakszok alá. Azt is melléfirkantod, hogy *az egyik stimmel csak, a többinek még meg kell találni a párját.*

- Most megkérdezitek, hova vezetnek az ajtók? → **385**
- Vagy megvárjátok, amíg senki sem figyel rátok, és megpróbáltok benyitni az egyikben? → **356**
- Vagy Makkalához siettek? → **387**

**365** Ott álltok tanácstalanul, elkeseredve az Óriások csarnokában. Közben egyre oszlik a tömeg, bár még jó sokan lézengenek a monyabogyós tálak és italok körül. Valahol arrébb még mindig tarthat Mojmír beszéde, amiből időnként elkaptok egy-egy hangfoszlányt. Úgy döntötök, leültök egy üres teraszra pihenni, hátha valami mentőötlet eszetekbe jut. Az első oszlopnál találtok is egy szimpatikus helyet. Alighogy felmáshatók, és letelepedtek, Oszi megjegyzi, hogy egy pillanatra el kell szaladnia. Még mielőtt egy szót is szólhatnátok, elinal, de nem bánjátok. Most már úgyis minden mindegy. Lénával bambán néztek magatok elé. Oszi hamarosan előkerül, és lezuttyan mellétek. A terasztól izgatottan figyel az odalent bókászó monyókat, és közben az üveggolyóit pörgeti az ujjai között.

– Mi van, vársz valamire? – kérded unottan.

– Á, nem, csak a monyókat lesem – feleli Oszi.

Hosszú idő elteltével, mikor már Lénával teljesen elbóbiskoltatok, Oszi felráz titeket.

– Gyertek, mutatok valamit! Mert, ö... rájöttem valamire.

– Na, ne szédíts! – feleli Léna, de azért feltápászkodik, és veled együtt követi Oszit. A főmonyó beszéde időközben véget ért. A terem kiürült, csupán pár, a beszéd alatt elszunyókált monyó fekszik itt-ott a padlón. Egyenesen az ajtók felé tartotok. Most egyetlen lélek sincs itt.

– Gyertek, erre! – sürget Oszi, és benyit az egyikben.

– De öcsi, ez veszélyes lehet! És a nyaklánc sincs nálunk! Ennek semmi értelme – habozik Léna.

– De gyertek, ez jó lesz, tényleg! – erősködik Oszi.

- Követitek? → **208**
- Vagy kizártnak tartjátok, hogy Oszi bármire magától rájöhetett, így inkább nem vállaltjátok a kockázatot? → **230**

**366** – Gyerünk a Nagyfához! – sürgeted a többieket, és már be is huppsz a parkoló hullámvasútkocsiba. Oszi bepattan mögéd, majd Léna is beszáll a gondolataiba mélyedve. Beütöd a számkódot, és a hullámvasút hipp-hopp oda is ér a Nagyfa



kilátóhoz. Átbújtok a gyökerek között, és beugrotok a vesszőből font kosárba, az öreg liftesmonyó mellé, aki persze újból elszundikált.

– Ó, már megint ti vagytok? Mindig föl-le, föl-le? Döntsétek el, mit akartok! – zsörtölődik.

– Fel szeretnénk menni – jelenti ki Léna. Az öreg monyó beletörődően sóhajt, és elindítja a liftet.

Hosszú emelkedés után újra fenn vagytok a hatalmas hársfa tetején. Ahogy kiszálltok a kosárból, erős szél csap az arcotokba. Az öreg monyó megborzong, és sürgősen visszaereszkedik a kosárral a gyökerekhez, ahol kellemes szélcsendben szunyókálhat. Egyedül maradtok az ágak között, egy lélek sincs a fán rajtatok kívül. A lámpások sem világítanak már, csak az ég alja fénylik a távolban – pirkad.

– Merre fúj a szél? – kérded Lénát. A lány megnyalja egyik ujját, majd feltartja a levegőbe.

– Északról dél felé – állapítja meg. – Pont, amerre lakunk.

– Akkor hát, megpróbáljuk?

Előveszed a leplet, és kirázod. Erősen kell tartanod, el ne szálljon. Lénával összecsomózzátok a négy csücskét, és jól megragadjátok. A szél rögtön belekap, és a lepedő kidomborodik, akár egy vitorla. Erősen összefogódkodtok mindhárman, kapaszkodtok a lepedőbe és egymásba, amennyire csak bírtok. A következő szélroham belekap a lepelbe, és a magasba

repít benneteket. Lassan távolodtok a nagy hársfától. Ebből a magasságból látjátok az egész hajnali ködbe burkolózó Fátyolvölgyet. Hamarosan már a Szürke rom tornya felett jártok.

• Van nálatok négylevelű lóhere? → 269

• Vagy nincs? → 308

**367** Odasétáltok a csobogáshoz. A kerek lyuk alja, ami meglehetősen csúszós, mivel folyamatosan folyik belőle a víz, körülbelül a térdetek magasságában van a falban, a teteje meg épp a fejetek felett, tehát egy monyó kényelmesen belefér. A lyuk alatt a padlón egy rács található, amiben elfolyik a víz. Bekukucskálsz, és csak az utolsó pillanatban ugrasz félre, mert egy monyó érkezik villámgyorsan a sötétségből. Letottyan a földre, majd vidáman a dolgára siet.

– Ez valami csúszda lehet – vélekedesz.

– Vagy átjáró – tűnődik Léna.

– Az biza, ez az Ásványér-csúszda Feketevízből – szól oda egy közelben álldogáló monyó. – Nehogy megpróbáljatok innen átjutni, meglehetősen egyirányú – teszi még hozzá.

Közben állítását bizonyítva újabb csúszdázó érkezik, ti meg kicsit odébb álltok, nehogy összefröcskölődjön a moharuhátok. Most mit csináltok?

- Leültök a monyógyerekhez kézműveskedni (ha még nem tettétek)? → **372**
- Vagy előtte megnézték az ajtókat a közelben? → **396**

**368** – Emeljük le óvatosan valahogy! – javaslod. Odalopakodtok Móghoz, és körülálljátok.

– Én húzom itt elöl! – ügyeskedik Léna.

– Itt hátul van egy kis gond! Nekidöntötte a fejét a falnak, nem tudom áthúzni a madzagot! – suttogod.

– Akkor előre kell dönteni a fejét! Megpróbálad?

Bólintasz, és óvatosan megfogod a monyó fejét hátul, a kapucninál, és előretolod. Ettől hangosan felhorkan.

– Semmi baj, csak így tovább!

– De itt beleakadt az orrába – sopánkodik Léna. Miközben a madzaggal bénáztok, Oszi elkezd a nádrgszáradat rángatni.

– Mi van már! Hagyj békén, nem látod, hogy dolgozunk? – förmedsz rá.

– De, csak gondoltam, szólok – suttogja Oszi, és a hátatok mögé mutat. Döbbenten látod, hogy monyók állnak körbe titeket, és szúrós szemmel figyelik a meszterkedésedet. Érzitek, hogy ebből a helyzetből már nem tudjátok kivágni magatokat. Hamarosan megtalálják nálatok a nyakláncot, újra elveszik, és elrejtik ezúttal egy még biztonságosabb helyre. Mostantól jobban rjztatok tartják a szemüket, mert már nem bíznak

bennetek. Úgy tűnik, még jó hosszú ideig Marmor foglyai maradtok. Kalandotok itt véget ért.

**369** – Én esküszöm, hogy nem beszélek rólatok senkinek! Tényleg!

– Én se szólok egy szót sem! – fogadkozik Léna is.

– Én csak a plüsszsiráfomnak mondom, és Józsikának az oviban. Na jó, neki sem – jelenti ki Oszi.

– Persze, persze, tudom, ezt mondjátok, de aztán majd megkérdezi a mamátok vagy a papátok, hogy mégis, merre voltatok. És aztán egy nap elmondjátok. Vagy elfecsegitek álmotokban. Nem, maradtok, és punktum! A nyaklánc meg jó helyen lesz a Rejtekben, ott sose találjátok meg! – Azzal a főmonyó megigazítja az ingadozó szarvakat kalapján, és feltápászkodik. – Most készülnöm kell az ünnepi beszédemre, pá! Gyere, Makkala! Móg, figyelj rájuk! – Azzal elkacsázik tömpe lábain a csúszdához. Makkala szomorúan bólint felétek, és követi a főmonyót. Oszi szája legörbül, majd sírdogálni kezd. Úgy tűnik, már nem lelkesedik annyira Marmorért.

– És most hogyan tovább? Évekre barlanglakók leszünk – kesereg Léna.

– Szerintem van megoldás! Keressük meg a nyakláncot, amit Iggi nyilván elvitt abba a Rejtekbe, aztán meg jussunk ki innen. Sikerülni fog, Oszi, ne sírj! Mit szóltok?



– Jó terv, de hogy lássunk neki? – kérdi Léna. – Makkalával jó lett volna beszélni, de nem tágít mellőle az a fránya főmonyó. De talán ha körülnézünk itt az Óriások csarnokában, később még elcsíphetjük.

– Vagy hullámvasutazzunk el valahova – szipogja Oszsi.

– Mindenesetre csúszunk le mi is! – javasolod. Fel-pattansz a csúszdára, és lesiklasz az ezeryni, lámpást cipelő monyó közé a terem padlójára. Milyen jó lenne, ha otthon is így lehetne lejutni az emeletről! Léna és Oszsi is követnek.

Mit tesztek?

- Körülnéztek itt az Óriások csarnokában? Lapozzatok vissza a **380**-ra, és olvassátok el a teljes szöveget!
- Vagy felültök a hullámvasútra, és visszamentek valamelyik megállóhoz, amit érintettetek? Lapozzatok a **300**-ra, és utána válasszátok ki a megálló számkódját, ahová menni szeretnétek, majd lapozzatok oda!

**370** A hullámvasút, miután elhagytátok a Nagyfa kilátót, egy félresöpört kötörmelékkal borított barlangteremben fékez le. „A Szürke rom felé” – áll egy lekonyult táblán.

Ha nincs nálatok a nyaklánc, még keressétek tovább! Lapozzatok a **300**-ra, és válasszatok egy másik helyszínt!

Ha már nálatok van, olvassatok tovább!

Kikászálódtok az elhanyagolt peronra. Mindent por és kavics borít, valószínűleg évek óta nem járt itt senki. A sín a peron után kettéválk, és a mellékvágányon pár lepukkant hullámvasútkocsi vesztegel. Kicsit odébb, a kőfal egy mélyedésébe fogaskerekek vannak bezsúfolva. Mintha egy hiányozna közülük. Emellett a már jól ismert vörös fény is izzik odabenn. Lénával előkeresitek a fogaskereket, amit Vili nagypapa bízott rátok. Mikor előkerül, beillesztitek az üres foglalatba. A szerkezet azonnal megtelik étellel – halk berregés hallatszik, és a fogaskerekek mozgásba lendülnek. A kocsik megremegnek, és a kezelőpultjukon fények gyúlnak.

– Ez az! Induljunk! – Azzal beugrasz az egyikbe. A többiek is követnek.

Ezekon a kocsikon nem lehet számkódokat beállítani. Csak egy indítógomb van rajtuk, amit nagy bátran benyomsz. A kocsi dőcögve elindul az omladozó mellékágban, amit keresztbe-kasul beszőttek a pókok. Hosszú rázkódás és zötyögés után a járat véget ér, és a kocsi megáll.

Lesöpritek magatokról a pókhálókat, és kiszálltok. A peron végéből kőbe vájt, meredek lépcsősor indul. Hosszasan kapaszkodtok rajta felfelé, mígnem éles, vörös fényt láttok, ami elzárja az utatokat. Ez nem olyan



tompa izzás, mint ami a szikla belsejéből jön. Ehhez hasonló éles csillogást még nem pipáltatok. Megtapintjátok – sima, kemény és hideg, mint az üveg.

– Most mit tegyünk? – fordulsz Lénához. – Ettől az izétől nem tudunk továbbmenni!

– Hát akkor lökjük ki! – feleli Léna, és nekifeszül. Te is segítesz neki, és Oszi is beszáll. Végül hatalmas erőfeszítéssel mindhárman jókorát taszajtotok rajta. Halk pattanás hallatszik, az akadály kigurul, majd koppan valahol.

Hárman bámultok ki a frissen keletkezett lyukon, amin betűz a reggeli nap. Előttetek a Szürke rom tornya és belső udvara. Eszerint ti a fura manó, vagyis monyószobor fejében tanyáztok! Amit kilöktetek, az a szobor hátsó szeme, a vörös kristály volt! Most ott hever a földön, de hirtelen lecsap rá egy sasmadár, és a karmai közé ragadva elszáll vele.

Vigyázva lemásztok a szobor oldalán. Mikor mindannyian szerencsésen földet értetek, előkeresitek a nyakláncot, és mind csavartok rajta egyet. Visszanyertétek az eredeti magasságotokat! Így azért könnyebb lesz hazamenni! De megállapítjátok, hogy elég furcsa érzés újra nagynak lenni. Kiléptek a kapun, és elindultok hazafelé a Lidércerdőn át.

- Van nálatok négylevelű lóhere? → **397**
- Vagy nincs? → **390**

**371** Oszi hosszasan hallgatózik, majd lebiggyesztett szájjal közli, hogy a fa néma. Te is próbálkozol, de te sem hallasz semmit. Talán eljutott a hársfához a hír, hogy Oszi nem bánt túl kedvesen a társaival a Lidércerdőben? Ezt a gondolatot gyorsan elhessegeted magadtól, mert hát hogy is beszélgethetnének a fák egymással, ilyen távolról?

- Most vagy menjetek oda a távolabbi függőhídon álldogáló monyókhoz, → **261**
- vagy felébredtve az elbóbiskolt liftest, térjetek vissza a hullámvasútba, és válasszatok egy másik állomást! → **300**

**372** A hosszú asztalnál több egészen apró monyógyerek csücsül, és serényen dolgozik valamin. Ahogy közelebb lépsz hozzájuk, látod, hogy állatbőrökre rajzolnak, majd kicsi, csontból készült ollóval körbevágják a mintát, és egy fadarabra ragasztják gyantával. Ezután mohapamacsokkal díszítik. Oszi izgatottan figyel a munkát, majd lehuppan az egyik monyógyerek mellé. A kis monyó elé tol egy kiszáritott bőrt és egy csontollót.

– Mit kell ebből csinálni? – érdeklődik Oszi.





– Én az apukámat készítem el, amikor még kisfiú volt. De ne ugyanazt csináld!

– Oké! – bólint Oszi. – Akkor én az apukámat csinálom, amikor még kislány volt.

Érdeklődve figyeled, mi lesz Oszi munkájából. Nem könnyű kivenni, mert telepacsomagolta mohával, de legalább a **csontollót** megkapta ajándékba, amikor elkészült a művével.

- Most megnézik a lyukat a falban, ahonnan víz folyik (ha még nem tették)? → **367**
- Vagy odasétáltok az öt ajtóhoz? → **396**

**373** – Ó, azt látni kell! Nehogy kihagyjátok! Pár óra múlva kezdődik! – Azzal Makkala felpattan a csúszdára, és lesiklik a monyók közé az alsó szintre. Úgy látszik, többet most már nem tudtok meg tőle. Mivel az ünnepség kezdetéig még van időtök, úgy döntötök, felpattantok a barlangi hullámvasútra. Lapozzátok a **300**-ra, és válasszátok ki, hova szeretnétek utazni!

**374** – Menjünk a Szürke rom megállóhoz! – javaslod. – Ott megtaláljuk azt a hullámvasút-mellékvonalat, ami állítólag működésbe lép, ha a

fogaskereket beillesztjük a szerkezetbe! De hol is van a Szürke rom megálló? Nincs rajta a száma a térképen!

– Szerintem az Óriások csarnoka és a Nagyfa kilátó között van félúton. E két állomás számának az átlagát kell venni, és azt beütni – emlékeztet Léna.

Írd be a megfelelő számot a hullámvasútba, és lapozz oda!

**375** – Átgurultunk egy barlangtermen, ahol korábban kőomlás lehetett, és ott láttunk egy másik hullámvasútágot. Az hova vezet?

– A Szürke romhoz, de már nagyon régen nem működik. A kőomlásban megsérült. Á, ott van Makkala és a főmonyó! Gyertek! → **388**

**376** – Foglaljuk össze, mit tudunk az ajtókról – kezd bele a fejtegetésébe Léna. – Először is itt van ez az öt ajtó, ezekkel a furcsa jelekkel:

1.  $\triangle \square \{$
2.  $\spadesuit \square \odot$
3.  $\in \bullet \times$
4.  $\diamond \square \spadesuit$
5.  $\oplus \nabla \spadesuit$

Tudjuk, hogy a monyók nyelve azonos a miénkkel, csak az írásjeleik különböznek. Tudjuk, hogy az ajtók fölött ezek a szavak szerepelnek a monyóírás karaktereivel:

**TÉL LES FAL KÉP RÚD**

Viszont nem ilyen sorrendben. És azt is tudjuk, hogy ez utóbbi 5 szó közül az egyik jó helyen van, de csak az egyik. Ebből kéne kitalálnunk, hogy melyik ajtó a TÉL, és azon belépnünk. Hát, nem könnyű feladat – sóhajt fel Léna.

Melyik ajtón léptek be?



- Az elsőn? → 273
- A másodikon? → 276
- A harmadikon? → 280
- A negyediken? → 287
- Az ötödiken? → 293
- Vagy tanácstalanok vagytok? → 398

**377** – Hát végül is klassz itt, elveszünk pár évig! – feleled. Léna felháborodva épp mondani akar valamit, de oldalba bököd.

– De én haza akarok menni! – görbül le Oszi szája. – Már nem akarok hullámvasutazni! Meg csúszdázni sem. Hiányzik anyu. És apu. – Azzal bömbölni kezd.

Mojmír rosszallóan csóválja a fejét, és megigazítja ingadozó szarvait a kalapján. Nehézkesen feltápászkodik, és elkacsázik tömpe lábain a csúszdához, de még visszanéz rátok.

– Magyarázzátok meg neki, hogy maradnotok kell! – mutat Oszira. – Ő biztos mindent elmondana a szüleinek. Abban meg ne reménykedjete, hogy a nyakláncot megtaláljátok, a Rejtekre sose bukkantok rá! Most készülnöm kell az ünnepi beszédemre, pá! Gyere, Makkala! – Azzal eltűnik. Makkala szomorúan bólint felétek, és követi a főmonyót a csúszdán.

– És most, hogy ezt ilyen jól elintézted, mi a terved? – kérdi ingerülten Léna.

– Jól van, én csak azért helyeseltem, hogy ne gyanakodjanak ránk, amikor a kiutat keressük! Oszi, ne sírj, tuti hazajutunk valahogy. Eddig is mindent megoldottunk, nem? Szóval az a tervem, hogy keressük meg a nyakláncot, amit Iggi nyilván eldugott abba a Rejtekebe, aztán meg jussunk ki innen. Mit szóltok?

– Jó terv, de hogyan lássunk neki? – kérdi Léna. – Makkalával jó lett volna beszélni, de nem tágit mellőle



ez a fránya főmonyó. De talán ha körülnézünk itt az Óriások csarnokában, kicsit később még elcsíphetjük.

– Vagy hullámvasutazzunk el valahova – szípjogja Oszi.

– Mindenesetre csúszunk le mi is! – javaslod. Fel-pattansz a csúszdára, és lesiklasz az ezernyi, lámpást cipelő monyó közé a terem padlójára. Milyen jó lenne, ha otthon is így lehetne lejutni az emeletről! Léna és Oszi is követnek.

Mit tesztetek?

- Körülnéztek itt az Óriások csarnokában? Lapozzatok vissza a **380**-ra, és olvassátok el a teljes szöveget!
- Vagy felültök a hullámvasútra, és visszamentek valamelyik megállóhoz, amit érintettetek? Lapoztatok a **300**-ra, és utána válasszátok ki a megálló számát, ahová menni szeretnétek, majd lapozzatok oda!

**378** A fa hatalmas, szív alakú levelei alól virágok kandikálnak ki és illatoznak a nyári éjszakában. A függőhídon egész közel tudtok menni a fa törzséhez, megfigyelve a finom repedésekkel és hosszanti barázdákkal tarkított szürkésbarna kérget.

– Ezt is meg akarom hallgatni! Kérem a tölcsért! – jelenti ki Oszi.

Nem is rossz ötlet, előkeresed, és odaadod neki. Oszi odaszorítja a fához, és belehallgat.

– No, mond neked valamit? – faggatod.

- Megcsípett korábban a csalán? → **371**
- Vagy nem? → **382**

**379** – Nagypapa küldött neked valamit – kezdi Léna –, egy furcsa fogaskerek lapult a cuccai között! Tulajdonképpen minket bízott meg, hogy elhozzuk neked Marmorba, de amikor megérkeztünk, Móg és Iggi elvették.

– Igen, tudom! Ne aggódjatok, Móg már szólt róla! Hamarosan vissza fog kerülni a helyére!

– A helyére? Miért, hol a helye? – kíváncsiskodsz.

– Az működteti a Szürke rom felé futó hullámvasút-mellékvágányunkat! Sok évvel ezelőtt egy kőomlásban ez az alkatrész megsérült, és úgy tűnt, lehetetlen helyrehozni. Vili, aki a fogaskerek szakértője volt, hiszen órás, elvitte, hogy megszerelje. És eszerint

sikerült is neki! Nagyon köszönjük, hogy visszahoztátok! Most azért kell pár hét, amíg újra működésbe helyezik, és megtisztítják a járatot. Lesz ünnepélyes megnyitó is, a főmonyó fog beszélni! És ti díszvendégek lesztek!

– Nem akarok dísz lenni – feleli Oszki öntudatosan. – Én haza akarok menni!

– Hát, szerintem simán megtörténhet, khm, hogy úgy alakul, öm, hogy már nem lesztek itt akkor!

– Mégis hogy? Nincs meg a nyaklánc, és fogalmunk sincs, hogy juthatunk ki innen – jegyzi meg élesen Léna.

– Hát szerintem Vili unokája ilyen fantasztikus segítőkkel – itt jelentősegteljesen Oszira és rád pillant – elég furfangos ahhoz, hogy megtalálja a kiutat! Hiszen neki is sikerült... Én sajnos nem segíthetek. Csak egy kicsit – vigyorodik el.

– Például elárulod, nagypapa hogy jutott ki? – veti fel Léna.

– Hát, azt nem szabadna – sóhajtja Makkala –, így inkább hallgassátok meg e nyúlfarknyi versikét:

*Minden kapu nyitva áll,  
bár négy mögött a veszély vár,  
ki TÉLen lép be, kitalál!*

Jegyezzétek fel a verset a kalandlapra!

Ennyit mondhatok, de most már sajnos mennem kell!

– Ez biztos a lenti öt kapura vonatkozik, itt az Óriások csarnokában! – súgja oda Léna, miközben Makkala felpattan, és a csúszdához igyekszik.

• Még gyorsan megkérdezitek, hol találjátok a Rejteket? → **343**

• Esetleg az ünnepségről érdeklődtök? → **373**

**380** Ez a legeslegnagyobb barlangterem, amit életben valaha láttál! Illik is rá a neve, amit a peron feletti táblán olvasol: Óriások csarnoka.

• Móggal és Iggivel vagytok itt? → **381**

Ha nem, olvass tovább!

Továbbra is rengeteg monyó nyüzsög a teremben, így könnyű elvegyülnötök a forgatagban. Oszki még mindig szorongatja a kék lampionját, amit egy kismonyótól kapott. Jó lenne pár szót váltani Makkalával, de merre keressétek ebben az óriási teremben?

Ténfergésetek közben megfigyelitek, hogy a teremről nyúló folyosókon lehet a monyók otthona, falba

mélyesztett kis lakokban. Ahogy bámészkodva sétálgattok a fal mentén, vízcsobogásra lesztok figyelmesek. A víz a falból folyik egy kerek lyukon át. Döbbenet látjátok, hogy időnként egy monyó is kipottyan belőle. Most egy asztal mellett haladtok el, ahol kismonyók kézműveskednek elmélyülten. Mohából és állatbőrökből készítenek valamit. A fejetek felett denevércsapat húz el. Kicsivel odébb letelepednek a barlang egy csöndesebb, sötétebb szegletének mennyezetén. Alattuk a félhomályban ajtókat láttok a falban.

- Meggnézitek a lyukat a falban, ahonnan víz folyik? → **367**
- Leültök a monyógyerekekhez kézműveskedni? → **372**
- Vagy odasétáltok az öt ajtóhoz? → **396**

**381** Végre megérkeztetek utatok célpontjához! A szinte beláthatatlan méretű térben izgatott monyók sürgölődnek az ünnepségre készülődve, apró lámpásokat cipelve. A sok kis fénypont itt-ott egybeolvad, világos foltokat képezve az egyébként bevilágíthatatlan terem sötétjében. A mennyezetről jókora cseppkövek függenek. Közülük három akkorára nőtt, hogy letámaszkodott a padlóra. Eme robusztus cseppkőpilírek és a terem falai is élettől nyüzsögnek – faragott



mélyedéseikben, mint afféle teraszokon monyók üldögelnek, esznek, isznak, báméskodnak. Sok teraszról meredek, kanyargós csúszdán lehet lejutni az alsóbb szintekre. Makkalának is itt kell lennie valahol! Izgagtottan várjátok a találkozást. Ahogy Lénával és Oszival kimáshoztok a hullámvasútból, beleütköztök pár monyóba, akik fáklyájuk fényével különféle alakzatokat rajzolnak maguk elé, miközben élénkpiros italt iszogatnak. Ezalatt Mógék kocsija is befut. Móg kipattan belőle, valamit súg Igginek, aki erre biccent egyet, majd újra beindítja a kocsiját, és zsebében a nyakláncotokkal eltűnik a barlang mélyében. Móg hozzátok lép.

– Keressük meg Makkalát, gyertek!

Mit teszel?

- Megkérdezed Mógot, hova ment Iggi? → **363**
- Vagy a hullámvasutazás közben látott beomlott állomásról faggatod? → **375**
- Vagy szót fogadva Mógnak máris elindultok megkeresni Makkalát? → **388**

**382** – Igen, valamit – suttogja Oszí.

– És mit?

– Hát valami nagyon hosszút – sóhajtja Oszí, odaadva a tölcséert nővérének, és inkább a fára próbál meg felkapaszkodni, kevés sikerrel. Léna is hosszasan

hallgatózik. Már épp kezded elunni a várakozást, mikor végre kihámozza a fa üzenetét.

– Azt mondja, hogy „hazafúj a hajnali szél”.

– Ez nagyon költői. Mást nem mondott? – firtatod.

– Szerintem ezzel nagyon is sokat mondott! – erősödik Léna. – Ne feledd, mi most könnyű kis manók vagyunk! Ha igaza van a fának, és lenne egy ejtőernyőnk, hajnalban talán hazajutnánk vele, ha tényleg jó felé fúj a szél!

– Hát ez eléggé örülten hangzik, pláne a te szádból – ámulsz Lénán.

– De először vissza kell szereznünk a nyakláncot! – emlékeztet a lány. Ekkor a kezetekbe hullik egy **falevél**. Elteszitek, majd Oszit leszeditek a fáról, és eldöntitek, merre tovább.

- Szóba elegyedtek a kicsit odébb álldogáló monyókkal (ha még nem tettétek volna)? → **261**
- Vagy felébresztve az elbóbiskolt liftest, visszatértek a hullámvasúthoz, hogy megtaláljátok a Rejteket? Válasszatok egy másik állomást! → **300**

**383** – Vége az ünnepségnek, és mi sehová sem jutottunk – fakadsz ki elkeseredetten. – Fogalmunk sincs, hol a Rejtekek, és a nyakláncunk nélkül sosem fogunk hazajutni!

Oszi szeme könnybe lábad, Léna pedig a szemöldökét ráncolva gondolkodik. Majd hirtelen felcsillan a szeme.

– Valamit elfelejtettünk! Az órát, amit a Szürke romban találtunk! Nagypapa azt írta, segít, ha bajban vagyunk! És most bajban vagyunk, nem találjuk a Rejteket! Hová is tettem? – kutat izgatottan Léna a cuccaitok között.

Halk ketyegés vezet végül nyomra. Ahogy kezetekbe veszitek az órát, a sötétben furcsa jelek rajzolódnak ki a számlapján.

– Ezek korábban nem is voltak rajta! – vizsgálgatja Oszi.

– Valóban – bólint Léna. – Vagy csak nem láttuk őket. Talán rásütött a nap, amikor beállítottuk, és most a sötétben foszforeszkálnak a jelek. Valamilyen különleges festékkel írhatta nagypapa.

Az órán az alábbi krikszkrakszokat látjátok (jegyezzétek fel őket): ○ ⊥ ⊕

– Mintha már láttunk volna hasonló jeleket! De hol? – vakarod a fejed.



- Üljetek fel a hullámvasútra, és szálljatok le ott, ahol hasonló jeleket láttatok! → 300
- Vagy nincs semmi ötletetek, mivel nem láttatok ilyen jeleket sehol? → 365

**384** – Nekem bejön! – feleled.  
– És mi tetszik benne? – hajol hozzád Mojmír, hogy szarvai csaknem az arcodat csiklandozzák.

– Hát minden! A hullámvasút, a barlangi fürdő, ott szívesen csobbannék! És még...

– A csúszdák irtó klasszak itt! – vág bele Oszi a lampionjával hadonászva. – Lecsúszhatok? És oviba sem kell járni! Meg hiába van sötét, nem kell lefeküdni!

– Igen, és a színház is fantasztikus lehet! Eddig alig láttunk valamit! Annyira eltöltenék itt egy kis időt, és mindent kipróbálnék! – sóhajt Léna.

– Hát, ennek nagyon örülök – dől hátra elégedetten a főmönnyő –, mert mostantól itt fogtok élni.

Döbbenet néztek egymásra.

– Mojmír – fordul hozzá óvatosan Léna –, nagyon kedves tőled, hogy itt marasztalsz, de a szüleink már várnak! Mi csak a nagypapánk kérésére kerestük meg Makkalát, de tulajdonképpen már indulnunk kéne haza.



– Hát, nem fogtok. Jó okunk van rá, hogy itt tartunk benneteket – feleli határozottan a főmonyó. Makkala szomorúan bólint.

– És ha szabad tudnom, mi az? – kérdi élesen Léna.

– Szívesen elmondom, bár úgysem értitek majd meg. Marmor miatt kell maradnotok. Ha most hazamentek, nem tudjátok majd megállni, hogy ne meséljétek a kalandjaitokról. Aztán a hír majd terjed, és az emberek kíváncsiak lesznek Marmorra. Először turisták jönnének, aztán riporterek, miegymás. Kalandparkot létesítenének. Wellnesst. Hoteleket. Tömegek nyüzsögnének. Utat építenének, hogy autóval kényelmesen eljussanak ide, az érintetlen természetbe. Bevásárlóközpontokat, éttermeket, hogy kényelmes legyen az ittlétük. Mi ebből nem kérünk. Nem szeretnénk, hogy bárki is tudomást szerezzen rólunk. És amíg ti itt vagytok, nem fecsegték. Nektek is jobb így – miért is mennétek vissza egy koszos, szmogos városba vagy egy poros faluba, amikor Marmorban is élhettek! Vili is öt évet töltött nálunk, amikor először idevetődött. Lehet, hogy ti is hazamehettek valamilyenkor. Pár év múlva.

Mit szólsz ehhez?

- Fogadkozol, hogy nem beszélsz senkinek, és a többiek sem, csak hadd menjetek haza? → **369**
- Vagy úgy teszel, mintha beletörödnél? → **377**

**385** Megkérdezed a melletted álló monyót, akinek a kicsinye a fülét cibálja, hogy mi van az ajtók mögött.

– Ó, halálos veszély! – szűkül össze a monyó szeme. – Meg ne próbáljátok kinyitni! Inkább menjetek csúszdázni vagy lampionozni, faljatok monyabogyót! – Azzal elfordul, és beszélgetni kezd egy másik monyóval.

- Most, hogy nem figyel épp rátok senki, megpróbáljátok kinyitni az egyik ajtót? → **356**
- Vagy most már tényleg Makkalához siettek? → **387**

**386** – Én meg tudnám mondani, melyik ajtó a TÉL! – jegyzed meg szerényen.

– De hogyan? – csodálkozik Oszi.

– Hát a rejtvény szövegéből, amit Feketevíznél találtunk! Fel volt írva a mi nyelvünkön, és monyóul is! Nagyjából emlékszem a karakterekre! No, nézzük csak!

Megpróbálsz kibetűzni az előtted álló ajtó feletti feliratot.

1. △ □ {    2. ♠ □ ©    3. ∈ ● ✕    4. ◇ □ ♠    5. ⊕ ▽ ♠.



Melyik ajtón léptek be?



- Az elsőn? → 273
- A másodikon? → 276
- A harmadikon? → 280
- A negyediken? → 287
- Az ötödiken? → 293
- Vagy mégsem tudod? → 398

**387** A monyókat kerülgetve ahhoz a cseppkőoszlophoz siettek, ahol Makkalát láttátok. Alig tudtok átvergődni egy népes családon, akik lampionjaikat lóbálva igyekeznek keresztül a barlangtermen. Mire a cseppkőoszlophoz értek, már nem találjátok ott a monyót. Előttetek meredek, az oszlopra feltekeredő lépcsősort láttok. Csak nem Makkala az ott fenn? Villámgyorsan utánaeredsz, Lénával és Oszival a nyomodban. Korlát híján a sziklafalba kapaszkodsz,

de a látvány egyre szédítőbb. Időnként elhaladsz egy-egy sziklába mélyesztett terasz előtt, amit mulatozó monyók töltenek meg, akik innen szemlélik a színes forgatagot. Már egész magasra felkapaszkodtál, szinte az oszlop tetejéig, amikor egy csúszdához érsz. Hoppá, ott van rajta Makkala, épp keresztülkanyarog a barlangon! Azonnal te is felpattansz, és a nyomába eredsz. Villámgyorsan suhansz és kanyarogsz, mígnem a túloldali fal egy mohával kibélelt mélyedésébe pottyansz, majd Léna és Osi is a nyakadba esik. Még mindig eléggé magasan vagytok. Innen a talajszintre egy újabb csúszdával lehet eljutni, amire Makkala épp felülne, amikor odarohantok hozzá.

– Várj, Makkala, szeretnénk valamit kérdezni tőled! – kiáltod elfúló hangon.

– Á, sejtettem, hogy előbb-utóbb rám találtok! – mosolyog a monyó. – Gyertek, ülünk le ide!

Letelepedtek egy sötétebb sarokba, mohával borított kőpadokra.

- Móg és Iggi elvették tőletek a fogaskereket, amit Makkalának hoztatok? → 379
- Vagy még nálatok van? → 352

**388** Követitek Mógot, aki határozott léptekkel vág át a tömegen, a legnagyobb cseppkőoszlop

felé tartva. Ahogy a nyomában loholtok, úgy tárulnak fel az Óriások csarnokának újabb és újabb részletei. Egy népes monyócsalád totyog el mellettetek, a kicsik mancsaiból majd' kipotyognak a színes lampionok. Egyikük, mikor Oszzi mellé ér, átnyújt egy kék fényt árasztó lámpást. Oszzi lelkesen fogadja az ajándékot, és boldogan lóbálja. Így értek a legnagyobb cseppkőoszlop alá, ami hatalmas monstrumként magasodik a teremben. Legfényesebb teraszához kőbe vajt lépcső vezet. Móg után ti is megindultok felfelé. A teraszon kisebb társaság vigadozik. Egyikük fején különleges sisak imbolyog, melyről három halványan foszforeszkáló szarv meredezik.

– Az a tiszteletre méltó monyó ott a szarvval, ő Mojmír, a főmonyó – mutat rá Móg áhítattal. Oszzi kacarászni kezd, de Léna oldalba böki. Mojmír erre felnéz, a szarvak ide-oda billegnek a fején. Móg hozzá lép, pár szót súg a fülébe, mire a szarvas sapkás felpattan a székéről, és elétek siet, magával cibálva egyik asztalszomszédját, egy idősebb monyót, akinek kusza szemöldökszőrei beárnyékolják a tekintetét.

– Nahát! Ti vagytok Vili bácsi unokái! Micsoda öröm! Micsoda szerencse! – lelkendezik a kezeteket szorongatva, és egy üres asztalhoz húz.

– Én nem – jegyzed meg halkán.

– De jó, hogy itt vagytok! – néz rátok barátságosan bozontos szemöldökű társa, majd Lénához fordul. – Te vagy Vili unokája? – A lány csöndben bólint.

– Tudtam! A füled a nagyapádé! – feleli elismerően a monyó.

– És ez itt Oszzi, a tesóm, és ő a barátom – mutat be titeket Léna. – Gondolom, te vagy Makkala.

Az idősebb monyó somolyogva helyesel.

– Sejtettem, hogy Vili már nem él, olyan régen nem látogatott el hozzánk. Említette, hogy ha eljön az ideje, bemutatja majd az unokáját. Így nem ért váratlanul, hogy megtaláltál minket.

– De azon meglepődtünk ám, hogy nem egyedül jöttél! – veszi át a szót a főmonyó. – Mi csak téged vártunk. Ezeket itt nem – bök felétek Oszival. – De persze mindannyiótoknak örülünk. Foglajtok helyet!

Mojmír már le is zuttyan egy székbe egy üres asztalnál. Ti is lecsücscentek mellé Makkalával, Móg pedig nekitámaszkodik a korlátnak, és a talpát vakargatja. Innen remekül belátni a termet, ahol továbbra is monyók áradata hömpölyög mindenfelé.

– No és hogy tetszik nektek a mi Marmorunk? – kérdi édeskésen a főmonyó rád tekintve. Makkalának némi nyugtalanságot látsz a szemében, amit nem tudsz mire vélni.

• Tetszik? → 384

• Jobban tetszik otthon? → 393



**389** Az Óriások csarnokában ünnepi hangulat uralkodik. A tömeg még nagyobb, mint korábban. Oszival és Lénával próbáltok úgy helyezkedni, hogy ne nyomjanak össze titeket. A monyók körülöttek halkán, izgatottan sutyorognak, és mindegyik eloltja a lámpását. Hamarosan teljes sötétségbe borul a terem. Rövid várakozás után az egyik fal hirtelen kivilágosodik. Különleges árnyak jelennek meg rajta – monyófülek, monyókezek vetülnek a falra különféle lényeket formázva, néha színes foltokkal tarkítva. A közönség hol felhördül, hol felnevet az előadás alatt. Ti is remekül szórakoztok. Mikor véget ér a műsor, a terem újra mély sötétségbe burkolózik. Hosszú csönd után a barlang egy távoli szegletében egy monyó hangosan énekelni kezd egy fura, monoton dallamot, mialatt fáklyát gyújt, és nekiindul. Erre mások is énekelni kezdenek, és ők is csatlakoznak a menethez. Egy másik sarokból egy másik szólámat daloló menet indul a fényeivel, és még egy harmadik is alakul. Ez a három fénycsík énekelve, egymást keresztezve vonul a teremben, három fényes szalagot alkotva. A szalag hol a földön mozog, hol feltekeredik a falra, rákerül a csúszdákra is. Egyre többen csatlakoznak a fáklyás éneklőkhöz, a többiek pedig utat engednek a vonulóknak. Fantasztikus látvány ez ebben a hatalmas barlangteremben, és hallgatni is élmény ezt az innen-onnan visszaverődő többszólamú morajt. Amikor a hang már az egész barlangtermet megrezgeti, az ének egy csapásra abbamarad. A résztvevők

meghajolnak, és a nézők lelkesen, hosszan tapsolnak nekik. Lassan mindenki újra meggyújtja a kis mécsesét, és a terem hasonló képet mutat, mint mikor először érkeztetek ide.

– Mojmír ünnepi beszéde hamarosan kezdődik a főmonyói terasznál – harsogja valaki. Erre sokan az egyik hatalmas oszlophoz tódulnak, mások visszaülnek enni-inni, és van, aki már hazaindul. Ti hárman félrehúzódtok egy csendesebb helyre, hogy megbeszélhessétek a továbbiakat.

- Lejegyzeteltétek a feliratot a barlang falán? → **395**
- Vagy nem láttatok ilyesmit? → **383**

**390** A Naplementenéző rétre így kora reggel árnyék vetül. Bumford úr és Mamlasz úr sincsenek itt, biztos még durmolnak az ágyikójukban. Innen már pikk-pakk eléritek a város határát, és hamarosan Lénáék háza előtt álltok.

– Vajon apa itthon van már? – néz rád aggodalmasan Léna. – Mit fog szólni?

– Nem tudom. Menjünk be!

Kinyitjátok az ajtót, és beléptek. A ház üresnek tűnik. Vagyis valaki biztosan van benne...

– Gizi néni! – csap a homlokára Léna. Együtt rohantok fel a padlásra, ahol Gizi néni reményvesztetten

üldögél a babakáz karosszékében, és a kezét tördeli. El sem akarja hinni, amikor meglát titeket.

– Gizi néni! – hajoltok hozzá egész közel. – Jötünk kiszabadítani! De csak akkor, hogyha nem tesz senkinek elmondani, mi történt! – Gizi néni sűrű bólogatások közepette fogadkozik, hogy néma lesz, mint a hal. Kiveszitek, és odaadjátok neki a nyakláncot, hogy tekerje el újra. Egy pillanat múlva már ott áll mellettetek.

– Ilyen megaláztatást! – zsörtölődik. – Egy éjszakát eltölteni egy babakázban, az én koromban! És még el sem mesélhetem senkinek, mert mindenki bolondnak tartana! Azt hiszem, soha többé nem vigyázok gyerekekre! Viszlát! – Azzal letotyog a lépcsőn, és kilép a házból.

– Nagyon sajnáljuk, Gizi néni! – integettek utána megkönnyebbülten. Ezután leszaladtok a nappaliba, és lerogytok a heverőre. Nem csoda, hogy fáradtak vagytok egy ilyen éjszaka után! Ekkor halljátok, hogy nyílik a bejárati ajtó.

– Apa? – kérdi Oszi, és már rohan is, mintha puskából lőtték volna ki. Léna a nyomában, és együtt ugranak az apukájuk nyakába.

– Jól van, jól van! Sosem szoktatok ennyire örülni nekem! Most futottam össze Gizi nénivel, mondta, hogy minden rendben volt. Hamarabb lettem kész a munkával, így már most hazaértem! Kértek reggelit?

Míg apukájuk a konyhában szorgoskodik, ti a nappaliban pihentek. Szemben, a falról az ismerős festmény néz le rátok, a fával és a vakondtúrásos réttel. Ez most már nemcsak Vili bácsi emléke, hanem a tiétek is!

– Léna, elmondjuk ezt az egészet majd egyszer apának? – kérdi Oszi vágyakozva.

– Nem tudom, öcsi. Talán. → 400

**391** Az öt ajtó felett mintha valami írás lenne. Sajnos a szavakat nem tudjátok kiolvasni. Hiába értitek a monyók beszédét, úgy látszik, az írásjeleiket nem ismeritek. Léna elmélyülten figyeli a furá kriksszkrakszokat, majd azt javasolja, hogy jegyezzétek le, hátha később szükségetek lesz rá. Írjátok fel a kalandlapra:

1. △ □ ? 2. ♠ □ ◎ 3. € ● ✕ 4. ◇ □ ♠ 5. Ⓞ ▽ ♠

Jegyzetelés közben észreveszitek, hogy a monyók abbahagyták a beszélgetést, és gyanakodva méregetnek titeket. Mit tesznek?



- Megkérdezitek, hogy mi van az ajtók fölé írva?  
→ **364**
- Vagy azt tudakoljátok, hova vezetnek? → **385**
- Esetleg most már Makkalához siettek? → **387**

**392** – Gyerünk vissza az Óriások csarnokába! Az egyik ajtón kijutunk! Vili bácsinak is sikerült!

Behuppantok a hullámvasútba, és már száguldotok is, meg sem állva az Óriások csarnokáig. Amint megérkeztek, egyenesen átvágtok a termen az ajtók irányába. Mostanra már egészen eloszlott a tömeg, csak páran lézengenek a monyabogyós tálak és italok körül. Valahol arrébb még mindig tarthat Mojmír beszéde, amiből időnként elkaptok egy-egy hangfoszlányt. Az ajtók környékén szerencsére senki sincs.

– Makkala azt mondta, hogy „Minden kapu nyitva áll, négy mögött rút veszély vár, ki TÉL-en lép be, kitalál.” Vagyis szerintem a TÉL feliratú kapun kell belépnünk – vélekedik Léna. – De vajon melyik az?

- Tudjátok, milyen szavak vannak az ajtók fölé írva?  
→ **376**
- Vagy korábban megfejtetted a monyók titkosírásos ábécéjét, és ebből kitalálod? → **386**
- Tanácstalan vagy? → **398**

**393** – Nem rossz – feleled –, de itt a föld alatt nem süt a nap, csak a lámpások világítanak. Meg nincsenek házak, autók, TV, számítógép, nincsenek játszóházak, éttermek...

– Szerintem tök jó itt – vág a szavadba lelkesen Oszi. – A hullámvasút! Meg a csúszdák! Meg hogy sötét van, de nem kell lefeküdni!

– Fantasztikus ez a ti Marmorotok – helyesel Léna is. – Én teljesen le vagyok nyugózva! Bárcsak jobban megismerhetném!

– Hát, ennek nagyon örülök – dől hátra elégedetten a főmonyó –, mert mostantól itt fogtok élni.

Döbbenten néztek egymásra.

– Mojmír – fordul hozzá óvatosan Léna –, nagyon kedves tőled, hogy itt marasztalsz, de a szüleink már várnak! Mi csak a nagypapánk kérésére kerestük meg Makkalát, de tulajdonképpen már indulnunk kéne haza.

– Hát, nem fogtok. Jó okunk van rá, hogy itt tartunk benneteket – feleli határozottan a főmonyó. Makkala szomorúan bólogat.

– És ha szabad tudnom, mi az? – kérdi élesen Léna.

– Szívesen elmondom, bár úgysem értitek majd meg. Marmor miatt kell maradnotok. Ha most hazamentek, nem tudjátok majd megállni, hogy ne meséljete a kalandjaitokról. Aztán a hír majd terjed, és az emberek kíváncsiak lesznek Marmorra. Először



turisták jönnének, aztán riporterek, miegymás. Kalandparkot létesítenének. Wellnesst. Hoteleket. Tömegek nyüzsögnének. Utat építenének, hogy autóval kényelmesen eljussanak ide, az érintetlen természetbe. Bevásárlóközpontokat, éttermeket, hogy kényelmes legyen az ittlétük. Mi ebből nem kérünk. Nem szeretnénk, ha bárki is tudomást szerezne rólunk. És amíg ti itt vagytok, nem fecsegték. Nektek is jobb így – miért is mennétek vissza egy koszos, szmogos városba, vagy egy poros faluba, mikor Marmorban is élhettek! Vili is 5 évet élt nálunk, amikor először idevetődött. Lehet, hogy ti is hazamehettek valamikor. Pár év múlva.

Mit szólsz ehhez?

- Fogadkozol, hogy nem beszélsz senkinek, és a többiek sem? → 369
- Vagy úgy teszel, mintha beletörődnél a döntésbe? → 377

**394** – De hiszen van nálunk egy óra! – kiáltasz fel. – A nagypapád órája, Léna, amit a Szürke romban találtunk! Vili bácsi azt írta, segít, ha bajban vagyunk! És most bajban vagyunk, itt ragadtunk Marmorban! Szerintem nézzük meg!

– Igen! De hova is tettem? – kutat Léna lázasan a háztársakban, mikor végre halk ketyegés vezetni nyomra.

Ahogy kezetekbe veszitek az órát, a sötétben furcsa jelek rajzolódnak ki a számlapján.

– Ezek korábban nem voltak rajta! – vizsgálgatja Oszi.

– Valóban – bólint Léna. – Vagy csak nem láttuk őket. Talán rásütött a nap, és most a sötétben foszforeszkálnak a jelek. Valamilyen különleges festékkel írhatta nagypapa.

Az órán az alábbi jeleket látjátok (jegyezzétek fel őket): ○ ⊥ ⊕

Most mit tesztek?



- Újra megmásszátok a meredek lépcsőt, és megint megpróbáltok a csúszással? → 324
- Vagy inkább elhullámvasutaztok egy másik helyszínre? → 300

**395** Léna előkaparja a jegyzetet, amit a feliratról készített a Feketevíznél, és meglobogtatja az orrotok előtt.



– Biztosan ez az a rejtvény, ami elvezet minket a Rejtekbe! Már csak meg kell fejtenünk!

– Gyerekjáték! – gúnyolódsz, miközben értetlenül meredsz a szövegre.

*Húsz mérges pók sző és fon. Egy fekete macska mellső lábai. Napok száma hét.*

– Makkala azt mondta, hogy a rejtvény titkosírással van írva – emlékeztet Léna.

– Ajjaj! – vakarod a fejed.

– A rejtvény megfejtése egy szám, ami a Rejtekbe vezető titkos hullámvasút-megálló száma. Ha megvan, már mehetünk is. Bár azt hiszem, előbb a titkosírást kellene megfejteni...

– Mi ebben a titkosírás? El tudom olvasni! – értetlenkedsz.

- Gondolsz esetleg egy számra? Ha igen, próbáld ki, lapozz oda!
- Van nálad egy hársfavirág? → **322**
- Egyik sem? → **328**

**396** A terem talán legsötétebb zugába értek. Kicsit összerendezsz, amikor észreveszed, hogy a denevérek ott csimpaszkodnak feletted a sziklán. Elöttetek öt ajtó sorakozik. A félhomályban csak lassan tűnnek fel a följük rajzolt furcsa jelek. Pár monyó

ácsorog a közeletekben, néhányan halkán beszélgetnek. Egyszer csak Léna felkiált.

– Azt hiszem, látom Makkalát! Ott, a távolabbi cseppkőoszlopnak támaszkodva pőfékel! Mintha egyedül lenne!

- Odasiettek hozzá, még mielőtt odébbállna? → **387**
- Vagy előbb megvizsgáljátok az ajtókat? → **391**

**397** Miközben sétáltok, Léna egyszer csak megmerevedik, és megállít titeket.

– Psszt! Ott, a fák között! Van ott valaki!

Bebújtok egy fa mögé, és onnan lestek ki. A távolban furcsa külsejű ember mozog. Piros kabátot és gumicsizmát visel, hátán jókora túrahátizsák. A mozgása, mint egy vadászebé – ide-oda forog, és megvizsgál minden fát, bokrot, mintha nyomokat keresne. Ezután hosszasan pötyög valami kütyübe, talán telefonba. Közben megbotlik egy kiálló gyökérben, de máris talpon van újra, és egy hatalmas tüsszentést követően folytatja a kutatást.

Ekkor Oszi váratlanul kitör mögületek, és árkon-bokron keresztül vadul rohanni kezd a furcsa alak

felé. Lénával döbbsenten egymásra néztek, és kibújtok a fa mögül. Már csak azt látjátok, hogy Oszti hatalmas lendülettel az ismeretlen nyakába ugrik, és azt ordítja: Aaaaaa! Ekkor már Léna is fut, és ő is átöleli az apukájukat.

A nap már egész magasra hágott az égen, ahogy hazafelé baktatok. Lénák apukájától kaptatok már hideget, meleget, amiért elszöktetek, de szegény annyira boldog, hogy megtalált titeket, hogy hamar elfelejtette a dühét.

– Apa, Vili nagypapa régi dobozában találtunk egy cetlit, és azért vágtunk neki az erdőnek! – magyarázza Léna.

– Nagypátok mindig is egy álmodozó bajkeverő volt! Sosem tudott felnőni! Ilyesmire biztatni gyerekeket! Fel nem foghatom! De hát az a lényeg, hogy megvagytok. Merre jártatok? Hol töltöttétek az éjszakát?

– Mar... majd egyszer elmondom – feleli Oszti, és ti némán bólogtok.

Közben eléritek a város szélét, majd hamarosan megérkeztek Lénákhoz. A nappaliban lerogytok a heverőre, míg Lénák apukája a konyhában szorgoskodik, hogy egy teát és valami reggelit készítsen nektek. Szemben, a falról az ismerős festmény néz le rátok, a fával és a vakondtúrásos réttel. Ez most már nemcsak Vili bácsi emléke, hanem a tiétek is! De ekkor belétek hasít valami – Gizi néni!

– Oszti! Menj, tartsd szóval apát, ki ne jöjjön a konyhából! – utasítja Léna, majd megragadja a kezét, és már rohantok is fel a padlásra. Gizi néni reményvesztetten üldögél a babaház karosszékében, és a kezét tördeli. El sem akarja hinni, amikor meglát titeket.







– Gizi néni! – hajoltok hozzá egész közel. – Jötünk kiszabadítani! De csak akkor, hogyha nem tesszik senkinek elmondani, mi történt! – Gizi néni sűrű bólogatások közepette fogadkozik, hogy néma lesz, mint a hal. Kiveszitek, és odaadjátok neki a nyakláncot, hogy tekerje el újra. Egy pillanat múlva már ott áll mellettetek. Halkan kiosontok vele a házból, és elbúcsúztok tőle.

– Ilyen megaláztatást! – zsörtölődik. – Egy éjszakát eltölteni egy babaházban, az én koromban! És még el sem mesélhetem senkinek, mert mindenki bolondnak tartana! Azt hiszem, soha többé nem vigyázok gyerekekre! Viszlát!

– Nagyon sajnáljuk, Gizi néni! – integettek utána megkönnyebbülve. → **400**

**398** – Itt vagyunk az Óriások csarnokában, nálunk a nyaklánc, és fogalmunk sincs, hogy juthatnánk ki – keseregsz.

– Most akkor mit csináljunk? – sóhajtja Léna fáradtan.

– Hallgassuk Mojmír beszédét! – rikkantja Oszi.

Odasétáltok a terem közepére, csatlakozva a Mojmír beszédét figyelő tömeghez. A főmonyó az egyik magasan fekvő erkélyről szónokol. Nem tudjátok, hogy

nagyon régóta beszél-e, vagy csak irtó unalmas, amit mond, de többen már állva alszanak. Ekkor észreveszitek Mógot, aki a közelben szunyókál a falnak dőlve. A rács kulcsa még mindig a nyakában lóg egy madzagon.

– Nézzétek, ott a menekülésünk kulcsa! – suttogod izgatottan. – Csak meg kell szereznünk, és akkor kijuthatunk a vakondtúrásos rét felé! De hogy vehetnénk le észrevétlenül a nyakából?

- Van nálatok egy csontolló? → **252**
- Vagy nincs? → **368**

**399** Pár lépés után egy faajtóba ütköztök. A vörösen izzó, derengő lyuk tompa fényében nagy nehezen kibetűzitek az ajtóra írt szöveget: REJTEK. Lenyomjátok a kilincset, és beléptek.

Egy kicsi, gömb formájú barlangban találjátok magatokat. Különleges alakját Léna szerint annak köszönheti, hogy forró víz bugyogott itt egykoron. Furcsa, szúrós virágillat tölti be a teret, ami mintha a vörös színű falmélyedésekből gőzölgene. A fény is innen érkezik. A terem oldalában kisebb bemélyedések sorakoznak, amelyek degeszre vannak tömve különféle tárgyakkal. Az egész úgy néz ki, mint egy óriási karfiol lenyomata. Vajon hogy a csudába fogtok itt egy apró



nyakláncot megtalálni? Hárman háromfelé kezditek a keresgélést. Léna lábujjhegyre állva pakol, Oszi a földön csücsülve rámolja a cuccokat, míg a te pillantásod egy apró fénypöttyre esik, pont az orrod előtt. Oda nyúlsz, és kihúzod a többi tárgy közül. A **nyaklánc!** Végre, megtaláltátok! Most már újra megnőhettek, ha kijuttok innen! Úgy érzed, jó lenne mihamarabb elhagyni ezt a furcsa, szúrós virágillatú termet. De ahogy elindulsz a kijárat felé, észreveszed, hogy Oszi szorongat valamit a kezében.

– Oszi! Van nálad valami? Megmutatod? – fordulsz hozzá.

- Van egy vágás a kezeden? → **357**
- Vagy nincs? → **332**

**400** Ezen az estén még Lénáéknál alszol. Az apukájuk most otthon dolgozik, ezért örömmel veszi Léna felajánlását, hogy ő mesél esti mesét Oszinak. Ott ülnek egymás mellett az ágyon, míg te a szőnyegen könyökölve egy albumot lapozgatsz, és hallgatod őket.

– Léna, én egy kicsit sajnálom, hogy eljöttünk Marmorból – vallja be bizalmasan Oszi. – Egyre több dolog hiányzik. Mondd, szerinted visszamegyünk még?

– Fogalmam sincs. Majd meglátjuk. Nos, mit olvassak?

– Nem lehet, hogy nem könyvből olvasol, hanem fejből mesélsz?

– Dehogynem! – bólogat Léna. – És miről?

– Hát arról, hogy hajnalban nekiindultunk a háztetőn keresztül, a Naplementenéző réten és a Lidércerdőn át egészen Marmor mélyéig.

– Hát jó! Volt egyszer egy kisfiú, a nővére és a barátjuk... – Azzal Léna elmeséli az egész kalandot. Csak mesél, mesél, Oszi meg figyel, nem alszik el, pedig már nagyon későre jár.

– És végül a kisfiú szerencsésen hazaért a többiekkel – fejezi be a történetet Léna.

– És boldogan éltem, míg meg nem haltam! – teszi hozzá mosolyogva Oszi, aztán már alszik is, mint a bunda.

## TÁRGYAIM



Handwriting practice lines for the 'TÁRGYAIM' section, consisting of 20 horizontal lines.

## JEGYZETEIM



Handwriting practice lines for the 'JEGYZETEIM' section, consisting of 20 horizontal lines.

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

## TÁRGYAIM



A series of 20 horizontal, wavy lines for writing, arranged vertically below the book icon.

## JEGYZETEIM



A series of 20 horizontal, wavy lines for writing, arranged vertically below the pencil icon.

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony